

A woman with long, wavy brown hair adorned with white and yellow flowers is shown in profile, looking down at a small bouquet of white and yellow flowers she is holding. She is wearing a voluminous, off-the-shoulder purple gown. The background is a lush garden with tall pink foxgloves and yellow roses in the foreground, and a large tree and a soft, hazy sky in the background.

Logodnica
eternă

CHRISTI
CALDWELL

SERIA „SEZOANE SCANDALOASE”

Lady Emmaline Fitzhugh este o romantică fără speranță, care s-a săturat să stea pe margine, așteptând ca logodnicul ei să-și vină în fire și să se căsătorească cu ea. Când Emmaline citește în ziarele de bârfe prea multe relatări despre legăturile scandaloase ale acestuia, ia problema în propriile mâini.

Veteran distrus de război, lordul Drake e preocupat să dea uitării zilele petrecute în războiul din Peninsula printr-un șir nesfârșit de relații lipsite de sens. Nu mai vrea să simtă nimic, însă Lady Emmaline nu-l lasă să rămână cufundat în această stare de amor-țeală. Cu pofta ei de viață, reușește să îi trezească pasiunea și dorința de a iubi.

Femeia pe care Drake a evitat-o în cea mai mare parte a vieții este acum singura de care are nevoie, dar el nu mai este un bărbat demn de Emmaline a sa. Depinde doar de ea să-i arate puterea vindecătoare a iubirii.

Christi Caldwell este o bine-cunoscută scriitoare de *historical romance*, publicând până în prezent 60 de titluri. Multe au fost prezențe constante în topurile *USA Today*, *New York Times* și *Publishers Weekly*.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-8783-8

9 786063 387838

Forever Betrothed, Never the Bride
Christi Caldwell

Copyright © 2013 by Christi Caldwell
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Logodnica eternă
Christi Caldwell

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Laura Runcanu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Laura Carip

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CALDWELL, CHRISTI

Logodnica eternă / Christi Caldwell
trad. din limba engleză: Irina Stolica
București: Litera, 2022

ISBN 978-606-734-873-8

I. Stolica, Irina (trad.)

821.111

CHRISTI CALDWELL

Logodnica eternă

Traducere din limba engleză
Irina Stoica

LITERA
București

Fetițelor mele: de-abia aștept să vă cunosc pe amândouă! Deja ați dat dovadă de forța fantastică și de puterea pe care toate marile eroine ar trebui să le dețină.

Tuturor prietenilor mei care nu renunță la gândul fericirii până la adânci bătrâneți. Vă mulțumesc că îmi sunteți alături în această lungă călătorie. Acesta va fi anul vostru.

Capitolul 1

1817

Londra, Anglia

Dragă Lord Drake,

Cu toate că nu mi te-ai adresat niciodată pe numele mic, am decis că sunt mult prea mare să mi se mai spună Em. Așa că îți cer să-mi spui Emmaline... Sigur, dacă vei decide să mă vizitezi.

*Mereu a ta,
Emmaline*

Două trăsură elegante se deplasau în paralel pe Oxford Street, apropiindu-se periculos de o vânzătoare ambulantă și de căruciorul ei. Femeia păli și încercă să-și ridice căruciorul de pe pavaj, dar acesta se înclină și căzu, iar produsele se vărsară pe stradă. Cei doi bărbați de pe scaunul vizitiului traseră tare de frâiele cailor. În apropiere, un trecător o împinse pe femeia de la brațului lui din fața unui dezastru iminent. Zgomotele obișnuite ale străzii fură tulburate de strigăte vulgare și de țipete înspăimântate.

Lady Emmaline Rose Fitzhugh se opri și își duse o mână streășină la ochi, ca să evite soarele orbitor. Se încruntă: lordul Whitmore și lordul Cavenleigh. Doi dintre filfizonii de vază din înalta societate.

Lordul Whitmore trase tare de frâie și sări din trăsură care încă nu se opri de tot.

- Țoapă murdară! tună el la biata vânzătoare ambulantă.

Lordul Cavenleigh sări, la rândul lui, din trăsură înjurând amar-nic. Emmaline roși intens la auzul acelor vulgarități dezlănțuite la adresa bieteii femei. Crescând alături de un frate mai mare, nu era complet străină de cuvinte nepotrivite pentru urechile unei lady,

dar litania lui Cavenleigh era absolut originală față de tot ceea ce îi auziseră urechile până atunci. Pe stradă răsunau țipetele de spaimă ale mai multor tinere. Vândătoarea plecă smerită capul, iar câteva suvițe căruntă îi căzură pe frunte.

– Iertare, milord...

Cavenleigh luă de pe jos o roșie și o aruncă înspre ea, murdărindu-i fusta. Emmaline icni, surprinsă, iar însoțitoarea ei, Grace, o prinse de braț și încercă să o ia de acolo.

– Veniți, milady, nu trebuie să rămâneți aici.

Emmaline o ignoră și ieși degrabă în stradă.

– Încetați de îndată! strigă ea, în timp ce o altă roșie zbura în direcția femeii.

Proiectilul rată însă ținta și se opri în fusta de mătase de culoarea fildeşului a lui Emmaline. Tânăra își puse mâinile în șold și-i fulgeră cu privirea pe cei doi atacatori.

– Cum vă permiteți?

Whitmore, cu părul roșcat, atent ondulat și dat cu ulei, trecu pe lângă Emmaline și lansă un nou potop de insulte la adresa vândătoarei, amenințând cu biciul.

– Iertare? Vrei iertare? Puteam să murim. Și pentru ce? Pentru viața ta neînsemnată și legumele tale putrezite?

Emmaline se strecură între el și femeia înfricoșată.

– Ce fel de gentleman ar chinui o femeie fără apărare?

– Nu, milady! strigă Grace.

O siluetă înaltă se interpușe între Grace și cei doi bărbați. În înalta societate, acel domn era cunoscut drept marchizul de Drake. Pentru Emmaline, el era bărbatul căruia îi era promisă.

Lordul Drake smulse biciul din mâinile lui Whitmore, îl rupse și aruncă bucățile pe jos.

Emmaline își înghiți cu greu nodul din gât. Lordul Drake era mai înalt decât ea cu mai mult de un cap și avea acea masculinitate perfectă pe care Michelangelo s-ar fi dat de ceasul morții să o poată immortaliza în marmură. Unghiurile aspre ale chipului său dădeau o senzație copleșitoare de forță și impuneau respect și ascultare. Avea pomeți înalți, nas acvilin și bărbie pătrată, emanând vitalitate pură. Iar părul său blond, ușor ondulat și de o lungime mult peste cea considerată la modă îl făcea să semene cu David.

— Bag de seamă că nu prea puneți preț pe viețile voastre, le spuse Drake celor doi filfizoni care până în urmă cu câteva clipe o chinuiseră pe biata femeie.

Privirea lui Emmaline se intersectă cu ochii lui ca de smarald, care o fixară cu intensitate și o lăsară fără suflare.

„Controlează-te, Em! E doar un bărbat.“ Un bărbat uluitor, glorios de arătos, dar nu despre asta era vorba în acel moment.

Ea se uită la Whitmore și la Cavenleigh. Cavenleigh avu bunul-simț de a face câțiva pași în spate și de a da bir cu fugiții ca un șobolan descoperit de bucătăreasă în bucătărie. Prin urmare, lordul Drake îi rezervă întreaga sa atenție atacatorului roșcat care lansase și amenințarea cu biciul. Îl prinse de încheietura mâinii și strânse atât de tare, că individul gemu de durere.

— Pentru Dumnezeu, omule, imploră Whitmore.

— Dacă biciul tău își atingea ținta, ne-am fi văzut mâine-dimineață la duel spuse Drake, a cărui voce suna ca o promisiune mătăsoasă. Cum te cheamă, micuțule?

Whitmore înghiți cu greu, de parcă ar fi fost nevoit să ia de pe jos o roșie zdrobită și putrezită și să o bage în gură.

— L-l-ord W-Whitmore.

— Cere-i iertare domniței, necioplitul.

Emmaline nu se mai putu abține și slobozi un hohot de râs. Whitmore îi aruncă o privire urâtă, care nu scăpă însă vigilenței lui Drake. Îl strânse mai tare, iar filfizonul scânci ca un băiețuș obraznic care-și încasase un băț la fund de la o guvernantă severă.

— Cere-i scuze.

Tânărul lord se întoarse înspre Emmaline.

— Vă... vă cer scuze, milady. Îmi pare rău, îngăimă el.

Ea își încrucișă brațele la piept și arătă cu capul înspre femeia mai în vârstă.

— Aș zice că ne datorezi scuze amândurora.

— Nu ești în toate mințile! făcu Whitmore ochii mari, șocat și indignat.

Lordul Drake îl strânse mai tare și ridică bărbia în direcția vânzătoarei.

— Acum spune-i femeii ce ai de spus.

Whitmore clipi des. Obrajii palizi deveniseră aproape la fel de roșii ca părul.

- Țoapa asta proastă și bătrână, cu legumele ei putrezite, era să ne omoare. Și iată cu ce pată m-am ales! făcu el, privind în jos, la pantalonii din satin de un albastru păun. Brummell însuși ar fi fost mândru să-i poarte.

Tonul plângăreț cu care rosti ultimele cuvinte sugera că tânărul considera atacul asupra garderobei sale drept un afront de neiertat.

Femeia lăsă bărbia în piept și se făcu mică de rușine și de teamă.

Incapabilă să mai rămână tăcută, Emmaline făcu un pas înspre tânărul atât de capricios.

- I-ați spus proastă, Lord Whitmore? zise ea clătinând din cap, măsurându-l cu privirea și atingând o roșie cu vârful deja murdar al pantofului de satin. Întâi și-ntâi, roșia nu e legumă, ci fruct. În al doilea rând, continuă ea, arătând înspre piesa vestimentară în discuție, acești pantaloni erau distruși cu mult înainte de incident.

- Nu înțeleg, milady, se încruntă Whitmore.

Lordul Drake chicoti și îi distrase atenția lui Emmaline. Inima începu să îi bată mai repede la vederea buzelor lui arcuite.

- Cred că asta vrea să sublinieze și domnișoara, Whitmore, spuse el cu glas târăgănat.

Whitmore icni, iar Emmaline fu forțată să își îndrepte din nou privirea asupra lui. Se vedea din privirea filfizonului că îi picase fisa și că era furios.

- Vrajitoare ce ești!

Emmaline se apropie de lordul Drake, care îi aruncă lui Whitmore o privire atât de amenințătoare că acesta își înghiți cuvintele. Apoi marchizul se aplecă spre tânăr și îi șopti ceva la ureche, ceva ce numai acesta trebuia să audă. Brusc, bruta păli îngrozitor și începu să dea necontrolat din cap.

- Îmmmi cer scuze, milady.

Drake îl eliberă din strânsoare și se șterse pe mâini, ca și cum s-ar fi simțit murdar după ce-l atinsese. Privirea lui ucigătoare îl făcu pe laș să înghețe. Apoi Whitmore își dresе glasul.

- Ce voiam să spun, milady, este că frumusețea dumitale m-a făcut să-mi pierd mințile, zise el uitându-se țintă la lordul Drake în timp ce recita, indicând astfel clar că nu erau câtuși de puțin ideile sau cuvintele lui.

- Și mai era ceva, spuse Drake.

Vizibil ezitant, filfizonul umilit duse mâna la buzunarul hainei lui violet, cu imprimeu floral, și scoase o pungă cu bani. O privi cu un aer pierdut, apoi i-o întinse vânzătoarei.

— Ia!

Femeia făcu ochii mari.

— Ia banii, zise Drake.

Tonul îi era aspru, dar avea și o aproape insesizabilă undă de blândețe. Cu privirea plecată, femeia întinse mâna și luă banii. Drake îl fixă din nou pe Whitmore.

— Îți sugerez să pleci. Când văzu că celălalt continuă să se uite lung la punga cu bani, Drake adăugă: Acum!

Whitmore se aplecă să ridice ce mai rămăsese din biciul său, apoi se urcă în trăsură. Aruncă o ultimă privire pizmașă înspre Emmaline și spre vânzătoare, apoi dădu bice calului său alb, iar trăsura se puse din nou în mișcare. Emmaline o urmări cu privirea, încântată să fi scăpat de compania grețoasă a lui Whitmore. Apoi se întoarse spre vânzătoare.

— Te-ai lovit cumva?

— Nu, milady, șopti femeia. Lacrimi mari începură să i se scurgă pe obraji. Femeia își trase nasul, apoi se șterse cu mâneca. Milady, milord, vai, mulțumesc dumneavoastră.

Drake făcu câțiva pași, călcând cu cizmele sale negre perfect lustruite printre produsele strivite de pe jos și săltă căruțul, fără vreun efort aparent. Apoi scoase din buzunarul de la haină o pungă cu bani și se apropie din nou de femeie.

— Poftim, zise el, punând cu blândețe punga în mâna murdară de pământ.

— O, vai, mulțumesc, milord. Fiți binecuvântați amândoi!

Făcu o reverență stângace și plecă, împingând căruțul aproape gol. Emmaline o urmări cu privirea până când dispăru din raza ei vizuală.

Odată încheiat incidentul, Oxford Street și trecătorii reveniră la rutina zilnică. Lordul Drake își concentră atenția asupra lui Emmaline.

— Ai fost cumva rănită, Lady Emmaline?

Ea clipi. Apoi oftă. Poate nu chiar în aceeași ordine. Mintea îi era cam în ceață. Da, era mai sus de ceață, plutea undeva printre nori. Iar inima îi bătea într-un ritm ciudat: *bum-bum-bum-bum-bum*.

Încercă să își recapete suflarea, dar eșuă lamentabil. Apoi își dădu seama ce se petrecea.

– O, Doamne! exclamă.

Furia pe care o văzuse mai devreme în ochii lordului Drake fusese înlocuită de căldură și grijă. Făcu un pas către ea, iar ea făcu un pas în spate.

– Milady?

– O, Doamne! zise ea din nou.

Citise suficient de multe poezii și romane gotice ca să poată recunoaște semnele care indicau clar în ce situație se afla. În toate cărțile scria că inima începea s-o ia la goană, că persoana nu-și mai găsea cuvintele și uita până și să respire. Da, Emmaline știa că toate simptomele pe care le resimțea din plin indicau un singur lucru – se îndrăgostise.

– Milady? repetară camerista ei și lordul Drake, la unison.

Emmaline reveni cu picioarele pe pământ. Primul lucru pe care îl conștientiză fu că avea degetele de la picioare reci ca gheața. Privi în jos, spre balta plină de mazăgă pe care pantofii ei delicați o numeau de-acum „acasă” și strâmbă din nas. În nări i se insinua un miros ciudat de apă stătută, roșii zdrobite, varză și Dumnezeu mai știa ce. Ridică un picior și, cu vârful pantofului, dădu la o parte o frunză de varză de pe celălalt pantof.

– Milady? întrebă iar lordul Drake, întrerupându-i ritualul.

Ea ridică brusc capul. „Oare ce-i spusese el?” Își munci mintea să-și amintească ce o întrebasese, ca să poată da un răspuns potrivit.

– E splendid.

Iată, acesta părea răspunsul perfect, ideal, splendid de-a dreptul.

Buzele lui se curbară discret într-un zâmbet.

– Hm, poate că mirosul acelei bălți pline de noroi vi se pare splendid, dar insist să vă spun că este absolut oribil. Însă nu contează cine are dreptate aici. Vă pot oferi brațul?

Emmaline își dorea deja ca băltoaca să fi fost cu vreun metru și cincizeci și cinci de centimetri mai adâncă, să se poată scufunda în ea cu totul. Rămase cu privirea fixată asupra mâinii întinse până când camerista ei își dresă vocea și o făcu atentă la ceea ce se petrecea. Emmaline îi acceptă mâna, iar el i-o strânse încet, i-o puse pe brațul său și o conduse ușor printre rămășițele căruciorului.

– Mulțumesc, milord.

„Asta-i tot ce-am fost în stare să gădesc de spus? Mulțumesc?!“

Se strâmbă discret și aruncă o privire cu coada ochiului pentru a-i prinde reacția la replica ei absolut banală. Nu putea și ea să spună câteva vorbe pline de miez, cum ar fi reușit atâtea alte domnișoare?

Expresia lui părea săpată în piatră. Emmaline nu fusese nicio dată genul care să flirteze, așa că se rezumă la a fi sinceră.

– Ceea ce ați făcut pentru acea vânzătoare și pentru mine a fost... eroic.

Dacă nu și-ar fi ridicat privirea chiar în acel moment, nu ar fi observat că maxilarul puternic i se strânge.

– N-aș spune cătuși de puțin eroic, milady, zise el pe un ton curios de lipsit de intonație.

Emmaline se opri, forțându-l și pe el să se oprească, și arată spre numeroșii trecători preocupați de pe stradă.

– Privește în jur, milord. Sunt atâția domni și atâtea doamne în zonă, dar nimeni nu a făcut nimic, nimeni nu a intervenit.

– Nu e chiar așa, o conduse el cu blândețe mai departe.

Emmaline îl privi nedumerită.

– Dumneata ai fost cea care s-a pus între vânzătoare și cei doi filfizoni, zise el.

Emmaline simți cum chipul începe să-i strălucească precum un soare.

– Pentru ce ai făcut ceva așa de necugetat?

O șuviță rebelă îi scăpă de sub pălărie și-i pică în ochi. Ea suflă, dar în zadar. Apoi, uitând de șuvița recalcitrantă, Emmaline se opri din nou, obligându-l și pe el să o facă, și îl privi în ochi.

– Și ce trebuia să fac? Să îi las să o bată pe biata femeie?

El scoase un sunet scurt, gutural.

– Aș fi preferat să nu te fi pus în calea lor. Riscai să pățești ceva.

Dacă tonul lui n-ar fi fost atât de neprietenos, Emmaline ar fi oftat ca o debutantă aflată la primul ei bal.

– Nu puteam să le îngădui pur și simplu să îi facă rău, răspunse ea. Ce fel de persoană aș fi?

Colțurile buzelor lui tresăriră ușor. Continuă să o conducă pe Emmaline spre marginea străzii.

– O persoană aflată în siguranță.

– Ah, dar ce înseamnă siguranța atunci când lipsește onoarea?

El aruncă o privire scurtă peste umărul ei.

– Onoarea e adesea supraestimată, milady. Uneori e doar un cuvânt fără cine știe ce semnificație.

Emmaline simți un fior pe șira spinării și, cu toate că era o zi călduroasă, i se făcu pielea ca de găină pe brațe. Nu îi scăpase tonul sumbru cu care lordul Drake vorbise, nici privirea lui absentă și, din nou, se simți derutată, confuză.

– Te pot conduce acasă, Lady Emmaline?

Fusese gata să dea o replică îndrăzneată la ce spusese el mai devreme, dar lașitatea o cuprinse brusc. Lordul Drake voia să o conducă acasă? Ar fi băut ceaiul cu el în mîzga aceea dacă el i-ar fi propus. Cu toate acestea, nu voia să pară prea bucuroasă să accepte.

– Aș fi recunoscătoare, milord.

Merseră în tăcere, iar Emmaline deplânse cu disperare fiecare pas care o aducea mai aproape de casă. Își mușcă ușor buza de jos, căutând cu disperare un subiect de conversație. Să discute despre vreme? Dar ce tânără inteligentă și cu replică ar discuta despre ceva așa banal precum vremea?

– Gestul dumitale de mai devreme a fost curajos, Lady Emmaline, și am tot respectul pentru ce ai făcut.

– Ei bine, nu mă așteptam să aud asta din partea dumitale, milord, clipi ea.

Dar el continuă ca și cum n-ar fi auzit-o.

– Cu toate acestea, a fost nesăbuit.

– Ei bine, la asta chiar mă așteptam.

El râse, un râs sonor, plin.

– Am fost necioplit astăzi. Îmi cer iertare.

– Da, ai cam fost, mormăi ea în barbă.

– Poftim? ridică el o sprânceană.

– Te tachinez, milord, spuse ea clătinând din cap. Nu ai fost decât onorabil, curajos și eroic. Un adevărat gentleman.

Efuziunea laudativă îi ieșise de pe buze fără să-și dea seama, izvorâtă din sinceritate. Emmaline își impuse să-și țină de-acum gura. Pe de altă parte, știa prea bine că nu fusese niciodată genul care să își ascundă adevăratele sentimente și gânduri.

– Iată că am ajuns, zise el.

Emmaline clătină din cap, dar lordul Drake încuviință scurt. Ea ridică privirea înspre casa albă a fratelui ei și gemu, iar el o privi cu un aer preocupat.

— Sigur ești teafără? Nu te-ai rănit mai devreme? Nu ți-ai sucit glezna?

Părea gata să-i ridice fusta și să se asigure că nu are nimic la gleznă, iar la acest gând inima i-o luă la goană. Dacă ar fi fost isteță sau măcar șireată, ar fi simulat o accidentare.

— Nu, nu. Sunt bine, te asigur.

Majordomul în vârstă al fratelui ei deschise ușa principală. Emmaline tresări și-și duse mâna la piept. Pentru Dumnezeu, individul putea băga în sperieți și o fantomă.

Lordul Drake luă distanță și făcu o plecăciune adâncă.

— Mă bucur că ești nevătămată. O zi bună, milady!

Se întoarse pe călcâie, fără a mai aștepta un răspuns, și își văzu de drum. Emmaline îl urmări cu privirea până când dispăru din raza ei vizuală, apoi intră în casă.

Fusese promisă lordului Drake în urmă cu cincisprezece ani. În tot acel timp, contactele lor se rezumaseră la schimburi de felicitări și la scrisori pe care ea i le scrisese, dar nu le trimisese niciodată. Se putea spune că în acea zi avuseseră prima interacțiune adevărată... și în ce manieră eroică se desfășurase, cu el sărindu-i în ajutor! Poate că actul ei de curaj îl captivase într-atât, încât se îndrăgostise și el de ea, nebunește. Poate chiar în acele momente umbla năuc pe străzi, incapabil să formuleze un gând coerent și neputând să se gândească decât la ea. Emmaline începu să adulmece aerul.

— Ce e cu mirosul acesta?

Se uită în jos și strâmbă din nas văzând mizeria de pe poalele rochiei. Pare-se că el ignorase cu desăvârșire izul de fructe putrezite pe superba ei rochie de culoarea fildeşului.

Da, era absolut convinsă că lordul Drake va începe să îi facă curte. În orice moment.

Capitolul 2

Dragul meu Lord Drake,

Sunt nedumerită. Ar fi trebuit să mă informezi că, dacă apuc să mă răsfaț cu brandy-ul tatălui meu, n-am să pot ține lucrul acesta secret. Mi-a fost rău două zile încheiate, și am cam avut necazuri.

*Mereu a ta,
Emmaline*

Drake își roti privirea în interiorul clubului White's. Nu răspunse la saluturile cu care fu întâmpinat. Căuta cu privirea o anumită masă dintr-un colț. Păși într-acolo și se opri chiar în fața lordului Sinclair.

– Ce știi despre lordul Whitmore? întrebă Drake pe tonul de comandă care îi fusese de mare folos în armată.

Lordul Sinclair ridică privirea. Avea privilegiul de a fi singura persoană pe care Drake o considera drept prieten.

– Și mie-mi pare bine să te văd. Plus că aștept de doar o oră să am parte de privilegiul agreabilei tale companii.

Fără vreun preambul, Drake își trase un scaun și se așeză la masă. Luă sticla și își turnă un pahar de whisky, apoi luă o înghițitură zdravănă, bucurându-se de senzația de fierbințeală pe care i-o oferea lichidul tare.

– Whitmore, repetă Drake. Ce știi despre el?

Sinclair ridică o sprânceană.

– Măi, să fie, dar știu că ești într-o dispoziție proastă!

– Sinclair?

– Bine, bine. Ce vrei să știi în afară de faptul că se îmbracă de parcă ar fi la circ?

Drake bătea darabana cu degetele în masă.

– Nu-mi spune ceva ce e deja evident.

Sin se încruntă.

– E din cale-afară de pasionat de jocuri de noroc și se zvonește că e și iute la mânie. Se mai zice despre el că e încă băiețelul mămicii. De ce întrebi?

Drake se uită în jos, la paharul de pe masă.

– Ce știi despre Lady Emmaline Fitzhugh?

Sin nu răspunse, așa că Drake ridică privirea.

– Hm... te referi la cea care ți-a fost promisă? La logodnica ta? clipi Sin nedumerit.

– Mai există o altă Lady Emmaline Fitzhugh? făcu Drake un semn scurt cu mâna.

– Nu din câte știu, răspunse Sin cu un pic prea mult umor.

Drake îi trase un șut pe sub masă.

– Au! făcu prietenul lui, apoi se strâmbă. Ce-i cu mirosul ăsta oribil?

– E de la cizmele mele.

– De ce...

– Să nu mai vorbim de cizmele mele, Sin. Ce știi despre ea?

– Nimic ieșit din comun. N-a fost niciodată considerată vreo perlă a coroanei. Nu are mai mult de un metru cincizeci și cinci și este remarcabil de lipsită de forme în zone unde o femeie ar trebui să le aibă.

Drake dădu să protesteze, dar Sin continuă:

– Părul ei de un șaten banal nu a atras niciodată cine știe ce admirație. Iar buzele îi sunt prea pline pentru...

– Ajunge! izbucni Drake, extrem de tentat să-și apuce prietenul de guler și să-i ardă vreo două.

– Dar credeam că vrei să afli lucruri despre ea, se încruntă Sin.

– Știu cum arată, la naiba!

Drake remarcă tonul de gheață cu care vorbise, dar nu reușise să și-l înfrâneze. Dumnezeu, cum era cu putință ca Sin și cei din înalta societate să greșească într-atât în privința lui Emmaline? În ochii lui, nuanța de șaten a părului ei aducea a ciocolată. Și avea pe nas cei mai interesanți pistrui. Strânse buzele. Nu mai știa pe nimeni cu părul închis la culoare care să aibă pistrui și i se părea o trăsătură drăgălașă. Iar buzele ei prea pline pentru canoanele vremii trezeau în mintea lui Drake gânduri perverse.

Sin luă o înghițitură lungă din băutura din fața sa.

- Și-atunci ce-ai vrea să știi?

Se întinse după sticlă și își mai turnă un pahar.

- Mă tem că trebuie să-mi dezvălui mai multe, continuă el.

Drake luă o înghițitură, făcând eforturi să pară detașat. Se gândea la întâlnirea întâmplătoare cu Lady Emmaline. De trei ani, de când se întorsese din Peninsulă, în ziare se scria despre el ca despre un mare erou de război. Iar el făcuse tot posibilul să o evite pe femeia care îi fusese promisă. De mai bine de jumătate din viața lui rămăsese stabilit că se va însura cu ea. Cu toate astea, nu știa aproape nimic despre logodnica lui. Chiar dacă își dorea să știe mai multe despre acea faptură, îi repugna ideea de a se arăta prea direct interesat, chiar și față de prietenul lui. Ce s-ar mai fi amuzat Sin pe socoteala lui!

- M-am întâlnit întâmplător cu Lady Emmaline în după-amiaza asta.

- O! făcu Sinclair, ridicând din sprâncene.

Din clipa în care o văzuse pe Emmaline punându-se între vânzătoare și biciul unui gentleman, fără să-i pese de pericolul la care se expunea, Drake nu se mai putuse gândi la altceva decât la ursita lui. Înainte de acel moment, dacă cineva l-ar fi întrebat dacă o domniță din înalta societate și-ar fi riscat propria siguranță ca să sară în apărarea unei femei de rând de pe stradă, ar fi pufnit indignat de o idee atât de ridicolă. Doar că acum, imaginea lui Lady Emmaline în postura de prințesă războinică, ce-și apăra un supus, devenise o imagine de care nu se mai putea scutura.

- Te întreb pentru ultima dată: ce știi despre această lady? se foi Drake pe scaun, nesimțindu-se deloc în largul său.

- Chiar nu știu mare lucru, ridică Sin din umeri.

- Tu, care știi aproape totul despre toată lumea?

- Știu că e ca una dintre „insignifiante”

- Imposibil, se lăsă Drake în scaun, absolut perplex.

O femeie a cărei privire scăpăra de viață și energie în timp ce înfrunta doi bărbați nu avea cum să fie ca o „insignifiantă”. Așa-zisele insignifiante erau acele creaturi anoste care stăteau pe scaune, lipite aproape de pereți, neobservate de nimeni la petreceri și baluri. Nu erau tinere istețe cu replici acide.

Sinclair se aplecă spre el.

- Oh!

Drake simți că se îmbujorează. Pentru Dumnezeu, doar nu era jenat. Își aranjă lavaliera, simțindu-se nelalocul lui. Cu siguranță era strânsă prea tare în acea seară.

— M-am întâlnit cu Lady Emmaline cu puțin timp în urmă.

Când îl văzu pe Sinclair ridicând sprâncenele până aproape de linia părului, Drake își dădu seama că vorbele lui puteau fi interpretate într-un context lasciv.

— Nu fi ridicol! pufni el.

Sin își puse coatele pe masă și, asemenea unui copil care așteaptă nerăbdător să i se spună o poveste, îl privi pe Drake cu ochi mari și curioși. Marchizul oftă și începu să povestească întâmplarea la care asistase. Când termină de povestit, Sin se rezemă de spătarul scaunului și-și încrucișă brațele la piept.

— Hm.

— Asta-i tot? Doar „hm“?!

— Ce altceva ai vrea să spun? ridică Sinclair din sprâncene. Mi se pare că ce-a făcut domnița a fost destul de periculos.

În ciuda faptului că avusese aceeași reacție de față cu Lady Emmaline, Drake sorbi din whisky.

— Ratezi esențialul, Sin.

— Serios? Și care e acela?

Drake își trecu degetele prin păr. Care era esențialul? Acela că logodnica lui îl uimise? Sau că nu mai putuse să se gândească decât la ea din clipa în care o văzuse ținându-le piept lui Whitmore și acolitului lui? Nu îi scăpa ironia situației. În ultimii trei ani evitase să se gândească la Lady Emmaline. Ignorase contractul dintre ei. Dacă s-ar fi întors din Peninsulă la fel cum era când plecase, ar fi fost mai simplu pentru el să își îndeplinească obligația față de ea. Nu ar fi făcut-o bucuros, dar ar fi făcut-o.

— Dacă o admiri, poate ar trebui să concretizezi logodna. Să o iei de nevastă. Drake bombăni, iar Sin rânji. Aș zice că o căsnicie în care cei doi se admiră reciproc e mult peste majoritatea căsniciilor pe care le vedem în jur.

Drake se gândi la cât de bătaioasă era femeia ce-i era promisă, la ochii ei strălucitori, plini de curaj și sfidare, la buzele ei roz create pentru păcat. În secret, era de acord cu ce spusese Sin despre căsnicii. Drake ridică paharul și îl dădu peste cap. În acest ritm, avea să fie beat crișă înainte de gustarea de seară.

- Între noi nu există admirație reciprocă.

- Nu? pufni prietenul lui. Ești chiar așa modest încât îți imaginezi că nu te-ar admira?

Drake dădu cu pumnul în masă.

- Pentru ce ar face-o? Sunt un...

Un nebun. Un monstru. O bestie. Dacă nu ar fi fost ultimul laș, i-ar fi spus pe loc adevărul lui Sinclair. Aruncă o privire în jur. Câțiva bărbați râdeau zgomotos, alții discutau cu prieteni și cunoștințe. Cândva, demult, și el obișnuia să se simtă în largul lui printre oameni. Sin nu îl presă cu întrebările, lucru pentru care îi era recunoscător. În schimb, prietenul lui luă sticla și turnă în ambele pahare.

- Îmi imaginez că a fost chiar o scenă să o vezi pe Lady Emmaline ținând piept unui gentleman. Dacă putem să-l considerăm pe Whitmore drept un gentleman, adăugă Sin după o scurtă pauză.

Drake zâmbi și începu să se joace cu marginea paharului.

- Credeam că o femeie nu mă mai poate surprinde. Azi am aflat că e posibil.

- Sună ca și cum căsătoria cu domnița în cauză nu ar fi cea mai cruntă soartă.

- Nu e în interesul ei să se mărite cu mine, pufni Drake agasat.

- Ești cel mai de onoare om pe care îl cunosc, zise Sin.

Din nou, acel cuvânt pe care îl ura din toate puterile ființei lui onorabile. Emmaline îi descrisese acțiunile drept onorabile și îl privise ca pe un soi de erou. Reuși să-i zâmbească prietenului său, dar numai cu jumătate de gură.

- Asta spune multe despre oamenii pe care îi cunoști.

Sin clătină din cap, dar nu insistă.

- Mai devreme sau mai târziu va trebui să faci ce se cuvine.

Nemaipomenit. Întâi tatăl lui, acum cel mai bun prieten. Dar asta era problema. Sin nu făcea decât să spună adevărul. Era un fapt că familia lui și familia lui Emmaline semnaseră un contract care prevedea că ei doi se vor căsători. Era un fapt că tânăra era trecută de douăzeci de ani și avea nevoie de un soț. Era un fapt că Drake nu reușea să își asume angajamentul de a se însura. Nu putea supune nici o femeie nebuniei care îl apucase. Ridică paharul și îl roti între degete, privind atent lichidul de culoarea chihlimbarului. Nuanța îi amintea de sclipirea din ochii ei când... Scutură tare din cap.

- Am nevoie de o amantă.

- Ai nevoie de o soție, pufni Sinclair.

Drake îl ignoră. Avea nevoie de o femeie de care să fie sigur că nu avea să îl privească adorator și care nu avea să îi ceară decât să fie ce trebuie în dormitor. Acestea erau singurele angajamente sigure. Cele lipsite de orice conectare emoțională. Și-atunci de ce i se părea brusc așa o povară gândul de a-și găsi o amantă?

Capitolul 3

Dragul meu Lord Drake,

Ceea ce urmează să îți scriu e din cale-afară de intim. Mă rog să nu mă judeci, dar nu mai pot păstra tăcerea. Trebuie să-ți mărturisesc profunda mea dragoste... pentru grădinarit.

*Mereu a ta,
Emmaline*

Emmaline nu putea să doarmă. Și chiar dacă ar fi putut, tot ar fi ales să rămână trează. Spre deosebire de majoritatea oamenilor, adora diminețile, pentru că aprecia orice moment în care putea fi scutită de înfumurații și condescendenții membri ai înaltei societăți.

Trecuseră trei săptămâni de la incidentul cu lordul Whitmore. Iar în acele trei săptămâni nu primise nici o veste de la lordul Drake. După întâlnirea cu cel care-i era hărăzit, Emmaline crezuse să i-a câștigat, în sfârșit, atenția și că era iminent momentul în care va începe să o curteze cum se cuvine.

Pufni. Cam asta se-alesese de dragostea lui.

Sau de admirație.

Sau de visele copilărești.

Cu camerista pe urme, la o distanță decentă, Emmaline se plimbă prin zona vestică a parcului Hyde până ajunse la grădinile Kensington. Soarele abia se ridicase la orizont, dând cerului superbe nuanțe roșietice. Se opri un pic ca să admire jocul luminilor și al culorilor. O pală de vânt începu să agite frunzișul castanilor sălbatici. Emmaline zâmbi și închise ochii o clipă când câteva frunze albe presărate cu puncte ruginii zburară și, înainte să atingă pământul, îi gâdilară ușor pielea. Fie binecuvântată regina Caroline pentru că era o pasionată de grădinarit și avusese inspirația de a celebra frumusețea acelor locuri. E drept că pământul e în

proprietatea bărbaților, dar femeile sunt cele care se bucură de splendoarea sa. Într-un final, Grace o ajunse din urmă, cu obrajii îmbujorați de efort.

— Milady, ați dori să...

Emmaline ridică mâna.

— Ai auzit?

— Ce să aud, milady?

Ciuli urechea.

— Acum se aude! E un fel de foșnet.

Grace își înăbuși un căscat și ridică ușor din umeri.

— Eu nu aud nimic, milady.

Emmaline înclină capul, ascultând cu atenție. Se auzea din nou. Era un sunet care semăna cu cel al unei coase care retează iarba.

— Acum!

O luă imediat din loc și se îndreptă în direcția de unde se auzea ciudatul zgomot.

— Milady, n-am putea să..., oftă Grace.

Cuvintele îi rămaseră în aer, în timp ce Emmaline lua rapid distanță. Mergea atât de repede că începuse să respire precipitat. Își mușcă buza de jos și începu să scruteze zona. Nimic. Apăru și camerista, abia ținându-se pe picioare. Se aplecă în față și își rezemă mâinile de genunchi, trăgând cu nesaț aer în piept.

— Milady, vă rog, opriți-vă. Sunt sigură că nu-i nimic.

— Tu trage-ți un pic sufletul, Grace. Dau eu o fugă până acolo. Nu mă duc departe.

Ochii căprui ai însoțitoarei străluciră de recunoștință preț de o clipă. Încuviință din cap, dând la o parte o șuviță rebelă.

Emmaline porni pe aleea pietruită care dădea înspre una dintre numeroasele grădini pline de flori. Frumusețea ansamblului de culori și forme o făcu să rămână un pic pe gânduri. De Crăciun, fratele ei îi dăruise cel mai neobișnuit cadou: un tub ce conținea bucăți mici de sticlă și mici configurații isteț gândite. Îi spusese că obiectul se numea caleidoscop, cuvânt care provenea de la *kalos*, care însemna „frumos” în limba greacă, și *scopos*, adică „privitor”. Emmaline ridicase aparatul înspre lumină și privise prin tub, admirând formele și culorile mereu în mișcare. Grădinile Kensington nu încetau nicicând să o uimească datorită frumuseții lor pline de vitalitate. Nuanțele de roz ale orhideelor, tonurile efervescente

ale campanulelor și, presărat printre ele, albul liliachiu al florii de stupitul-cucului formau propriul caleidoscop al splendorii naturii.

Privind în jur, observă un bărbat singur, aflat cu spatele la ea, care-și flutura bastonul. Mișcările lui fluide secerau, practic, un pâlț de flori de nu-mă-uita, rupându-le.

Emmaline icni surprinsă și se grăbi să ajungă lângă el.

– Ce credeți că faceți aici?

Străinul înalt tresări și se întoarse înspre ea. Era lordul Avondale. Bastonul său bogat ornamentat căzu cu zgomot printre florile secerate. Bărbatul își încrucișă brațele la piept și o măsură cu privirea.

– Vă asigur că nu sunt în căutare de companie.

Cum nici măcar Sebastian, fratele ei, puternicul duce de Mallen, nu reușea să o intimideze, cu siguranță nu avea să o facă acel individ slab ca un țâr, cu urechi ascuțite și piele aproape străvezie.

– Iar eu vă asigur, domnule, că aceste flori de nu-mă-uita aveau așteptări mai mari de la viață decât să fie decapitate cu bastonul într-o zi atât de frumoasă.

Bărbatul înclină capul într-o parte.

– Sunt doar niște plante.

Emmaline închise ochii. Whitmore și fructele. Idiotul din fața ei și florile. Mare mirare că bărbații dețineau atâta putere în lume.

– Sunt flori, se auzi un glas gros, bărbătesc, pe un ton sec.

Emmaline se întoarse atât de repede că aproape alunecă. Făcu eforturi să își păstreze echilibrul.

Lordul Drake.

Privirile li se întâlniră și rămaseră înlănțuite câteva secunde, timp în care Emmaline simți că-i va sări inima din piept. Apoi își aduse aminte de indiferența crasă de care lordul Drake dăduse dovadă față de ea de la întâlnirea din urmă cu trei săptămâni. Strânse buzele. Lordul Drake trebuia să găsească niște vorbe din cale-afară de meșteșugite prin care să explice comportamentul lui Avondale, dacă voia să se reabiliteze în ochii ei.

Drake își mută atenția asupra lordului Avondale.

– Avondale.

– Drake.

Făcură câte o plecăciune. Emmaline îi urmărea cu brațele încrucișate la piept și bătând din picior. Salutul ceremonios pe care

Drake i-l oferise lordului Ucigaş-de-Flori-fără-Apărare era departe de musturarea aspră pe care voise să o audă de la el.

– Hm! făcu ea.

Drake oftă.

– Îmi cer scuze. Eu şi Avondale ne ştim din studenţie. Avondale, ți-o prezint pe Lady Emmaline Fitzhugh. Lady Emmaline, acesta este lordul Avondale.

Ea încetă să mai bată din picior şi lovi o piatră cu vârful pantofului.

– Nu vreau să îmi fie prezentat.

Avondale îşi netezi reverele hainei maro.

– Ei bine, atunci...

Emmaline îl înfruntă brusc.

– Atunci ce? De ce aţi distrus bieteles florilor?

Avondale clipi nedumerit.

– Sunt doar...

Ea se întoarse spre Drake şi îl văzu clătinând uşor din cap. Atunci îşi dădu seama... că nici el nu înţelegea. Nu erau doar nişte flori. Chiar dacă lumea le considera mici şi fragile, erau mult mai rezistente şi mai importante. Puteau supravieţui unui ger neaşteptat sau unei ploii torenţiale fără să piară. În ciuda forţei lor blânde, erau privite drept nimic mai mult decât ceva frumos, care să bucure privirile celor din înalta societate, într-o lume crudă în care nu aveau parte de stimă, apreciere, respect. Când, în realitate, erau mai mult decât li se dădea credit. Erau sursă de viaţă. Semănau întrucâtva cu femeile, motiv pentru care lipsa de respect şi interes cu care le tratau bărbaţii o înfuria şi mai mult. Ba chiar îi aminteau de dezinteresul lui Drake, de lipsa lui totală de afecţiune faţă de ea. În definitiv, nu era nici o diferenţă între ea şi o floare, ambele fiind strivite de poziţia bărbatului în societate.

Drake îi spuse ceva lui Avondale, iar ea miji ochii şi făcu un pas în spate.

– Sunt doar nişte... ce? întrebă Emmaline cu un calm de gheaţă.

Cei doi bărbaţi tăcură şi o priviră. Avondale avu chiar bunul-simţ de a se speria un pic de expresia ei şi făcu un pas înapoi, privindu-l pe Drake cu o expresie neputincioasă.

Făcându-i-se pasămite milă de celălalt, Drake se interpuase între Avondale şi Lady Emmaline.

— Sunt sigur că ai treburi importante de care să te ocupi cât mai repede.

Avondale dădu energic din cap și se întoarse spre florile risipite. Emmaline rămase cu gura căscată.

— Ce crezi că faci?

El se scărpină în cap cu un aer confuz.

— Vreau să-mi iau bastonul.

— Atât de neimportante ți se par acele flori, că ești gata să le strivești sub cizme? „Sau să eviți să vii în vizită de atâția ani?”

— Eu...

Ea îl pironi cu degetul arătător.

— Nici să nu-mi răspunzi la întrebare! Și te asigur că n-o să îți vâri copitele printre acele flori ca să-ți recuperezi arma.

Drake chicoti nestăpânit. Emmaline îl săgetă cu privirea, apoi se concentră din nou asupra lui Avondale.

— N-am să-ți îngădui să...

— Nu mai bine îți procur eu un alt baston? interveni Drake.

Celălalt bărbat își netezi iar reverele hainei.

— Nu va fi nevoie. Am o mulțime.

La fel cum, mai mult ca sigur, Drake avea o mulțime de alte femei.

Avondale făcu o plecăciune și plecă, lăsând-o singură cu Drake.

— Lașule, mormăi ea, cu toate că reproșul nu îi era adresat doar lordului Avondale.

— Milady...

Emmaline se întoarse pe călcăie și-și puse mâinile în șolduri.

— Cum de-ai putut să-l lași să plece după ce-a făcut așa ceva?

În ochii lui scânteie brusc mânia, o mânie rece, iar un sunet aproape animalic îi scăpă de pe buze. Emmaline înlemni. Nu văzuse niciodată atâta emoție, iar mintea ei, pe jumătate amorțită, încerca din răputeri să înțeleagă ce gesturi sau ce cuvinte declanșaseră o asemenea reacție din partea lui. Făcu un pas în spate și privi în jur, căutând să înțeleagă ce pericol declanșase fiara din Drake.

— Ți-a făcut vreun rău?

Cuvintele lui o luară prin surprindere. Lăsă capul într-o parte.

— Să-mi facă rău? Nu. Făcu un gest scurt către bieteles florilor albastre, simțindu-se brusc cuprinsă de un val de jenă. Le-a făcut rău florilor de nu-mă-uita, continuă ea, tot mai stânjenită.

Trăsăturile și postura lui Drake rămaseră la fel de tensionate.

– Ce a uitat? făcu el.

Emmaline închise ochii pentru o clipă, apoi clătină din cap.

– Nu a uitat. E vorba de florile de nu-mă-uita.

Când își dădu seama că el tot nu înțelegea, arătă înspre florile distruse.

– Acestea.

Drake își dădu cu palma peste frunte și începu să râdă.

– Și ce era să fac? Să-l oblig să planteze altele în loc?

Pentru el nu era decât un joc. Nu avea de gând să facă ce se cuvea pentru acele biete flori, la fel cum nu avea de gând să facă față de ea. Strânse buzele și îi aruncă o privire severă.

– Ți se pare amuzant?

– Cred că din reacția mea puteai deduce că nu sunt amuzat, răspunse el.

Tonul lui condescendent o făcu să se înfioare.

– Ai râs și atât.

Drake făcu un pas spre Emmaline, iar ea se retrase. El continuă să se apropie, iar de data asta tânăra rămase pe loc. Drake se aplecă până când buzele îi ajunseră la câțiva centimetri de urechea ei. Răsufierea lui avea un vag iz de cafea, care-i stârnea simțurile. Razele soarelui îi făceau părul blond să strălucească în nuanțe aurii, iar imaginea îi provocă o amintire de demult. El avea pe atunci 13 ani, iar ea avea 5. Arăta ca un prinț, cu pletele lui bogate, bălaie și cârlionțate. Inima ei nevinovată o luase din loc de bucurie la primirea veștii. Voise să îl întrebe dacă era adevărat. Dar chiar și pe atunci, el strânsese buzele, se încruntase și o ignorase complet, iar întrebarea îi murise pe buze.

– O să devină o obișnuință, milady?

Ea clătină din cap.

– Îmi cer scuze, nu...

– Și chiar ar trebui să îți ceri scuze pentru că ai întrerupt momentul de singurătate al unui gentleman.

Ea scrâșni din dinți. Drake îi atinse ușor linia bărbiei.

– Dacă vei continua să scrâșnești așa tare din dinți, îți vei provoca o migrenă.

În orice alte condiții, atingerea bărbatului care-i fusese promis ar fi încântat-o. Dar nu de data asta. Neobrăzarea lui îi făcea sângele să fiarbă. Îi îndepărtă degetele.

- Nu aveam de gând să spun că îmi pare rău.

- Dar ai zis „Îmi cer scuze“

- Nu la propriu, ci pentru că nu îți înțelegeam întrebarea, se răsti ea. Ai întrebat dacă o să devină o obișnuință.

Între ei se lăsă tăcerea. Drake o privea cu o expresie de nepătruns.

- Așa va arăta viața mea de acum înainte? Voi veni mereu să te salvez din situații nepotrivite?

Emmaline se strădui să își stăpânească indignarea.

- Nici nu am cerut, nici nu am nevoie să vii să mă salvezi.

- Milady? se auzi un glas blând.

Emmaline și Drake se întoarseră și dădură cu ochii de servitoarea care stătea speriată la intrarea în grădina cu flori.

- Plecăm, Grace, zise Emmaline. Iar dumneata, milord, te poți întoarce la ceea ce-ți ocupa gândurile înainte să vii să mă salvezi, continuă ea, făcând o reverență absolut perfectă. Și nu ar strica să te străduiești un pic să apreciezi mai mult formele de viață.

Drake simți dintr-odată că rămâne fără aer.

- Corect punctat, milady.

Faptul că fusese de acord cu ea o luă pe nepregătite, dar se repleie rapid.

- O zi bună, milord, încheie ea, înclinând scurt din cap.

Capitolul 4

Dragul meu Lord Drake,

Am fost la primul meu spectacol de teatru. Le-am spus părinților mei că dacă nu m-aș fi născut fică de duce, aș fi făcut carieră pe scenă. Sigur, asta ar fi presupus să am talent de cântăreață și de actriță, ceea ce, din păcate, chiar nu am. Cu toate acestea, îmi plac din cale-afară spectacolele. Poate vom merge într-o bună zi împreună la teatru.

*Mereu a ta,
Emmaline*

După o oră și 25 de minute și după o lungă plimbare, furia lui Emmaline era încă o forță palpabilă, plină de energie. Ce o deranja cel mai tare era că nu putea să își dea seama ce o supăraser mai tare: indiferența lui Drake față de flori sau indiferența lui față de ea.

Nu, nu era adevărat. Știa foarte bine care era motivul din spatele furiei ei.

Urcă în mare grabă scările de la intrarea casei fratelui ei. Carmichael, majordomul familiei, cu capacitatea lui aproape neomenească de a ști când apare cineva la ușă, îi deschise numaidecât.

– Milady, a sosit domnișoara Winters. Mi-am luat libertatea de a o ruga să aștepte în Salonul Galben.

Emmaline se opri, plăcut surprinsă. Îl privi pe majordom și zâmbi pentru prima dată de când... de când... Doi bărbați din cale-afară de aroganți îi întrerupseseră plimbarea și liniștea. Zâmbetul îi pări.

– Mulțumesc, Carmichael.

Se îndreptă spre salon. O vizită din partea lui Sophie Winters era exact ce îi trebuia. Când intră în încăpere, Emmaline își găsi prietena așezată pe canapea, cu ochii ațintiți asupra selecției de

dulciuri și produse de patiserie pregătite de bucătăreasă. Lângă tavă, pe măsută, se afla un exemplar nedesfăcut din publicația *London Times*.

– Salutare, Sophie.

Sophie ridică privirea, iar pe buze îi înflori un zâmbet, strălucitor.

– Em, sper că nu te deranjează că am venit așa dev... Se opri brusc și se încruntă. Ce s-a întâmplat?

Emmaline se lăsă să cadă pe canapea lângă prietena ei, bătând darabana cu degetele. Putea afirma cu destulă siguranță că în cei douăzeci de ani de ani ai săi se înșelase în repetate rânduri. Iar în acel moment, unele lucruri ieșeau în evidență mai mult decât altele. Fusesse convinsă că până la înaintata vârstă de douăzeci de ani va avea cel puțin trei lucruri în viață.

În primul rând, că va avea o casă a ei.

În al doilea rând, va exista un cățel lângă care să se cuibărească în zilele reci.

Și, în ultimul rând, că va exista un soț lângă care să se cuibărească în zilele reci.

Și iat-o așezată pe canapeaua îmbrăcată în stofă înflorată din salonașul fratelui ei, căci nu avea încă o casă a ei. Nici câine n-avea. Și în mod sigur și lipsit de echivoc nu avea soț. Avea, și avusese cam toată viața până la acel moment, un viitor soț. Un bărbat cu care fusese aranjată căsătoria.

– Em?

Emmaline clătină din cap.

– Am dat peste o brută care decapita niște flori de nu-mă-uita.

Sophie strâmbă din nas.

– Ce individ ar face așa ceva?

În sfârșit, o persoană cu capul pe umeri.

– Lordul Avondale, răspunse ea, alegând să nu menționeze și implicarea lordului Drake.

Ca să își facă de lucru, luă exemplarul din *Times*.

– Avondale, zise Sophie ca pentru ea. E unul dintre gentelmenii pe care mama spera să îi cuceresc la primul meu sezon monden.

– Poți să răsufli ușurată că nu l-ai cucerit, zise Emmaline, parcurgând cu privirea prima pagină a ziarului. Citi știrea de lângă articolul principal, iar un nume îi atrase atenția și o făcu să se ridice brusc de pe canapea. Reieșea din text că un anumit marchiz de

Dăduse înima celei mai noi vedete din lumea operei din Italia, *signora Nicolleli*. Se scria despre ea că era talentată, plină de viață, umitor de elegantă și așa mai departe. Emmaline lăsă ziarul deoparte, privindu-l ca și cum ar fi jignit-o. Stătu pe gânduri câteva clipe, apoi îl luă și îl făcu ghem, aruncându-l apoi pe podea. Cum nici asta nu o făcu să se simtă mai bine, dădu să-l ia din nou de pe jos, dar Sophie se dovedi mai rapidă și îi zădărnici efortul.

— Îl iau eu.

Desfăcu paginile boțite, le netezi cu mâna și se puse pe citit. Mormăi ceva ce o adevărată lady nu ar trebui nici să gândească, darămite să spună cu voce tare.

— Am văzut-o. Chiar nu e așa de frumoasă, zise ea, aruncându-i lui Emmaline un zâmbet nu tocmai convingător.

— Mincinoaso, își miji Emmaline ochii.

Era cumva descurajant să fii considerată îndeajuns de plăcută, așa cum o caracterizaseră ziarele când debutase în înalta societate, la primul ei sezon monden. Emmaline făcu o mișcare scurtă din mână, de sus până jos.

— Nici nu e de mirare că nu e câtuși de puțin interesat să se însoare cu mine.

Un alt motive era, așa cum punctase chiar el, faptul că fusese nevoit să intervină în apărarea ei de două ori. Emmaline pufni. De parcă avea nevoie să fie salvată. La urma urmei, cu istoria lui și interesele scandaloase, el avea mai mare nevoie ca ea să fie salvat. Oftă. Sophie, îți mulțumesc pentru susținere, dar nu e nevoie. Știu foarte bine cum arăt.

— Em, nu fi ridicolă! Ești absolut adorabilă.

Sophie vorbi cu atâta convingere încât oricine altcineva în afară de Emmaline ar fi crezut-o. Emmaline dădu ochii peste cap.

— Fii serioasă, Sophie. M-am împăcat de mult cu ideea că nu voi fi considerată nicicând vreo mare frumusețe.

— Dar de ce? Ai cei mai frumoși ochi pe care mi-a fost dat să-i văd.

Iată că avea nevoie de Sophie să îi amintească de singura calitate pe care nici măcar ea nu și-o putea nega. În ciuda banalității ei, ochii îi erau frumoși. Tatăl ei obișnuia să spună că aveau culoarea ciocolatei calde și că îi exteriorizau și cea mai mică emoție. Când era mică, acele cuvinte i se păreau teribil de poetice. Acum, că se făcuse mare, își dăduse seama că transparența ei, faptul că totul i

se citea în ochi, nu era decât sursă de bârfe. Amintirea tatălui ei o făcu să suspine. Plecase dintre ei cu trei ani în urmă, dar suferința provocată de acea pierdere încă nu se stinsese. În timp ce ea și prietena ei începură să guste din prăjituri, Emmaline reflectă asupra situației în care se afla. Frustrarea nu era provocată doar de atitudinea lordului Drake, care se încăpățâna să o evite. Era mult mai mult la mijloc. Cândva, nu își dădea seama exact când, începuse să își pună întrebări legate de felul în care răposatul ei tată îi instrumentase viitorul. Iar la un anumit moment începuse să fie nemulțumită că puterea de decizie privind căsătoria îi fusese răpită încă de când era o copilă. Și că, indiferent dacă lordul Drake ar fi fost scund și cu chelie sau un exemplar masculin perfect, Emmaline tot se simțea obligată să se conformeze, să se adapteze circumstanțelor. De dragul tatălui ei.

– Chiar nu e corect că arată perfect, ca un zeu, mormăi Emmaline. N-ar putea să aibă și el un neajuns? Fruntea prea înaltă, obrajii lăsați, burtă? Ceva, orice.

– Ești singura persoană care se plânge că cel căruia i-a fost promisă drept soție e prea chipeș, izbucni Sophie în râs.

– Nu-mi ești de mare ajutor.

– Însă e drept că pare mereu foarte serios când îl văd, a comentat Sophie cu amabilitate.

Emmaline se gândi la recenta lor întâlnire din grădina Kensington și oftă. Da, dacă era ca lordul Drake să aibă un defect, acela era. Doar că acel defect se pare că nu făcea decât să-i sporească atractivitatea în rândul femeilor.

– Și mai este și erou de război, Sophie! Eu, prin comparație, ce am realizat?

– Ești o minune la grădinărit.

Emmaline pufni. La cât de puțin aprecia lordul Drake florile, marele ei talent n-ar fi avut nici un ecou asupra lui.

– Știm amândouă că priceperea mea la grădinărit e apreciată de puțină lume în afară de familia mea.

Singurele eforturi în materie de grădinărit pe care societatea le considera drept acceptabile erau florile prinse în materialul rochiilor sau al pălăriilor. Pentru înalta societate, Emmaline rămânea o prezență câtuși de puțin remarcabilă. Abia notabilă, de fapt. Lucru care, cel mai probabil, explica eforturile lordului Drake de a

o evita. Logodnicul ei se distra probabil strașnic de când se întorsese din Peninsula, cu trei ani în urmă, dar o pusese într-o postură delicată în societate. Situația ei era neclară. Era a cuiva, dar nu era. Veșnic logodnică, niciodată măritată. Din aceste motive, nimeni nu putea să îi facă vreodată curte, din rațiuni de onoare.

– Vezi tu, Sophie, uneori aș prefera ca un tânăr lord să mă vrea pentru zestre. Măcar m-ar vrea pentru ceva. E mai bine decât să nu mă vrea nimeni, deloc.

Sophie ridică privirea de la ziarul pe care reîncepuse să îl citească.

– Ți-ai pierdut mințile! Singurul motiv pentru care nu ți se face curte este că ești promisă cuiva. Ești logodită, practic. Orice gentleman ar fi onorat să te ia de soție.

Emmaline o ignoră. Scoase un oftat prelung și începu să închidă și să deschidă pumnul, urmărind liniile care îi traversau palma. Cu un aer distrat, își atinse pielea cu vârful degetului. O fi fost ea logodită, dar nu exista nici o diferență între ea și Sophie, care era și ea nemăritată. Lumea știa foarte bine de înțelegerea ce-i privea pe Emmaline și pe marchizul de Drake. Era o temă de bărfă pentru fetele bătrâne, când nu exista un subiect mai actual de discutat. Nici Emmaline, nici Sophie nu erau cu adevărat căutate sau admirate de vreun gentleman. Singura diferență dintre ele era că Emmaline deținea o bucată de hârtie pe care scria că era promisă cuiva. Ei bine, de-acum asta nu mai era de ajuns.

– Vezi tu, chiar dacă îmi displace tratamentul complet deplorabil al lordului Drake în ceea ce mă privește, nu pot să nu îl înțeleg pentru deciziile pe care le-a luat.

Sophie fu la un pas să scuipe bucata de tartă pe care tocmai o mesteca.

– Ești mult prea generoasă, Em.

Emmaline alese să nu reacționeze la cenzura nerostită a lui Sophie. Luă încă o tartă și începu să îi ronțăie marginile. Nu putea să pretindă din partea lui Sophie să înțeleagă, iar dacă i-ar fi spus asta, ar fi fost ca și cum ar fi insultat-o. Mai mult, Emmaline înțelegea, până la un punct, motivele pentru purtarea lui Drake. Bănuia că nici el nu era încântat de faptul că viitorul îi fusese decis de pe când era copil. Poate dorea și el să aibă un cuvânt de spus cu privire la persoana alături de care ar urma să își petreacă restul vieții.

Poate își dorea să aibă alături o mare frumusețe, care să nască mari pasiuni. Ca această cântăreață de operă.

Poate că și el simțise acele lucruri. Ea, una, le simțea. Mai puțin pe cele legate de artista de operă, firește. Tânjea să aibă măcar un pic de control asupra vieții ei, își dorea să cunoască și ea marea dragoste și o mare pasiune. Dar era o stângăcie fie să și gândească asemenea lucruri. Pe durata lungii plimbări de la Kensington până acasă, se gândise îndelung la circumstanțe. În ciuda speranțelor și a visurilor ei, Emmaline își luase un angajament față de tatăl ei. Și, fir-ar să fie, avea să se străduiască să iasă ceva bun din această logodnă, indiferent de ce voia lordul Drake.

– Nu-mi mai pasă de ce-o simți marchizul de Drake. E timpul să se maturizeze și să își onoreze obligațiile.

Tresări o clipă, când se gândi la ea ca la o obligație, după care se scutură de orice impuls de a-și plânge de milă. Era autocompătimirii se încheia în mod oficial. Era momentul ca marchizul de Drake să fie pus la locul lui, iar ea era exact femeia care putea face asta.

– La ce te gândești?

Emmaline se îndreptă de spate.

– M-am săturat să aștept după marchizul de Drake. Vreau o căsnicie adevărată sau nimic, zise ea pocnind din degete. Vreau să fiu curtată. Vreau să facem plimbări călare în parc. Vreau să mă ducă la spectacole de operă. Se strâmbă ușor gândindu-se la *signora Nicolleli*. Poate nu chiar la operă, continuă ea. Și vreau să dansăm vals. Nu cer prea multe, nu-i așa?

Sophie clătină atât de energic din cap că de sub bonetă îi scăpară câțiva cârlionți aurii.

– Nu ceri deloc mult. În definitiv, e logodnicul tău.

Emmaline încuviință.

– Duse sunt zilele în care doar mă salută și apoi bate degrabă în retragere. O să îl fac să își schimbe purtarea. Iar dacă nu reușesc... Nu m-am gândit încă la toate detaliile, dar ce știu este că o să am o discuție cu fratele meu despre farsa asta de logodnă.

Sophie rămase cu gura căscată. Emmaline știa prea bine că una era să fie nemulțumită de lipsa de atenție din partea lordului Drake, dar era cu totul alta să pună problema ruperii contractului dintre familiile lor.

Își încrucișă brațele la piept.

– Nu întineresc. Am deja douăzeci de ani.

Cât era el de erou de război, Emmaline era pregătită să-și ducă propriile bătălii. Se întinse și luă ziarul care o scosese din sărite. Cu mare grijă, rupse un pătrat dintr-o pagină și îl privi cu atenție, strângând buzele. Sophie uitase să mai muște din tarta care îi rămăsese între degete. Arăta mai degrabă ca o bufniță, cu gura căscată și ochii ei mari, de culoarea albăstrelelor, care nu clipeau.

– Ce ai de gând să faci, Em?

Emmaline zâmbi. Dacă mama ei ar fi fost de față, s-ar fi alarmat la vederea acelui zâmbet.

– Ei bine, mergem la operă.

Sophie clipi nedumerită.

– La operă... Aaaaaa, la operă! făcu ea, înțelegând dintr-odată.

Emmaline încuviință cu o mișcare scurtă din cap.

– Da. Dumnezeu mi-e martor, lordul Drake mă va observa, fie că îi place sau nu. S-a terminat cu artiste de operă, cu balerinele, cu tinerele văduve. Gata. Zilele lui de celibat lipsit de griji s-au încheiat. El nu știe încă asta, dar o va afla începând din această seară. Dacă mama ta e de acord, voi fi în loja voastră la spectacolul de azi.

– Mama va fi încântată să o avem alături pe sora ducelui de Mallen, râse Sophie cu poftă.

Nu era nici un secret că mama lui Sophie, vicontesa de Redbrooke, salivă de-a dreptul la auzul titlului familiei Mallen. Dar lui Emmaline nu-i păsa de statutul marital al nimănui, cu excepția unui anumit gentleman. Și nu era vorba de fratele ei.

– Am să o anunț pe mama când mă întorc acasă, continuă Sophie.

Emmaline aproape că tremura de nerăbdare să vadă reacția lui Drake în acea seară.

„Lord Drake, sper că nu ți-ai pus uniforma în cui, căci, domnule, urmează să intri iar în luptă“

Capitolul 5

Dragul meu Lord Drake,

Pentru prima dată în viața mea, mă bucur că nu ești aici. Am stat ore întregi în grădină și sunt roșie ca focul. Nu sunt plăcută ochiului și nici o companie plăcută. Sau cel puțin așa spune fratele meu.

*Mereu a ta,
Emmaline*

Signora Valentina Nicolleli, o mezzosoprană de excepție, avea o voce cu tonalități bogate, profunde, senzuale, care dădeau fiecărei note pe care o cânta aerul unui cântec de sirenă. Tonul senzual se simțea de la E-urile ascuțite la A-urile plate, care făceau să rezoneze pereții sălii de spectacol.

Însă nu calitățile ei artistice îi atrăseseră atenția lui Drake. Analizând-o din loja sa, Drake își aminti de modul în care își petrecuseră împreună seara precedentă și miji ochii. Valentina era o femeie atrăgătoare, inventivă, înzestrată în toate zonele unde un bărbat putea spera ca o femeie să aibă forme unduioase. Cu toate acestea, era absolut detașat și dezinteresat în timp ce o privea desfășurându-se pe scenă.

– Tot nu înțeleg de ce trebuie să stăm la afurisitul de spectacol! mormăi Sin, care stătea chiar alături de Drake. Nu-i corect ca tu să te culci cu ea, iar eu să fiu obligat să-i ascult miorlăiturile infernale.

Privi plictisit mulțimea din sală, apoi rămase brusc cu ochii ațintiți într-un punct anume. Drake nici nu se deranjă să se intereseze de ce anume atrăsese atenția prietenului său.

– Ei, haide, Sin! Vrei să mă faci să cred că ai prefera să îți însoțești mama și draga de soră la vreun alt eveniment infernal?

– Nu, nu, ai perfectă dreptate. Măcar de aici mă pot duce direct la jocuri de noroc. Vii și tu mai încolo? se cutremură Sin.

Drake încuviință scurt, cu o mișcare a capului. Ce altceva era să facă? Dumnezeu știa că nu se grăbea să se întoarcă acasă și să aibă de-a face cu tatăl lui. Sau cu coșmarurile. Somnul odihnitor nu mai făcea casă bună cu reședința londoneză a ducelui de Hawkrigde. Nu mai dormise în pace de când... Clătină din cap, încercând să îndese gândurile la război înapoi, în străfundurile minții, acolo unde refuzau constant să rămână. În tinerețe, războiul păruse soluția logică de a scăpa de așteptările apăsătoare pe care ducele de Hawkrigde le avusese în legătură cu el. Viața lui Drake fusese planificată încă de la naștere. Tatăl lui decisese ce școală să urmeze, cu cine să se însoare, iar Drake se revoltase față de regulile rigide care îi fuseseră impuse. Perioada petrecută luptându-se cu *Boney*¹ îi demonstrase însă că războiul nu avea nimic logic. În ziua în care părăsise Peninsula, tânjise să revină la normalitate. Se întorsese în Anglia cu o dorință disperată de a se întoarce la viața cu care era obișnuit. Prin urmare, nu se gândise prea mult că planul lui nu era tocmai fezabil.

În urmă cu trei ani se întorsese de pe front ca un erou. Fusese primit cu parade, iar în cinstea lui se dăduseră baluri grandioase. Primise laude publice și nenumărate onoruri. Dar toate acestea nu însemnaseră nimic pentru el. Toate ceremoniile nu făcuseră decât să îi sporească disperarea și să îi reamintească de viețile pe care le curmase și de ororile ce aveau să îl urmărească, să îl bântuie, până la sfârșitul vieții.

Un ropot de aplauze îi întrerupse șirul gândurilor negre. Primul act al spectacolului tocmai se încheiase.

— Ești sigur că nu vrei să vii cu mine chiar acum să jucăm zaruri? întrebă Sin.

Drake privi absent sala de spectacol înțesată de oameni. Un spectru tăcut îi cuprinse gâtul și îl strânse, făcându-i respirația aproape imposibilă. Amintiri vii, aproape palpabile ale camarazilor săi de arme îi inundară creierul, ca un torent, copleșindu-l prin intensitate. Tresări violent. Murmurul celor din public era înlocuit treptat de gemetele de agonie ale soldaților lui care cădeau secerați. Voia să își astupe urechile cu mâinile, să nu îi mai audă. Doar că

¹ Poreclă dată de britanici lui Napoleon Bonaparte, într-un efort de a bagateliza amenințarea pe care o reprezenta pentru ei

nu putea să nu audă ultimul nechezat chinuit al lui Midnight, calul său loial, în clipa în care se prăbușise împușcat. Sau să îi audă pe camarazii lui implorând un Dumnezeu care cu siguranță nu exista, în timp ce un felcer le tăia membrele.

Trebuia să iasă de acolo. Amintirile negre din război îl podideau din nou, reieșeau la suprafață, și poate că dacă pleca degrabă de la teatru, ele ar rămâne acolo, în urma lui. Măcar pentru acea noapte.

- Să mergem, scrâșni Drake.

Aproape că sări de pe scaun chiar când draperia lojii fu trasă brusc, iar o mână se strecură înăuntru, lovindu-l peste față.

- Ah! exclamă el către catifeaua roșie de după care apărură intrușii.

- Milord, ce mă bucur! îl salută o tânără pe un ton de bucurie forțată și de nepăsare față de faptul că îl lovise drept în față.

Drake îngheță și se simți străbătut de un fior neplăcut. Săptămâni întregi făcuse eforturi să blocheze orice gând la impresionanta ei făptură, dar iată că toate acele eforturi fuseseră năruite într-o singură clipă. Lady Emmaline Fitzhugh stătea dreaptă în fața lui, cu o expresie hotărâtă în privire.

Zâmbetul lui Emmaline era atât de larg încât se temea că îi va crăpa fața dacă cineva nu se va grăbi să alunge tăcerea ce se lăsase după neașteptata ei intruziune în loja privată a lordului Drake. Ca la un semn, cei doi gentlemen își amintiră brusc de bunele maniere și făcură o plecăciune adâncă.

- Milady! Domnișoară Winters! zise lordul Sinclair, depunând un sărut cast întâi pe mâna ei, apoi pe cea a însoțitoarei.

Respectul era atitudinea la ordinea zilei. Deferența plină de respect și formalismul o făcură pe Emmaline să vrea să bată din picior. Pentru Dumnezeu, individul era bărbatul cu care i se aranjase căsătoria. Și nu îi adresase nici o vorbă. Asta dacă nu se punea la socoteală exclamația lui din clipa în care fusese lovit. Slavă Cerului că o avea alături pe Sophie. Sophie schiță o reverență.

- Lord Drake, Lord Sinclair, zise ea.

Apoi făcu acel lucru pe care Emmaline îl adora la ea, printre altele, adică umplu liniștea stânjenitoare. Gesticulă amplu înspre mulțimea care umplea incinta Operei.

- Loja tatălui meu este exact de partea cealaltă a sălii, milord, și, desigur, lady Emmaline a fost cea care a menționat acest lucru.

Trei perechi de ochi se îndreptară spre Emmaline, care adorase, cândva, calitatea lui Sophie de a umple liniştea stânjenitoare. Sentimentul nu mai era unul de actualitate. Emmaline îşi dresе vocea, roşind intens din pricina privirii scrutătoare a logodnicului ei şi de începutul de zâmbet de pe buzele prietenului ei, lordul Sinclair.

– Da, loja vicontelui Redbrooke este chiar într-acolo spuse ea, făcând un gest vag şi suspinând uşurată când cele trei perechi de ochi îşi mutară atenţia în direcţia pe care o indicase.

Nu se obosi să explice că loja în discuţie era mult mai la stânga şi considerabil mai jos decât cea a lordului Drake.

– Dar s-a întâmplat să te văd, milord, şi... Nu-şi mai găsea cuvintele. Privirea lui oţelită o fixa de parcă i-ar fi ştiut toate secretele. „La naiba cu el şi cu aroganţa lui!” îşi zise ea, găsimd curajul să-şi termine fraza: Ei bine, nu aş fi vrut să ratez ocazia de a te saluta.

Drake clipi scurt, iar Emmaline îşi dădu seama că bărbatul înţelesese că tocmai fusese oprit din drum, aşa că se grăbi să continue.

– Am simţit că trebuie să vin la dumneata în lojă şi să schimbăm impresii despre operă. Am reţinut din ziare că ai o mare afinitate pentru operă, în special pentru capabila mezzosoprană Nicolleli, zise ea, încruntându-se uşor, mimând concentrarea. Părerea mea sinceră e că prefer uşurinţa, calitatea aeriană a unei soprane lirice.

Observă cum umerii lui Sinclair tresaltă uşor şi cum lordul încearcă să îşi mascheze amuzamentul, în vreme ce Sophie se prefăcea că priveşte înspre public. Spre cinstea lui, sau, mai precis, spre necinstea lui, lordul Drake nici nu clinti. Singura lui reacţie fu să ridice uşor din sprânceana blondă în timp ce o privea în ochi. Emmaline se uită în altă parte.

– Draga mea Lady Emmaline, începu el. Estimarea lui Emmaline era că nu exista pic de drăgălăşenie în tonul lui. N-aş fi spus că pleci urechea la bârfe, continuă el.

Cuvintele lui mascau o undă de reproş. Al naibii să fie el! De două ori. Cum de-şi permitea să o facă să se simtă prost? În definitiv, el era cel care o abandonase vreme de doi... de aproape trei ani. Fără a mai pune la socoteală cei 15 ani care trecuseră de la logodna lor ce părea să dureze de o viaţă. Strânse buzele.

– Dar, sir, cum altfel aş putea afla ce îi place şi ce nu îi place logodnicului meu? Acum ştiu că preferi mezzosopranele, aşa că tot e ceva, nu? Aştept cu nerăbdare să o cunosc personal pe marea

signora Nicolleli. Am să îi cer un autograf pentru dumneata și am să-i spun că ești un admirator înfocat. O să fie ca un fel de cadou de nuntă.

Luminile scăzură în intensitate, iar spectatorii începură să se întorcă la locurile lor. Sophie își dresе glasul.

– Em, cred că ar trebuie să ne întoarcem. Mama o să se îngrijoreze.

Emmaline zâmbi și făcu un semn distrat către lordul Drake.

– Sunt sigură că nu o să se agite când va afla că eram amândouă în compania sortitului meu. Nu ai lăsa să ni se întâmple nimic, milord, nu-i așa? Am auzit atâtea despre faptele de vitejie din Peninsula încât nu aș putea să mă simt altfel decât în siguranță în prezența dumatăle.

Ochii lui verzui sclipiră ciudat.

– Nu ar trebui să lași niciodată garda jos, Lady Emmaline, indiferent de compania în care te afli.

– Ești prea modest, milord. Acum trebuie să îmi iau rămas-bun până la următoarea noastră întâlnire.

Îi zâmbi lordului Sinclair.

– A fost o plăcere, milord.

– Asemenea, Lady Emmaline, domnișoară Winters, zise Sin făcând o plecăciune și înghiontindu-l pe Drake să îi urmeze exemplul.

– Scuzați-ne acum, ne întoarcem în loja noastră, mai spuse Emmaline.

Trase draperia cu mâna și aproape că o azvârli înapoi, cu un gest deliberat, apoi plecă.

Era război declarat.

Capitolul 6

Dragul meu Lord Drake,

Fratele meu îmi critică aspru încercările într-ale picturii. Mi-a transmis următoarele: sunt total nepricepută la pictura în acuarelă, oribilă la pasteluri și deplorabilă la pictura în ulei. De acum mă adresez lui cu formula Excelența Voastră. Spre marele meu amuzament, chiar îl enervează un pic.

*Mereu a ta,
Emmaline*

Drake mai scuipe o gură de catifea roșie pe când Lady Emmaline își făcea ieșirea triumfală din loja lui. Înjură în barbă și trase violent draperia la locul ei. Voia să o strângă de gât. Nu. De fapt, avea să o strângă de gât. Numără în gând până la trei, dar degeaba. Și, pentru că nu își putea îndrepta furia spre Lady Emmaline, care plecase deja, îi aruncă o privire întunecată lui Sin, care zâmbea larg și era mult prea amuzat de turnura evenimentelor.

- Poți să-ți bagi zâmbetul undeva, șuieră Drake.
- Dar nu am zis nimic, se apără Sin.
- Nu-mi miroase a bine.
- Cu siguranță, fu de acord Sin.

Cum toți ochii erau asupra lor, Drake și Sin nu puteau pleca fără ca lumea să bage de seamă. Iar asta ar fi alimentat doar bârfele despre ce s-ar fi petrecut în lojă, ceea ce ar fi adus la articole întregi în ziare, la rubrica de bârfe și zvonuri. Așa că își reocupară locurile.

Drake își aținti privirea în jos, spre scenă. Al naibii să fie dacă avea de gând să facă ceva care să alimenteze curiozitatea lumii. Știa că fiecare mișcare îi era observată și analizată. Afurisita mică. Cum își permisesese să îl încolțească la el în lojă și să îi reproșeze public comportamentul? Doar nu erau căsătoriți. Simți brusc că îl

strânge lavaliera când încercă să își imagineze cum ar arăta viața lui cu Lady Emmaline Fitzhugh. De-a lungul anilor evitase cât putuse orice întâlnire cu logodnica lui. Refuzase, cu o plăcere aproape diabolică, toate evenimentele la care tatăl lui îi ceruse să participe. Ultimul eveniment la care luase parte, și asta la insistențele tatălui, fusese cu mai bine de șapte ani în urmă, pe când Emmaline era o copilă cu ochi limpezi, luminoși. Scrută atent mulțimea în căutarea femeii cu ochi limpezi, luminoși, în care se transformase copila de odinioară. Spre binele amândurora, nimeni nu putuse trage cu urechea la dialogul lor, pentru că ar fi fost mană cerească pentru rubricile de bârfe. Își aminti de incidentul cu vânzătoarea de fructe, din urmă cu trei săptămâni. Auzise agitația, apoi o urmărise pe Lady Emmaline și o văzuse sărind în apărarea femeii. Înainte ca filizonul cel laș să scoată biciul, Drake știuse, datorită intuiției de militar, ce urma să facă individul. În seara de față, Lady Emmaline dovedise că nu era doar curajoasă, ci și mult mai îndrăzneată decât și-ar fi imaginat el. Nu că și-ar fi imaginat prea multe despre ea. Nu până de curând, de fapt.

Continuă să caute cu privirea o anume tânără, îmbrăcată modern, într-o rochie de mătase verde-smarald și cu tiv de dantelă italienească. Se strâmbă ușor. De unde apăruse *acel* detaliu? Apoi privirea îi poposi asupra celei pe care o căuta. Drake miji ochii.

– Mincinoasa mică! Loja în care stă nu e câtuși de puțin vizavi de a mea, șuieră el.

Privirile curioase și inoportune ale „lumii” se îndreptară asupra lui, iar Sin îi dădu discret un cot în coaste.

– Șșșșt!

– E mult mai jos și mai în stânga, continuă el, și făcu un gest înspre logodnica lui, de parcă Sin nu și-ar fi putut da seama și singur care este punctul de interes.

Gestul lui provocă rumoare în sală și atrase și atenția lui Lady Emmaline, care ridică privirea, îi oferi un zâmbet îngeresc și îi făcu jucăuș cu mâna. El scrâșni din dinți și o salută cu o mișcare scurtă a capului, doar așa, de ochii lumii. Își imagina ce-ar scrie a doua zi în ziare, la rubrica de bârfe mondene, dacă nu i-ar întoarce salutul logodnicei, în sala arhiplină a Operei Regale. Era mai prudent să îi intre în joc decât să o ignore și să trebuiască să înfrunte consecințele.

– Ai putea să zâmbești un pic? Arăți înspăimântător, la naiba, șopti Sin, acoperindu-și gura cu mâna.

Drake făcu un efort, iar prietenul lui clătină nemulțumit din cap.

– Ăsta nu e zâmbet, e o strâmbătură.

Drake îl ignoră și își îndreptă privirea spre scena pe care se producea Valentina și imediat îi veni în minte cuvintele lui Lady Emmaline. La naiba, nu putea nici să se uite la amanta lui știind că Emmaline era acolo, nu departe, urmărindu-i fiecare mișcare. Se uită înspre ea, așteptându-se să îi vadă privirea ironică, dar fu surprins să constate că era absolut vrăjită de spectacol. Era așezată la marginea scaunului, cu degetele prinse de balustrada balconului și cu capul ușor înclinat într-o parte.

O analiză cu atenție. În mod normal îi plăceau femeile cu forme generoase, bine curbate în locurile potrivite. Cu toate acestea, trupul subțire, zvelt, al lui Emmaline i se părea ciudat de atrăgător. Îi privi buzele. Obiectiv vorbind, putea spune fără doar și poate că acele buze pline, roșii, erau visul oricărui bărbat. Și le imagina sugând, gustând, plimbându-se peste trupul lui, tot mai jos, apoi prinzându-l și absorbindu-l cu totul.

Dumnezeule, de unde apăruseră acele gânduri? Clătină violent din cap și sări în picioare, sperându-l pe Sinclair.

– Să mergem, zise el.

Sin se uită lung înspre o lojă aflată mult mai jos și mai la stânga.

– Dacă nu te încurcă, prefer să rămân, răspunse el cu un zâmbet poznaș.

Drake aruncă o ultimă privire înspre personajul feminin care îi dăduse peste cap planurile pentru acea seară și constată că urmărirea schimbului lui de cuvinte cu Sin. Pe buze îi înflorise un zâmbet larg, atotștiutor.

– Bine, mormăi el, conștient de faptul că avea tonul unui copil, dar fără să îi mai pese.

Fără să se uite înapoi, se întoarse pe călcâie și plecă, lăsând draperia să fluture în urma sa.

Capitolul 7

Dragul meu Lord Drake,

Sunt increzătoare că poți să păstrezi un secret și trebuie să recunosc că mă macină curiozitatea. Tata și Sebastian sunt mereu cu un pahar de coniac în mână, așa că nu pot să nu mă întreb care... este fascinația? Sunt pe cale să pun în aplicare propriul meu experiment...

*A ta pentru totdeauna,
Emmaline*

– Ce dezastru! zise Emmaline pe nerăsuflăte, strecurându-se din loja vicontelui Redbrooke.

Sophie era chiar lângă ea. Iar de această dată, o servitoare foarte sârguincioasă le urmărea îndeaproape. În auditorium, orchestra și corul răsuna puternic, răspândind melodia misterioasă în tot teatrul, ceea ce făcea ca mișcările lor să pară dramatice. Acel E foarte ascuțit care aparținea unei anumite soprane, în opinia lui Emmaline, era teribil de plat. Răsuna iritant în toată Opera, în timp ce în fundal se auzeau șușoteli din partea membrilor din înalta societate. Opinia ei bineînțeles că nu avea nimic de a face cu faptul că acel E foarte ascuțit venea din gura amantei logodnicului ei.

Sophie se încruntă. Privi peste umăr către loja fratelui ei.

– Mama o să înnebunească.

Vicontesa nu spusese nimic despre vizita doamnelor la loja lordului Drake. Însă privirea ei arzătoare și chipul împietrit îi emanau perfect nemulțumirea profundă. Asta mai explica și de ce servitoarea lui Sophie se ferise să li se alăture. Simțindu-se vinovată, Emmaline își mușcă buza.

– Poate că nu a observat.

Sophie își frecă mâinile.

— Atunci, e singura chioară din tot teatrul.

Auzind-o, Emmaline își imagină nemulțumirea lui Sebastian și a mamei în dimineața următoare. Oftă din tot sufletul. Până la urmă, se părea că prima luptă fusese câștigată de lordul Drake.

— Cred că am pierdut prima rundă, Sophie.

O dorea mult să recunoască o înfrângere, darămite una în fața lordului Drake, iar așa ceva nu trebuia acceptat.

Sophie făcu o pauză, uitându-se la servitoare.

— Lasă-ne.

Fata deschise gura pentru a protesta, însă sub privirea apăsătoare a lui Sophie se făcu nevăzută. Rămase singure, Sophie își concentră atenția asupra lui Emmaline.

— Doar nu te așteptai să fie așa de simplu, nu?

Emmaline privea captivată peste umărul lui Sophie.

— Nu, nu mă așteptam, dar eu... eu...

Aparent, i se făcu milă de prietena ei. Sophie întinse mâinile, cuprinzându-le pe ale lui Emmaline și strângând-o ușor.

— Din ce mi-ai spus, lordul Drake a fost foarte impresionat de momentul cu Whitmore. Eu pur și simplu nu înțeleg. Sophie o trase de mână. Acum, haide!

Emmaline îi permise prietenei ei să o tragă după ea. Nu înțelegea nici ea nimic. Nimic din tot. Iar în privința dezinteresului lordului Drake față de ea nu putea decât să facă presupuneri.

— Poate că m-am înșelat. Poate că mi-am imaginat ce a simțit lordul Drake în acea zi. E un domn adevărat, ar fi venit să salveze orice doamnă.

Un bărbat înalt, solid, le apăru în cale. Sophie reuși să se dea la o parte în timp ce Emmaline se ciocni direct de pieptul musculos. Suspină. Era ca și cum se lovise de un perete — un perete mare, de neclintit. Emmaline se împletici și cu siguranță ar fi căzut dacă Sophie nu ar fi prins-o de braț în același timp în care domnul se întinse la rândul ei după ea, grăbindu-se să o ajute.

— Milady, domnișoară Winters, zise lordul Sinclair.

— Dumnezeu, ce m-ați speriat, milord.

Sophie o înghionti. Emmaline se încruntă.

— Chiar m-a speriat.

— Nu ar trebui să spui așa ceva în fața lui, își dădu Sophie ochii peste cap.

Bărbatul zâmbi pe sub mustăți, vădit amuzat. Emmaline privi peste umărul lui, căutându-l pe...

– A plecat, zise lordul Sinclair.

Emmaline îl privi uimită.

– Nu știi la cine vă referiți, zise ea un pic prea repede.

– Cred că e destul de evident, bolborosi Sophie.

– Nici tu nu ar trebui să spui prea multe, făcu Emmaline semn cu capul în direcția lui Sinclair.

– Nu e deloc diferit față de ce ai spus tu mai devreme, despre cum te-a speriat când s-a lovit de tine fără pic de grație.

– Poftim? se zbârli lordul Sinclair.

Emmaline și Sophie tăcură.

– Ne cerem scuze, zise Emmaline.

De această dată, ea o înghionti pe Sophie.

– Uhm, da, vă cerem scuze, milord.

– Gata, a trecut. Totul e în regulă, înclină el din cap. Fiecare dintre ele făcu câte o scurtă reverență, pregătindu-se să se îndepărteze, dar el ridică mâna. Îmi permiteți un moment, milady? zise el și-i oferă brațul lui Emmaline.

Sophie suspină șocată, rupând tăcerea. Emmaline își mușcă buza. După o mică pauză, îl luă de braț, permițându-i să o conducă câțiva pași mai în față. Sophie veni după ei, la o distanță mică, bolborosind suficient de tare încât ei doi să știe exact ce credea ea despre acțiunile lor complet nepotrivite.

– Trebuie să recunosc milord că sunt intrigată.

Ea îl privi pe furie cu colțul ochiului. Buzele lui Sin zvâcniră.

– Aș vrea să vă vorbesc despre lordul Drake.

Emmaline se împiedică, însă cu ajutorul lui își reveni. Sinclair o conduse într-o lojă goală și trase draperia. Ea ezită un moment, apoi îl urmă în interior. El trase draperia la loc și se întoarse către ea. Îi vorbi fără ocolișuri.

– Vreau să te căsătorești cu Drake.

Ea duse mâna la gură, înăbușindu-și râsul.

– Păi, atunci suntem doi care vrem același lucru, milord. Doar că decizia nu e a dumatăle.

Draperia se mișcă în spatele lordului Sinclair, iar Emmaline ar fi pariat pe toată zestrea ei că după ea era Sophie cu urechea lipită de material. El își încrucișă mâinile.

– Cât de bine îl cunoști pe Drake?

Între ei se așternu tăcerea. Fără să vrea, mintea îi alergă către o amintire de mult îngropată. Avea cinci ani. Era în biblioteca tatălui ei. Un băiat foarte nervos se uita curios către ea.

– Hm, milady? își drese lordul Sinclair glasul.

Emmaline scutură din cap.

– Suntem logodiți de când eram mici, milord, zise ea intenționat vag.

– Știi multe despre el? îi cercetă el chipul. Emmaline ridică din sprâncene. Nu spun că nu ar trebui să-ți dorești să te căsătorești cu lordul Drake. Spun că...

– Ce spui, de fapt? întrebă ea sătulă să se simtă incomod în această seară; era momentul ca altcineva să se confrunte cu această emoție.

Se așternu o tăcere inconfortabilă, dar Emmaline refuză să se mai simtă vinovată pentru asta. Nu-l știa suficient de bine pe lordul Sinclair pentru a-i mărturisi detalii despre relația ei cu Drake. Dacă se gândea bine, nici Sophie nu știa măcar jumătate din amintirile îngropate în inima ei. Poate că Sinclair era un prieten apropiat al promisului ei, dar asta nu însemna că putea avea acces așa simplu la gândurile ei, nu avea dreptul să-i pună întrebări intime și să se aștepte la răspunsuri. Iar ea nu avea de gând nici în ruptul capului să povestească despre cum ajunsese să știe lucruri despre lordul Drake. Dacă ar fi făcut-o, lumea ar fi compătimit-o, iar ea nu avea nevoie de acest sentiment de altfel inutil.

– Milady, iartă-mă, știu că nu sunt întrebări convenționale, zise el, rupând tăcerea. Știi că sunt prieten cu Drake de când aveam amândoi treisprezece ani, nu?

– Nu, nu știam, tresări ea auzind asta.

Ar fi trebuit să știe asta. Cât de straniu era să știe că două dintre cele mai importante relații ale lui Drake se conturaseră în copilărie, când avea doar treisprezece ani.

Sinclair continuă:

– Întotdeauna a fost un nătăflet, i-a plăcut distracția, deși era destul de furios când l-am cunoscut eu pentru că... Sin roși. Pentru că... Sinclair se clătină în față și în spate, arătând el însuși ca un copil de treisprezece ani care tocmai fusese prins turnând cerneală în ceașca de ceai a profesorului. Doar că orice băiat așa tânăr nu

ar fi fost deloc încântat să știe că a fost promis unei fete tinere, continuă el.

Ea decise în acel moment că îi plăcea tare mult de lordul Sinclair. Nu se ferea deloc să vorbească deschis, iar ea îl respecta pentru asta.

– Nu avem mult timp, așa că îmi permiți să fiu sincer milady?

Emmaline chicoti. Duse mâna la gură pentru a înăbuși sunetele.

– Oh, Doamne, până acum nu ai fost?

Sinclair îi ignoră întrebarea.

– Îmi permiți să te întreb dacă ești interesată de o căsătorie cu lordul Drake doar pentru că este moștenitorul unui ducat?

Dacă nu ar fi fost atât de amuzată de întrebare, era sigură că s-ar fi simțit jignită.

– Mă întrebi dacă sunt interesată de averea lui? Dacă visez să devin ducesă?

El nu dădu înapoi din fața întrebărilor ei directe.

– Milady, Drake a fost urmărit toată viața lui doar pentru titlu. Îmi cer scuze pentru că sunt prevăzător și am impresia că asta vor toate femeile.

Ea suspină.

– Milord, viața mea a fost decisă pentru mine din momentul în care m-am născut. Da, lordul Drake mi-a fost promis când avea treisprezece ani, dar trebuie să vă reamintesc că atunci eu aveam doar cinci. Eram doar un copil. Am fost captivă noțiunii de logodnică a lordului Drake. Făcu o pauză, mușcându-și buza. Nu-mi doresc un titlu, Lord Sinclair. Vreau doar să fiu fericită.

Sinclair o privi gânditor.

– Crezi că lordul Drake te poate face fericită? întrebă el direct, fără să clipească.

Emmaline se forță să zâmbească.

– Sper din tot sufletul că da.

Tot ce știa Emmaline era că ea îl așteptase pe Drake atâția ani. Participase la mai multe baluri și seri speciale decât își amintea, chiar și la câteva baluri mascate. Dintotdeauna, toți știuseră că ea era de neatins. În primul ei Sezon, stătuse pe margine privindu-le pe toate tinerele doamne care își făcuseră debutul dansând și fiind curtate, primind poezii și flori. Emmaline nu primise nici măcar o floare, nici măcar un sonet care să-i laude buclele sau strălucirea din ochi. S-ar fi mulțumit și cu un poem prost scris. Emmaline nu-și

dorea să se căsătorească pentru că spera să-și crească statutul în societate, ci voia tot ceea ce voiau și alte femei, dar ce nu putea să recunoască, voia să fie iubită. Voia să fie iubită cu adevărat. Voia să o iubească un bărbat cu disperare, cu nevoie, într-atât încât să nu-i pese de nimic pe lumea asta în afară de ea. Oare își dorea o poveste? Poate. Dar asta își dorea. Dacă nu ar fi fost dorința răposatului ei tata să se căsătorească cu lordul Drake, Emmaline s-ar fi saturat de dezinteresul lui cu mulți ani în urmă. Bine, ajunsese și la capătul răbdărilor așteptându-l pe Drake și era cam timpul să știe asta. Ea trebuia să afle dacă el era bărbatul care îi putea oferi toate acele lucruri după care tânjea... și dacă nu trebuia să meargă mai departe.

Lordul Sinclair nu mai rosti nici un cuvânt, în loc de asta se întinse către buzunarul din față al jachetei și scoase o bucată mică de pergament. I-o înmână. Emmaline o luă și o deschise. O privi încurcată, apoi se uită la el.

— Sunt evenimentele la care lordul Drake are de gând să participe în următoarele seri.

Emmaline abia dacă procesa ce îi spunea. Sinclair nu avea de unde să știe că ea plănuiase să-l urmărească pe Drake. Singura persoană care știa asta era Sophie, iar Sophie nu i-ar fi trădat încrederea.

— Dacă vei decide să participi la evenimente, sunt sigur că lordul Drake se va bucura să te vadă, zise el expunându-i planul lui. Eu sper că în cele din urmă Drake să-și onoreze cererea de căsătorie, milady. Cred că dacă te-ar cunoaște, atunci ar înceta...

Să cutreiere. Nu era nevoie să spună cuvintele complet nedelicate. Ea privi către listă.

— De ce faci asta? ridică ea privirea, cercetându-l.

Lord Sinclair deveni sobru.

— Nu-mi imaginez cum e să exiști în acest univers suspendat, milady. Nu ești nici căsătorită, nici curtată.

Emmaline ridică din sprâncene. Nu era deloc flatant să audă situația expusă așa.

— Milady, nu am vrut să te jignesc. Doar să ofer...

— Oferi motivul pentru care trebuie să fiu de acord cu planul dumneata, continuă ea pentru el. Înțeleg.

De undeva, se auzeau aplauze prin tot teatrul, iar de cealaltă parte a draperiei, Sophie își dresе glasul. Lordul Sinclair nu păru deloc speriat de descoperire.

- Lordul Drake este un bărbat foarte diferit față de băiatul pe care l-ai cunoscut cândva. Nu a mai fost același de când...

- Emmaline, spuse Sophie. Grăbește-te.

Emmaline voia să blesteme întreruperea. În schimb, făcu o reverență grăbită. Nu dădea bine să fie văzută ieșind dintr-un alcov ascuns alături de cel mai bun prieten al logodnicului său.

- Milord, îți mulțumesc pentru sprijin.

- Ne vedem mâine-seară, răspunse el înclinându-se ușor.

- Emmaline, o grăbi din nou Sophie, de data aceasta pe un ton neliniștit.

Ea mai aruncă o privire la hârtia din mâna ei, apoi o împături și o îndesă în gentuța care îi atârna de încheietura mâinii.

- Mă vei revedea, spuse ea.

- Oh, milady, încă un lucru. M-am gândit că trebuie să știi. Lordul Drake a fost foarte impresionat de povestea cu lordul Whitmore.

Emmaline zâmbi în timp ce se strecură pe după draperii.

Capitolul 8

Dragul meu Lord Drake,

Încep să bănuiesc că mă eviți.

*Mereu a ta,
Emmaline*

Drake puse pe farfurie câteva felii de pâine prăjită de pe servanță și se așeză la masa lungă, vizavi de tatăl lui.

– Bună dimineața, murmură el.

Tatăl lui păru luat prin surprindere de salut și lăsă în jos ziarul pe care îl citea.

– Hm! Bună dimineața, Drake, răspunse și continuă să citească.

Drake luă cuțitul și începu să întindă gem de mure pe felia de pâine, apoi privi spre silueta din dreptul ușii. Winchester, bătrânul majordom pe care îl știa de când era copil, își făcu apariția cu o mică tavă de argint și se opri în dreptul lui. Drake îl ignoră pe tatăl lui, care lăsase deoparte ziarul și îl privea pătruns de curiozitate. Lăsă cuțitul pe farfurie și luă de pe tăviță plicul sigilat și cuțitașul pentru scrisori. Plicul gros, de culoarea fildeșului, avea un iz subtil de lămâie. Drake trecu lama cuțitașului pe sub sigiliu și extrase din plic două file. Pe una era un autograf. Pe cealaltă, câteva rânduri.

Dragul meu Lord Drake,

Ce fel de logodnică aș fi dacă nu m-aș ține de cuvânt, dacă nu mi-aș onora promisiunea și nu ți-aș oferi ceea ce am spus – un autograf de la marea signora Nicolleli?

*Mereu a ta,
Emmaline*

Izbucni în râs. Cine-ar fi crezut? Femeia avea simțul umorului.

Capitolul 9

Dragul meu Lord Drake,

Ce ciudat mi se pare că ai călătorit peste tot în lume, în vreme ce au n-am fost nicăieri. Cu gândul acesta în minte, am făcut un mic bagaj format din câteva rochii și niște provizii și am pornit la drum spre reședința noastră de la Leeds. Părinții mei au luat foc când au descoperit că am plecat. Inutil să mai spun că am fost pedepsită și mi s-a interzis să mai plec undeva în următorii cinci ani. Drept să-ți spun, mi se pare o măsură cam dură.

*Mereu a ta,
Emmaline*

În mai 1811, în bătălia de la Fuentes de Onoro, Marshall Massena dădea să se retragă înspre Spania când constatase că Wellington instituisese, practic, o blocadă în Almeida. Cu toate că Wellington fusese surclasat în ce privește numărul soldaților, el îi depășise pe francezi la capitolul artilerie. Cum francezii pierduseră la Fuentes de Onoro, Massena nu fusese prea dornic să atace, dată fiind poziția superioară a lui Wellington. În consecință, Wellington presupusese că armata franceză din Portugalia fusese suficient de slăbită și nu mai dăduse importanță dușmanului. Rezultatul final fusese retragerea lui Wellington.

Atât Wellington, cât și Drake trăsuseră un învățământ extrem de important la Fuentes de Onoro, acela de a nu-și subestima nicio dată inamicul.

În cazul de față, nu era vorba de un inamic în adevăratul sens al cuvântului, ci despre un... adversar care se întâmpla să fie femeia cu care se angajase să se căsătorească.

Nu era nicăieri în siguranță față de Lady Emmaline. Nu exista loc sigur. Când contemplantă inevitabila înfrângere, singura opțiune logică fusese retragerea.

Drake o căută cu privirea în sala de bal a soților Wilcox pe femeia care îi ocupase gândurile în cea mai mare parte a serii. De la semnarea contractului de logodnă dintre ei, Drake făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca să evite orice interacțiune cu Lady Emmaline. Ii conferise, în schimb, rolul de copilă eternă, evitând să o perceapă drept o femeie față de care avea obligații. Drept urmare, nu știa mai nimic despre ea. Nu știa ce îi plăcea și ce îi displăcea, ce o făcea să râdă, ce citea sau măcar dacă îi plăcea lectura. Nu știa nici măcar dacă avea personalitate. Sau, în fine, nu știuse. Căci acum știa.

Drake aflase că apropiații lui Lady Emmaline îi spuneau Em. Că singura ei prietenă adevărată era domnișoara Sophie Winters. Observă că Emmaline stătea lângă domnișoara Winters la aproape toate evenimentele mondene, zâmbind și discutând, părând să nu remarce privirile compătimitoare care i se aruncau. Și avea și simțul umorului. Se gândi la acel bilet pe care ea i-l trimisese și care pusese imediat capăt aventurii lui cu adorabila *signora* Valentina Nicolleli. După acel straniu schimb de replici cu Emmaline, nu avea să mai poată să se bucure de farmecele voluptuoasei mezzosoprană fără să audă în ureche vocea ironică a celei cu care trebuia să se căsătorească.

Chiar atunci, Drake ochi o tânără brunetă, cu o coafură înaltă, care își făcea loc printre invitați. Își ținu răsufierea, așteptând să o vadă din față, dar apoi își dădu seama că părul ei închis la culoare nu avea aceleași nuanțe profunde, ciocolatii.

— Cauți pe cineva în mod special, milord? se auzi o voce amuzată din spatele lui.

Tresări și se întoarse brusc.

— Lady Emmaline.

Emmaline se așteptase să vadă o undă de nemulțumire în privirea ca de jad a logodnicului ei, așa că expresia de amuzament din adâncimea lor fantomatică o luă prin surprindere și îi tăie răsufierea. Inima începu să i-o ia la galop.

— Căutam pe cineva, milady, zise el și făcu cu ochiul.

Făcuse cu ochiul! Of, ce ticălos nesuferit.

Inima lui Emmaline își reluă cadența obișnuită, iar buzele i se arcuiră, cu o expresie de nemulțumire.

— A, înțeleg. Privirea ei poposi asupra unei siluete impunătoare care străbătea sala de bal. Poate pe fratele meu îl căutai?

Drake pufni în barbă în timp ce fratele ei, ducele de Mallen, se opri în dreptul lor. Ochii negri ai lui Sebastian scăpărau de furie. Fratele ei se înclină, la limita batjocurii.

– Lord Drake, ce mă bucur să te văd!

Drake se înclină, la rândul său.

– Excelența Voastră, zise el pe un ton plat.

Emmaline îi privi pe amândoi. Semănau cu doi băiețași care își disputau ultima prăjitură de pe platou. De-a lungul anilor, își dăduse seama că fratele ei și logodnicul ei nu prea se aveau la inimă. Avea bănuieli consistente că ea era cauza animozității dintre ei.

– Dar ce surpriză să te văd alături de sora mea, zise Sebastian cu o undă de gheață în voce.

Emmaline aproape că gemu la auzul observației nu tocmai subtile a fratelui ei. Mort. Avea să-l omoare cu mâna ei acasă.

Drake strânse din dinți.

– De ce ar fi o surpriză? În definitiv, e logodnica mea.

Mâna lui Sebastian ateriză cu un zgomot înfundat pe piept.

– E de-a dreptul șocant că ți-ai amintit de acest detaliu.

Drake se crispă. Privirea îi deveni de gheață și făcu un semn distrat cu capul în direcția ei.

– Nu în ultima vreme. Dacă erai atent la ieșirile surorii tale, ai fi observat că suntem deseori unul în compania celuilalt.

O aluzie mascată din cuvintele lui Drake îl făcură pe Sebastian să simtă că i se ridică părul pe ceafă. Făcu un pas mai aproape, dar Emmaline îi puse mâna pe umăr.

– Lordul Drake m-a invitat la dans. Puteți să terminați discuția asta cu altă ocazie?

Luă mâna de pe umărul fratelui ei și o puse pe brațul lui Drake. Mușchii puternici ai brațului său se încordară sub atingerea ei. Îi îngădui lui Emmaline să îl conducă spre ringul de dans. Partenerii își ocupau locurile, iar pregătirile orchestrei indicau că avea să urmeze un vals. Drake o apucă un pic cam brusc de mână, privind-o în ochi.

– Nu era nevoie să mă salvezi de fratele tău, zise el.

Ea se strâmbă ușor.

– Ce te face să crezi că intenția mea era să te salvez? Poate am făcut-o din motive egoiste. Chiar crezi că totul se învâрте în jurul tău?

El o strânse mai tare de talie și rosti următoarele cuvinte atât de încet, încât Emmaline fu nevoită să facă eforturi să le audă.

– Cunosci de mic care sunt obligațiile și responsabilitățile care îmi revin în calitate de moștenitor al unui duce. Nu consider că totul se învâрте în jurul meu. Sunt absolut neputincios în această lume atât de bine pusă la punct.

Cuvintele lui aveau o sinceritate aproape aspră care o făcu pe Emmaline să se înfioare. Mușchii lui încordați tresălau ușor sub costumul cu linii elegante, croit la comandă.

– Te-ai gândit vreodată că poate... și alții simt la fel?

Ochii lui pătrunzători, ca de smarald, îi scrutară chipul. Emmaline nu îi dădu ocazia să răspundă.

– Crezi că asta e viața pe care mi-o doresc? Crezi că prefer povestea asta formală și lipsită de interes în loc de...

„De dragoste, de pasiune?” Își mușcă buzele tare, ca nu cumva să rostească acele cuvinte și să se umilească. Între ei se lăsă tăcerea, punctată de acordurile viorilor.

Uitându-se în ochii încărcăți de emoție ai lui Emmaline, Drake își dădu seama uimit și jenat deopotrivă, că nu doar el fusese nedreptățit prin contractul de căsătorie încheiat între familiile lor, pe când ei erau doar niște copii. Ce straniu i se părea, brusc, faptul că în ultimii 15 de ani îi purtase pică în condițiile în care și ea era victimă a aceluiași aranjament, la fel ca el. Amândurora li se răpiseră puterea de a alege, de a avea propriul destin. Ascultând-o vorbind, își dădu seama că, la fel ca el, Emmaline tânjea la același lucru pe care și el îl căuta de când era doar un băietan de 13 ani – puterea de a alege. Brusc, avea senzația că o vede pentru prima dată. Că o vede cu adevărat.

– Și ce anume îți dorești? La ce visezi?

Emmaline privi în gol undeva peste umărul lui. El îi studie gura, felul în care dinții îi atingeau buza de jos, plină și cărnăasă. Își mușca buza când se concentra la ceva sau când era jenată. Iar lui, spre marea sa surpriză, gestul i se părea captivant. Emmaline îl privi în ochi.

– E prima oară în viața mea când cineva mă întreabă despre dorințele și visurile mele. Nimeni din familie nu mi-a pus întrebarea

asta. Nici măcar Sophie, cea mai dragă prietenă din lume. Se pare că de când eram copilă a existat înțelegerea asta generală că sunt fiica privilegiată a unui duce și, prin urmare, nu am nevoie de nimic și nu am cum să îmi doresc nimic.

Cuvintele ei erau ca o oglindă ce reflecta exact ce era în sufletul lui.

– Lumea nici că putea să se înșele mai mult, nu-i așa, milady?

Un zâmbet ironic îi înflori pe buze.

– Așa e. Și, chiar dacă altora li se poate părea ridicol, visam mai mult de un aranjament rece, lipsit de emoție, pe care tata l-a încheiat ca să extindă averea și proprietățile familiei.

Undeva, pe parcursul vieții sale, Emmaline se supusese obligațiilor impuse asupra ei în calitate de tânără femeie nemăritată. Drake nu-și dădea seama de ce era surprins. Era, pur și simplu, mersul lucrurilor în lumea lor. Dar, în același timp, supunerea nu era genul de atitudine de care ar fi suspectat-o pe tânăra care îi înfrunta cu îndrăzneală pe bărbați, fără să se gândească la propria-i siguranță.

În timp ce o conducea cu eleganță, în pași de vals, își dădu seama că el și Emmaline aveau o conexiune specială. Cu toate că se născuse femeie, viața ei nu fusese prea diferită de a lui. Erau, cumva, spirite înrudite. Și nu îi scăpă faptul că nu îi răspunsese la întrebare.

– Deci spune-mi, Emmaline, ce îți dorești?

Numele îi scăpă de pe buze absolut firesc, ca și cum ar fi respirat. Emmaline rămase cu privirea ațintită asupra lavalierii lui albe ca zăpada.

– Îmi doresc să fiu iubită. Îmi doresc să am familia mea.

– Vrei să fii iubită? făcu el, neputând să se abțină să adreseze acea întrebare inutilă.

Cuvântul „a iubi” era atât de străin de societate și de convențiile sale încât era considerată o vulgaritate și să îl gândești, darămite să îl rostești. Trupul ei se crispă sub atingerea lui.

– Da, milord, vreau să fiu iubită, roși Emmaline.

Drake își strânse buzele.

– Uniunea dintre noi numai din iubire nu e făcută.

Văzându-i expresia îndurerată, el își spuse că poate ea ar fi preferat ca el să se mulțumească să râdă, drept răspuns.

– Cu toate că nici nu știm dacă ar putea deveni făcută din iubire, continuă ea.

– Milady, dacă îți dorești flori și poezii, te previn că nu vei avea parte de așa ceva în ce mă privește.

Ea clipi de câteva ori.

– Nu crezi în iubire?

– Nu am zis asta, răspunse el clătînând din cap.

– Așadar, crezi în iubire?

Drake ridică din sprânceană. Domnița era insistentă, nu glumă.

– Cu toate că nu am avut parte de o asemenea emoție insipidă, înțeleg că părinții mei se iubeau. Prin urmare, cred că unii oameni sunt capabili de așa ceva.

Toată lumea știa povestea mamei lui Drake. Ducesa de Hawkrige murise la nașterea fiului ei. El nu își cunoscuse mama. Drake se întrebă dacă nu cumva absența figurii materne în viața sa îl făcuse să devină bărbatul care devenise. Asta, plus lucrurile cumplite pe care le făcuse pe câmpul de luptă, desigur.

Un servitor în livree se împiedică exact la marginea ringului de dans. Tava plină cu pahare de șampanie se clătină, iar paharele din cristal căzură cu zgomot pe podea. Se auziră strigăte de surpriză și țipete de spaimă din partea invitaților de pe margine, care se treziseră stropiți cu șampanie franțuzească.

– Foc! ordonase Drake.

Regimentul 31 Infanterie rămăsese fără prea multă muniție pentru tunuri, așa că oamenii fuseseră nevoiți să improvizeze și să folosească bucăți de fier și cuie. Locotenentul încercase tunul și era gata să tragă asupra neobositei infanterii franceze.

Tunul trăsese, dar muniția nu explodase. Căzuse la pământ, undeva la 30 de metri distanță. Apoi o explozie zguduise pământul. Șrapnelul zbura, oamenii urlau. Oamenii lui.

– Dar tu nu ești capabil?

Întrebarea lui Emmaline îl readuse în prezent și îl smulse din momentul de nebunie. Drake înghiți cu greu. Nu avea să scape niciodată de acel război. Mintea lui avea să rămână veșnic blocată pe câmpul sângeros de bătălie.

– Milord? întrebă ea nedumerită, privindu-l cu ochi neliniștiți.

Drake se sforță să își relaxeze maxilarul încordat. Fără doar și poate, Emmaline nu avea cum să își dea seama de iadul pe care tocmai îl re trăise. De altfel, pare-se că nu își dăduse seamă nici de mica dramă de la marginea ringului de dans.

– Milady, nu sunt convins că sunt capabil de căsătorie.

Emmaline clipi de câteva ori.

– Bine, dar te vei însura, desigur. Trebuie să te însori cu mine, făcu ea, apoi roși. Ah, vreau să spun că...

Lăsă privirea în jos, pe lavaliera lui.

– Chiar trebuie? Rânji Drake, tachinând-o.

Îi apăsă ușor talia, încurajând-o să ridice privirea înspre el. Era ceva liniștitor în ochii ei căprui. Îi aduceau aminte de ciocolata belgiană, bogată, onctuoasă, încălzită de soarele verii.

– Așa ni se zice, bombăni ea.

Un hohot de râs îi scăpă de pe buze. Un râs ruginit, din cauză că nu prea era exersat, care păru să o sperie. Emmaline ridică privirea și se uită unul în ochii celuilalt. Apoi ea începu să îi privească atent chipul. El își dădu seama în acea clipă că ea observase cicatricea discretă care îi începea în dreptul tâmplei și cobora până la maxilar. Multe dintre femeile cu care se culcase o studiaseră cu un soi de fascinație împletită cu groază.

Emmaline ridică ușor mâna, dând să o atingă, apoi păru să își aducă aminte unde se aflau. Retrase mâna, dar rămase cu ochii la cicatrice.

Interesul ei îi scoase la iveală o vulnerabilitate pe care o crezuse dispărută. Imaginea ei, pură și neîntinată, în antiteză cu a lui, rău și brutal până în măduvă, îl făcea să se simtă ca dracul gol. Ea fusese la adăpost de atingerea Răului, în vreme ce atingerea lui adusesese moarte și distrugere.

Așteptă ca Emmaline să pună întrebarea directă pe care i-o puneau majoritatea femeilor și cunoștințelor sale. Așteptă expresia de bucurie perversă de a fi îndrăznit să atingă un războinic însetat de sânge.

Numai că ea nu puse nici o întrebare, nu îi ceru să îi spună cum se alesese cu cicatricea. Era diferită față de orice altă femeie pe care o cunoștea..., iar asta îl speria al naibii de rău. Afurisită fie pentru că îl făcea să simtă lucruri pe care nu voia să le simtă!

O trase ceva mai aproape de el, cu o mișcare un pic cam prea puternică. Erau mai aproape decât se cădea conform uzanțelor lumii mondene.

– Așa te uiți la toți gentlemanii? o întrebă el cu glas aspru.

Vulnerabilitatea îl răpise atât rațiunea, cât și manierele de gentleman, care îi fuseseră induse mai bine de douăzeci de ani.

— Cum adică „așa”?

— Ca și cum în căpșorul tău nevinovat încolțesc gânduri nela-locul lor.

Emmaline rămase fără aer și deschise și închise gura de câteva ori, de parcă ar fi încercat să dea răspunsul potrivit insultei lui. Se părea că Lady Emmaline putea, în definitiv, să fie lăsată fără cuvinte.

Era un nemernic în toată puterea cuvântului.

Și, ca și cum Drake ar fi vrut să își confirme ceea ce tocmai spusese, mintea lui se lăsă în voia imaginației, pe o cale pavată cu sărutări mătăsoase și mângâieri seducătoare. Deveni conștient de finețea taliei ei sub mâna sa. Rochia din satin nu reușea să blocheze căldura emanată de pielea ei. Tânjea să-i rupă veșmintele și să-i exploreze trupul cu mâinile. Apoi să coboare cu mângâierile, să îi ridice fusta și să o atingă.

Emmaline tresări, iar el își dădu seama că o strângea prea tare de mână. Își flexă degetele, încercând să slăbească strânsoarea. Îi privi mâna, folosindu-se de acea imagine ca de un colac de salvare, care să îl smulgă din gândurile sale.

Numai că... Avea o mână frumoasă, cu degete superbe. Și le imagina cuprinzându-l pe toată lungimea, strângând, frecând, tachi-nând. Respirația i se precipită. De unde apăruseră acele gânduri? Însă era prea târziu. Acele gânduri interzise erau acolo, în mintea lui, în timp ce ea era în brațele lui.

Oare de ce i se păruse că nu avea forme? Sâni ei, chiar dacă nu erau tocmai mari, erau ca niște mere mici și tari. Dumnezeuule, își dorea să guste din fructul oprit. Acum înțelegea prin ce trecuse Adam când fusese ispitit cu acel fruct în grădina raiului. Sub talie, conturul trupului ei devenea mai generos, făcându-l să vrea să o apuce de fund și să o tragă spre el. Drake clătină aproape imperceptibil din cap, reamintindu-și unde naiba se aflau.

Emmaline își trecu vârful limbii peste buza de jos.

— Milord? șopti ea.

Privirea lui Drake poposi asupra buzelor roșii și pline care îi bănuiau visele. Lăsă capul în jos, ajungând la câțiva centimetri de ele. Avea să o sărute chiar acolo, în mijlocul ringului de dans, și nu îi păsa că toată lumea bună avea să fie martoră.

- Dansul s-a terminat.

Emmaline îl readuse cu picioarele pe pământ, smulgându-l din gândurile-i interzise. Deveni conștient de faptul că stăteau în mijlocul ringului care începea să se golească.

Drake tresări și se depărtă de ea de parcă ar fi fost străpuns de o baionetă. Când oare văzuse în Emmaline frumusețe în loc de responsabilitate și obligație? Inima începu să îi bubuie. Era cuprins de panică.

Făcu o plecăciune în batjocură și bătu din palme în răspăr.

- Bravo, fata mea! Ai obținut ce-ai dorit. Ce frumos mi te-ai băgat în viață!

Apoi se întoarse pe călcâie și o lăsă baltă în mijlocul sălii de bal. Chiar era un nemernic.

Capitolul 10

Dragul meu Lord Drake,

Am început să țin un jurnal al faptelor tale de arme din Peninsulă. Sunt uimită de curajul și de cutezanța ta. Este o onoare să fiu promișă unui bărbat atât de nobil.

*Mereu a ta,
Emmaline*

– Ce-a fost asta? făcu Emmaline exact când Sophie îi prinse brațul. Îi mulțumi, fără vorbe, prietenei ei, în timp ce se lăsa condusă în afara ringului de dans.

Emmaline simți că nu putea vorbi. Îi era teamă că dacă ar reuși să scoată un cuvânt, avea să se facă mii fărâme pe podeaua sălii de bal și să se dezintegreze sub tălpile lorzilor, ai doamnelor și domnițelor care asistaseră la umiliția de care avusese parte. Cum era posibil ca în doar câteva minute să treacă de la sentimentul de conexiune cu Drake la senzația că este obiectul furiei lui condescendente?

Își spuse că nu trebuie să îl caute din priviri, dar nu reuși să se abțină să nu scruteze mulțimea. Nu era greu să îi repereze silueta înaltă și dominatoare în sala aglomerată de bal. Dar când îl găsi, își dori să nu o fi făcut.

Era lângă o femeie uluitor de frumoasă, cu părul ca pana corbului și cârlionții aranjați într-o coafură elegantă. O șuviță rebelă, dibaci ondulată, îi atârna liberă, lăsând senzația că întreaga construcție elaborată se putea destrăma în orice moment.

Emmaline simți o împunsătură dureroasă. Dacă tot nu se născuse blondă, culoarea de păr preferată în înalta societate, măcar de-ar fi avut părul ca abanosul, asemenea splendidei femei la care se uita. Cât de nedrept!

Femeia era nimeni alta decât Lady Smythe, o văduvă celebră. În opinia lui Emmaline, Lady Smythe era mult prea tânără și frumoasă ca să fie văduvă. Se presupunea că văduvele erau hoaste bătrâne, aflate într-o permanentă suferință. Nu trebuiau să fie bine făcute, în rochii aproape indecente, de nuanța safirului închis, cu dantelă brodată și cu vedere la decolteu. Un decolteu ale cărui podoabe păreau la un pas să dea pe-afară. Ca și cum croiala rochiei nu atrăgea suficient atenția asupra dotărilor ei ample, Lady Smythe pusese la gât un colier cu un pandantiv din safir, în formă de pară, care indica întocmai înspre acele atribute deja supraexpuse privirilor.

Lady Smythe scoase un evantai și începu să îl fluture în dreptul gurii, ascunzându-și buzele roșii de ochii curioși ai lumii. Flirta evident și se apropie și mai mult de Drake, iar el coborî capul, în timp ce femeia îi șoptea ceva.

Apoi el râse.

Sunetul profund al vocii lui ajunse la urechile lui Emmaline chiar și de cealaltă parte a generoasei săli de bal. Își spuse că acel răs avea să îi provoace o nouă împunsătură de suferință și se pregăti să o resimtă. Însă aceasta întârzie să apară.

Atunci când valsaseră împreună, Emmaline îl auzise râzând. Momentul îi luase în surprindere pe amândoi. Râsul de atunci, pe care el nu reușise să îl înăbușe fusese cu totul diferit de râsul exersat din urmă cu câteva momente. Cel dedicat superbeii creaturi de lângă el fusese nesincer, iar Emmaline găsi asta cumva reconfortant.

Drake luă o cupă de șampanie de pe tava purtată de unul dintre servitori. Parcă simțind privirea lui Emmaline, se uită drept la ea, cu o expresie din care răzbătea o batjocură foarte bine mascată. Ridică paharul înspre ea și dădu peste cap conținutul, apoi redeveni atent la Lady Smythe. Liniștea pe care abia și-o regăsise fu nimicită de încercarea lui deliberată de a o umili. De data asta, Emmaline nu mai reuși să țină piept furiei care aproape că o îneca și îi făcea pieptul să ardă. Simțea că toată lumea se uita la ea cu priviri compătimitoare. Brusc, i se păru că era mai mult decât putea să îndure.

— Scoate-mă de aici, imploră Emmaline, căutând mâna lui Sophie.

Simțea că dacă nu pleca avea să se prăbușească. Ce le-ar mai plăcea celorlalți invitați! Dar nu voia să dea nimănui satisfacția asta. Nici lumii, nici lui.

— Taci, prostuțo. Nu vrem ca lordul să creadă că a câștigat bătălia. Cuvintele hotărâte ale lui Sophie o făcură pe Emmaline să bată în retragere.

— Se uită toți la mine, șopti Emmaline, aruncând o privire rapidă în jur și observând oamenii care se holbau la ea.

— Da, așa e.

Sophie o conduse pe Emmaline într-un salonaș gol de lângă sala de bal și închise ușa după ele.

— Trebuie să te reîmprospătezi, zise Sophie și o ciupi pe Emmaline de obraji, tare.

— Au! făcu Emmaline.

— Scuze, dar ești foarte palidă, explică prietena ei, fără a părea că îi cere scuze de-adevăratele.

Emmaline scoase un oftat și se lăsă să cadă, nu tocmai ceremonios, pe un scaun aurit, stil Ludovic. Își întinse picioarele, închise ochii, dorindu-și ca atunci când avea să îi deschidă să se afle oriunde în altă parte. Deși... nu era în întregime adevărat. Prefera liniștea acelui salonaș în loc să fie în infernala sală de bal. Măcar era scutită de gura lumii. Sophie se așeză pe podea și-și rezemă obrazul de fusta din mătase a lui Emmaline.

— Cred că va fi mai dificil decât s-ar fi așteptat vreuna dintre noi, zise Sophie. Sincer, ce alt nobil și-ar mai ignora obligațiile preț de atâția ani și s-ar purta cum s-a purtat el, chiar sub nasul tău?

— Nu vreau să fiu o obligație pentru el, Sophie.

— Dar ce vrei, Em? întrebă prietena ei după o scurtă ezitare.

Pentru a doua oară în acea seară, Emmaline era întrebată ce își dorea.

„Ce vrei?” întrebă o voce interioară. „Vrei ca el să te iubească? Să te curteze? De ce ar face așa ceva când ar putea să aibă, și chiar a avut, atâtea femei frumoase?”

Nu, Emmaline fusese naivă de prea multe ori. Nici nu putea rosti acele cuvinte în prezența celei mai bune prietene.

Sophie dădu dovadă de suficient tact cât să nu pună presiune pe Emmaline. Ridică ușor capul și își privi prietena.

— Doar nu credeai că lordul Drake avea să își schimbe părerea și atitudinea după câteva schimburi de replici?

Emmaline își mușcă buza.

— Nu... nu... Sperasem ca...

Nu reuși să ducă fraza la capăt. Pentru că, în naivitatea ei, chiar asta crezuse. Auzind-o pe Sophie spunând-o cu voce tare, își dăduse seama că își construisese niște castele de nisip. Își aminti de lordul Drake alături de Lady Smythe, flirtând nerușinat cu senzuala văduvă. Emmaline se uită în jos, la propriile atribute fizice, deloc remarcabile, și strâmbă din nas.

– Nu e corect, mormăi ea.

– Ce anume?

– Nu e corect ca Lady Smythe să fie atât de dotată, iar eu...

Emmaline făcu un gest înspre propriul decolteu. Se aplecă în față și își umflă pieptul, dându-și seama cât de ridicol arăta, apoi se lăsă pe spate pe scaun și duse o mână la ochi.

Sophie izbucni în râs.

– A, uite! Asta o să te ajute.

Emmaline își dădu mâna la o parte și își urmări prietena în timp ce se ducea la o masă din apropiere, de unde luă câteva șervete de pânză, făcându-se ghem și aruncându-i-le. Emmaline le prinse și le introduse în decolteul rochie. Apoi se uitară amândouă la noile dotări ale lui Emmaline și izbucniră în râs. Când se mai potoliră, Sophie ridică privirea.

– Vezi tu, începu ea cu un ton ezitant, chiar e păcat că te ascunzi aici. În definitiv, el e cel care s-a purtat ca un măgar.

Emmaline clipi de câteva ori.

– Știi ceva? Ai perfectă dreptate. De ce aș sta ascunsă în vreme ce el se bucură de o seară fabuloasă?

– Nu ar trebui s-o faci, întări Sophie.

Emmaline scoase șervetele din rochie și le puse pe masa gazdei, Lady Wilcox.

– Nu am să mă ascund.

Sophie se ridică și ea degrabă.

– Bravo, draga mea!

Cu cât se gândea mai mult la Drake, cu atât Emmaline se înfuria mai tare.

– Interesul lui față de Lady Smythe nu vine decât din faptul că vrea să mă facă pe mine să mă simt nelalocul meu. Ridică brațul, imitând gestul logodnicului ei. Și gestul lui în batjocură, cu paharul de șampanie, continuă ea. Putea la fel de bine să strige „Victorie!” din celălalt capăt al încăperii.

Sophie dădu încet din cap.

— Poate că lordul Drake a câștigat această bătălie, dar este doar o bătălie.

Braț la braț, cele două femei ieșiră din salonaș și se îndreptară spre sala de bal. La un moment dat, Sophie se opri și puse mâna pe brațul lui Emmaline și o privi cu un aer extrem de serios.

— Vreau să îmi promiți ceva, Em.

Emmaline încuviință cu o mișcare a capului.

— În clipa în care simți o împunsătură de tristețe în sala de bal a lui Lady Wilcox, în clipa în care simți că vrei să pleci, vreau doar să îți amintești cum arătai cu șervetele fine ale gazdei îndesate în decolteu.

Amândouă izbucniră în râs, apoi se pregătiră să înfrunte din nou mulțimea însetată de sânge. Traversară sala de bal cu capetele sus. Dintr-odată, Emmaline îl văzu pe fratele ei croindu-și drum înspre ele, cu o expresie belicoasă pe chip.

— Minunat, uite-l pe fratele meu, murmură ea. Chiar nu își dorea ca tocmai el să îi facă seara și mai dificilă decât era deja. Vino! Pe aici, spuse ea repede și își trase prietena undeva înspre colțul din stânga al încăperii.

— Cred că l-am pierdut, zise Sophie privind în jur.

— Pe cine ați pierdut?

Sophie scoase un mic țipăt și își luă mâna de pe brațul prietenei sale.

— E-Excelența Voastră...

Sebastian schiță o plecăciune, luă mâna lui Sophie și o sărută cu un aer absent.

— Îl omor, scrâșni el.

Nu părea să îi pese că Sophie asista la conversație. Sebastian știa prea bine că Sophie îi era loială lui Emmaline și nu avea de gând să își mascheze furia în prezența ei. Întinse brațul. Emmaline o privi întrebător pe Sophie, care îi făcu semn să meargă liniștită.

— Du-te. Te aștept aici, spuse Sophie și ocupă un loc printre celelalte tinere pe post de plante.

Emmaline își concentră întreaga atenție asupra lui Sebastian.

— Ba n-ai să-l omori, îl certă ea în timp ce o conducea spre ring.

Își ocupară locurile pentru cadrul. Orchestra începu să cânte, iar ei le lansară în șirul de pași și de mișcări ale complicatului dans.

– Pentru Dumnezeu, ce tot faci, uitându-te lung și galeș la el? Mama e furioasă.

Emmaline își căută mama din priviri. Era prinsă într-o discuție cu gazda. Mama îi surprinse privirea și se încruntă. Emmaline încercă să nu se simtă rănită de dezamăgirea nedisimulată a fratelui și a mamei ei. Dansul îi separă pe Emmaline și pe Sebastian, timp în care fu scutită să îi răspundă, doar că ajunseră din nou alături.

– Nu mă uit lung și galeș la el. E logodnicul meu. Ce ați vrea să fac? Să exist în lumea asta falsă pentru tot restul vieții? Deja am douăzeci de ani.

Sebastian dădu să spună ceva, dar pașii de dans îi separară din nou. Așa că rămase tăcut până ajunseră din nou împreună. Privirea lui ducală dădu rapid roată încăperii. Emmaline știa clar ce căuta. Știu și momentul în care privirea fratelui său se intersectă cu cea a lordului Drake, aflat în continuare alături de Lady Perfecta. Îl bătu ușor pe Sebastian pe braț.

– Ai încredere în mine?

El păru surprins de întrebare și îi acordă surorii sale întreaga-i atenție.

– Dacă am încredere în tine? Drept să îți spun, Em, nu m-am prea gândit la asta. Ești sora mea mai mică, așa ai fost dintotdeauna. Nu te-am privit niciodată decât ca pe copilița care mă urma la fiecare pas.

Emmaline își dădu ochii peste cap și așteptă până dansul îi aduse iar unul lângă celălalt.

– Nu mai sunt fetița care plângea la tine în brațe pentru că poineul i s-a îmbolnăvit și trebuie să i se curme suferința.

În privirea lui Sebastian se citea o umbră de melancolie, de parcă și-ar fi dat seama că Emmaline nu mai era o copilă, ci crescuse și devenise femeie.

– Bineînțeles că am încredere în tine. Dacă și mama are, asta e cu totul altă poveste, continuă el tachinând-o.

– Am nevoie să nu te amesteci, Sebastian.

Știa că nu se va alege nimic din toată povestea dacă lordul Drake se va simți obligat, pus la zid cu privire la logodna lor. Oricât de nebunesc părea, undeva, în sufletul ei, își dorea mai mult. Nu era dispusă să renunțe la visul reprezentat de lordul Drake. Bunul-simț îi spunea că demersul ei era inutil, dar tot nu putea renunța la visul

pe care îl purta în inimă. Cadrilul se termină, iar dansatorii aplaudă orchestra. Sebastian își trecu o mână prin cârlionții negri și aruncă o ultimă privire în direcția marchizului de Drake.

— Nu trebuie decât să spui o vorbă și vei fi eliberată, îi promise Sebastian lui Emmaline, apoi o conduse la locul ei, lângă Sophie.

Sebastian făcu o plecăciune înspre prietena surorii lui, apoi se retrase. Emmaline nu apucă să se simtă ușurată că se afla din nou singură cu Sophie, căci o apariție neașteptată îi răpi orice urmă de bună dispoziție.

— Măi, să fie, ce plăcere să te văd aici, Emmaline!

Tonul cu care fuseseră rostite acele cuvinte, altfel plăcute, transmitea răutate și malițiozitate.

Emmaline ridică privirea și fu tentată să ducă mâna la ochi, căci cantitatea de briantină din părul roșcat al nepoftitului era aproape orbitoare. Dar la cum decursese seara, de ce-ar fi fost surprinsă? Strâmbă din nas.

— Nu-mi amintesc să-ți fi permis să mi te adresezi cu atâta familiaritate.

Lordul Whitmore făcu un pas brusc înspre ea, apoi avu un moment de ezitare, părând că își amintește unde se aflau și strânse poalele hainei sale de seară din mătase fucsia. Plin de el, făcu un semn cu capul într-o anumită direcție a încăperii.

— S-ar părea că eroul tău și-a orientat atenția în altă parte.

Sophie o luă de mână pe Emmaline și o strânse ușor, în semn de încurajare. Emmaline țină capul sus, ferm hotărâtă să nu îl lase să vadă ce impact aveau cuvintele lui asupra ei.

— Spune-mi, Whitmore, ai venit aici pentru că nu ai mai găsit femeie de bătut și cai de biciuit în seara asta?

Sprâncenele lui Whitmore se coborâră precum soarele la apus.

— Te prefaci tare încrezătoare. Dar spune-mi, milady, cât de încrezătoare poți fi când logodnicul adulmecă fustele altei femei, chiar sub nasul tău? Cât de încrezătoare poți fi stând printre celelalte femei lipite de pereți ca niște plante? În vreme ce... ar trebui să îmi mulțumești că ți-am făcut onoarea de a-ți reține și a-ți rosti numele, încheie el cu un zâmbet îngâmfat.

Dumnezeule! Ce cai biciuiți? Cuvintele lui Whitmore o loviseră de moarte. Iar din expresia victorioasă de pe chipul lui se vedea clar că și el era conștient de asta. Sophie sări în picioare.

– Creatură mică și odioasă, cum îți permiți să vii aici? Știi cine e fratele lui Lady Emmaline?

Whitmore o ignoră pe Sophie.

– Ce vrei, Whitmore? întrebă Emmaline.

Nu mai avea răbdare cu mica și odioasa creatură, cum îl numise Sophie.

El o privi cu ochii injectați.

– Vreau să îmi ceri scuze, desigur.

Emmaline clipi, nedumerită.

– Scuze? Asta e tot?

El dădu din cap ca o găină ce ciugulește boabe.

– În cazul acesta, sir, îți recomand să aștepti, cu mâna pe inimă, până când lordul Wellington se împrietenește cu însuși Napoleon.

Capitolul 11

Dragul meu Lord Drake,

Fratele meu m-a informat că, deși nu sunt o mare frumusețe, sunt o femeie de caracter, lucru care contează mai mult decât orice altceva. L-am asigurat solemn că, deși nu este cel mai inteligent gentleman, este, fără doar și poate, cel mai pompos.

*Mereu a ta,
Emmaline*

Drake era plictisit. Și frustrat. Și nervos.

Pe el, dar și pe femeia care vorbea fără oprire, agățată de brațul lui. Dacă ar fi fost atent măcar la un pic din ce-i spunea, sigur ar fi descoperit o sumedenie de aluzii sexuale. Oftă ușurat când văzu silueta lui Sin făcându-și loc prin mulțime. Îi era dator lui Sin. Prietenul său se opri în fața lor și făcu o plecăciune în direcția văduvei.

– Lady Smythe, sunteți uimitor de frumoasă, ca de obicei.

Ochii ei albaștri, cu sclipiri de gheață, aveau o expresie enervată.

– Milord.

Sin zâmbi fără să se sinchisească de nemulțumirea ei vizibilă.

– Vă caută lordul Thurmond. I-am făcut favorul de a-i spune unde vă aflați. A, iată-l! făcu el și făcu un semn scurt cu capul înspre un gentleman furios care traversa sala de bal.

Fără să facă măcar un efort să simuleze bunele maniere pentru Sinclair, Lady Smythe îi întoarse umărul – un umăr frumos, ce-i drept – și îi dedică întreaga sa atenție lui Drake.

– Milord, sunt dornică să ne continuăm discuția, toarse ea.

Drake îi dădu un răspuns vag, neangajant, și schiță o plecăciune, iar tânăra văduvă îi adresă o ultimă privire, extrem de fierbinte, urmată de o uitătură încruntată către Sin, după care se îndepărtă.

Sin scutură amuzant din umeri, prefăcându-se a se cutremura.

- Când se încruntă așa, arată hidos.

- Mulțumesc mult, rânji Drake.

- Pentru puțin, făcu Sin dând dezinvolt din mână și luând apoi o cupă de șampanie de pe tava adusă de un servitor. În schimb, ar trebui să te gândești un pic la valul de bârfe pe care l-ai provocat.

Drake nu se prefăcu a nu înțelege. În schimb, aruncă nenumărate priviri către Emmaline, aflată la marginea ringului de dans, adâncită într-o discuție cu domnișoara Winters și gesticulând atât de intens încât mâinile îi păreau două mici tornade. Suferința atât de vizibilă, mai devreme, de pe chipul ei dispăruse. Tânăra străluccea, de-a dreptul. În ochi avea o sclipire intensă, ca lumina unui far. Simțea dorința intensă, de-a dreptul fizică, de a se duce la ea și de a se contamina de bucuria ei.

Apoi Drake deveni conștient de alte lucruri. Acum, că scandalul se potolise, gura lumii își pierduse interesul față de Emmaline. Iar în acel moment el înțelesese, absolut șocat, că Lady Emmaline chiar fusese trecută în categoria lipsită de glorie a femeilor insignifiante.

Cu o lună în urmă, nu l-ar fi surprins. Dar după ce o văzuse înfruntându-l pe Whitmore, după ce simțise și pe pielea lui îndrăzneala ei, era uluit de faptul că nu era curtată. Părul ei, care cândva i se păruse neinteresant, avea de fapt nuanțe bogate de șaten ce îl duceau cu gândul la o cascadă de ciocolată care se rostogolea în valuri. Față de începutul seratei, din coafură îi scăpase o șuviță, la fel de încăpățânată ca însăși purtătoarea respectivei podoabe capilare. Se trezi nevoit să le ordone picioarelor să stea în loc și să nu traverseze încăperea pentru ca el să poată netezi acea șuviță rebelă. Făcu un pas în față, apoi îngheță.

- Hm... Ești bine, Drake? îl privi Sinclair nedumerit.

Drake ignoră întrebarea. Poate pentru că se uitase neîncetat la ea și devenise inevitabil să fie observat, poate pentru că îi simțise privirea, cert e că în acea clipă ea ridică ochii și strălucirea pe care el i-o văzuse pieri. Distanța care îi separa nu putea masca suferința din ochii ei de culoarea chihlimbarului, iar el se simți ultimul nemernic. Apoi ea se uită în altă parte.

- Du-te la ea.

Drake nu era sigur dacă Sinclair rostise acele cuvinte sau dacă îi erau blocate undeva în creier. Notele senzuale ale unui vals îl făcură să își dorească intens, mai intens ca oricând, să acopere distanța

dintre ei, să o ia în brațe și să inspire aroma ciudat de atrăgătoare de lămâie proaspătă pe care o emana.

Ignoră privirea insistentă a lui Sinclair. Adevărul era că singurul mod în care ar fi reușit să nu se mai uite la silueta ei atât de plăcută era dacă cineva l-ar fi mutat cu forța de acolo. Buzele păcătoase de delicioase ale lui Emmaline tresăriră în colțuri. Era ciudat că, într-un timp atât de scurt, ajunsese să știe ce însemna fiecare tresărire a buzelor ei. Ajunsese să îi cunoască zâmbetele așa de bine încât știa că cel din acele clipe era unul de fațadă, de ochii lumii. Și mai știa că el era cauza pentru care era nevoită să simuleze buna dispoziție.

Sinclair păru să îi citească gândurile.

– Poți îndrepta lucrurile, îi zise încet.

– Nu sunt grija/problema ta, Sin! pufni Drake.

– Așa e, Drake. Nu ești grija/problema mea. Ești prietenul meu. Știi măcar ce înseamnă asta?

Cuvintele îl făcură pe Drake să tresară. Nu era prima dată în acea seară când era el însuși îngrozit de propriile sale cuvinte și acțiuni.

– Îți cer scuze, zise repede, cu glas răgușit.

– Nu-ți bate capul, clătină Sin din cap.

Cum era să nu și-l bată? Drake se întreba în ce moment anume își pierduse urma de umanitate datorită căreia se integrase, cândva, în lumea în care trăia. Ce se întâmplase în acei patru ani în Peninsula de nu mai știa să fie civilizat față de logodnica lui și față de bunul lui prieten? Dezamăgirea din privirea lui Emmaline și din cea a lui Sin îi reamintea din nou că nu își avea locul în lumea civilizată și că locul lui era mai degrabă printre vipere precum Lady Smythe. O învălui pe Emmaline cu privirea. Totuși, din moment ce emoțional nu îl lega nimic de ea, de ce nu își putea lua ochii de la ea?

Ea își dorea iubire. Vorbea despre familie. Pentru Dumnezeu, când îi vorbise șoptit despre ceea ce își dorea, îl făcuse să vrea să se urce pe pereți, să iasă pe fereastră și să-i aducă luna și stelele de pe cer. Spre deosebire de el, Emmaline nu fusese încă întinată de urâtenia vieții. Centrul existenței ei era în continuare logodna lor... ceea ce nu fusese cazul de ani buni în ceea ce-l privea. Cândva, obligația presupusă de logodna lor i se păruse cea mai cumplită soartă cu putință. Ce netot fusese!

Sin se uita când la Drake, când la Emmaline.

– Părul ei e doar castaniu, știi?

Drake clătină din cap.

– Are culoarea ciocolatei belgiene, netotule.

– Și ochii, tot așa, sunt doar căprui, continuă Sinclair.

– Nu sunt căprui. Au nuanța whisky-ului, cu o tentă ușoară de...
Dumnezeule, ce se petrecea cu el?

Prietenul lui îi aruncă o privire triumfătoare și, cu un efort de voință aproape monumental, Drake își luă ochii de la logodnica lui. Sin dădu să spună ceva, dar Drake îi aruncă o privire categorică, așa că își ținu gura. Chiar dacă erau prieteni de atâta vreme, Drake nici nu voia, nici nu avea nevoie ca Sin să se amestece în aranjamentul legat de logodna lui.

– Deci insiști că nu ai sentimente față de tânăra domniță?

Drake luă o gură de șampanie.

– Absolut nici unul.

– Deci asta înseamnă că nu ți-ar păsa dacă ar trebui să aibă iar de-a face cu alde Whitmore? continuă Sin.

Drake aruncă o privire înspre sala de bal. Strânse pumnii. Whitmore și Emmaline. Fără să scoată o vorbă, se îndreptă spre logodnica sa. Pentru Dumnezeu, filfizonul acela laș n-ar îndrăzni să o supere! Căci era pregătit să îl facă praf chiar acolo, sub ochii lumii.

– Ei bine, se pare că mi-am primit răspunsul, zise Sin în urma lui.

Furia îi tâșnea lordului Whitmore prin toți porii, cu o ferocitate care o duse pe Emmaline cu gândul la unul dintre câinii de vânătoare ai fratelui ei.

– Nemernică mică! șuieră Whitmore

Cuvintele lui atât de vulgare o făcură să își ducă o mână la piept.

– Whitmore, la fel de spurcat ca de obicei.

Ea se întoarse brusc și constată că Drake apăruse alături de ea. Chipul îi era împietrit, ca o mască. Doar colțul unui ochi îi tresălta, nervos, trădându-i furia. Se înclină scurt în dreptul lui Emmaline și al lui Sophie, apoi îi acordă întreaga atenție lui Whitmore.

Tânărul filfizon păli până când fața îi căpătă o nuanță foarte nesănătoasă de alb. Drake îl cuprinse pe după umeri cu un braț, cu atâta forță încât aproape că îl făcu să cadă în genunchi. Apoi îl scutură un pic. Pentru cei care vedeau scena de la distanță, gesturile lui Drake păreau manifestări de jovialitate, așa, ca între bărbați.

Obrajii lui Whitmore începură să recapete o tentă cât de cât omenească.

– M-m-milord, c-ce surpriză să vă văd aici. Cu Lady Smythe și așa mai departe, știți?

Emmaline tresări. După toate aparențele, tânărul filfizon era mai îndrăzneț și mai tenace decât îl crezuse.

Clipele se scurgeau cu o încetineală exagerată. Drake nu îi răspunsese încă, ceea ce făcea ca schimbul să fie și mai intens.

Oricât era de prost, Whitmore își dădu seama că spusese ceva impardonabil, ceva ce nu făcea decât să sporească furia marchizului de Drake, așa că făcu un pas înapoi.

Cu buzele strânse, logodnicul ei îi aruncă o privire de gheață lui Whitmore.

– Dar de ce nu m-aș alătura să vă țin companie? Dar mai întâi cere-ți scuze, rosti logodnicul ei cu un ton la fel de mătăsos precum tăișul unei săbii.

– Î-ți cer scuze, domnițelor, băigui Whitmore și făcu o plecăciune atât de adâncă încât aproape căzu în nas.

– Măi să fie, Whitmore, încep să remarc o tendință cumva repetitivă, zise Emmaline.

– Cred că tânărul trebuie să își informeze mama despre cât de urât se poartă cu tinerele domnițe, își înclină Drake capul.

Whitmore se înecă și-l apucă pe Drake de braț.

– Te rog, te implor, nu-i spune nimic mamei, zise el, uitându-se speriat către o femeie aproape rotundă, căruntă, adâncită într-o conversație cu gazda și cu soția acestuia.

– Milady? Domnișoară Winters? ce părere aveți? Credeți că e cazul să o informez pe doamna Whitmore? le întrebă Drake.

Whitmore făcu ochii atât de mari că păreau gata să îi iasă din orbite.

– Fie-vă milă! Aveți inimă!

Sophie duse, gânditoare, un deget în dreptul bărbiei.

– Nu știu ce să spun. Tu ce părere ai, Em?

Drake arcui o sprânceană blondă înspre Emmaline.

– Chiar așa, milady, ce părere ai?

Ce părere avea? De fapt, nu se mai gândea aproape deloc la lordul Whitmore. Încerca să înțeleagă personalitățile diferite pe care

Drake i le prezentase Când era indiferent, distant, când era apărătorul ei, cavalerul pe cal alb.

– Milady? insistă Drake.

Emmaline se concentrează asupra situației prezente. Se uită la amărâtul care tremura ca o frunză și aproape că îi fu milă de el. Asta până în clipa în care își aminti de bătrâna vânzătoare și de bietul cal pe care Whitmore îl biciuise.

– Cred că Lady Whitmore ar vrea, cu siguranță, să afle cât de necioplit este fiul său.

Drake se întoarse spre laș.

– Ce-ai zice și de o rundă în ring mâine, Whitmore?

Whitmore nu își găsea cuvintele și clătina din cap înainte și înapoi. Privindu-l, Emmaline simți că i se face rău. Ea și Drake se uită unul la celălalt și avu impresia că el ar fi vrut să mai spună ceva, dar nu o făcea din pricina prezenței lui Sophie și a lui Whitmore.

– Mă scuzați, milady, dar trebuie să am o discuție cu mama acestui cățelandru. Nu-i așa, Whitmore?

Emmaline îl privi plecând, aproape ducându-și cățelușul în lesă, conștientă că acele scuze aveau mai multe substraturi și înțelesuri.

– Indiferent, ziceai, Em? pufni Sophie. Nu prea cred.

Capitolul 12

Dragul meu Lord Drake,

*L-am implorat pe Sebastian să mă lase să îl însoțesc la spital.
Vizita a fost de-a dreptul remarcabilă.*

*Mereu a ta,
Emmaline*

Sebastian scoase ceasul din buzunarul de la juletcă și se uită la oră.

– Mă duc în vizită la spitalul central. Ai de gând să...

Emmaline puse deoparte cartea pe care o citea și se ridică de pe scaunul de lângă fereastra ce dădea înspre grădină.

– Vin imediat. Dă-mi câteva minute.

De la moartea tatălui lor, Sebastian făcea parte din consiliul administrativ al spitalului. În urmă cu trei ani, când Sebastian făcuse prima vizită la spital, Emmaline îl implorase cu lacrimi în ochi să îi dea voie să îl însoțească. Fratele ei insistase că spitalul nu era un loc adecvat pentru o fată de 17 ani, dar, într-un final, cedase în fața rugăminților ei. În definitiv, fratele mai mare al unei tinere fete suferinde nu prea îi putea refuza nimic. De atunci, când Sebastian lua parte la ședințele lunare ale consiliului de conducere, Emmaline îl însoțea și îi vizita pe soldații care luptaseră cu trupele lui Boney. Pe lângă asta, se ducea o dată pe săptămână la spital ca să le citească răniților.

– Am o ședință cu consiliul. Ți-am zis să fii gata până la...

– O clipă! Emmaline își luă teancul de cărți și îi pasă lui povara. Poftim!

Apoi îl luă de braț și porniră spre hol. O servitoare o ajută pe Emmaline să îmbrace haina de culoarea cojii arse de portocală. Ea zâmbi.

– Bucătăreasa a pregătit coșul?

Nici nu apucă să termine întrebarea și o altă servitoare își făcu degrabă apariția, întinzând coșul.

– Pofțiți, milady.

– Mulțumesc, murmură ea, iar Sebastian luă coșul.

Emmaline își urmă fratele la trăsura. El puse coșul pe banchetă, apoi se lăfăi pe bancheta de vizavi. Emmaline îl înghionti.

– Dă-te mai încolo. Nu am loc de tine.

– Mă simt insultat, Em. Trăsura e enormă și...

– Dă-te mai încolo, te rog, insistă ea, bătându-l peste mână.

– N-ai zice că sunt și eu duce, totuși, mormăi el și se mută mai încolo, ca să îi facă loc.

Sebastian începu să studieze teancul de cărți.

– Byron? Coleridge? Blake? făcu el, ridicând din sprânceană. Ești convinsă că asta și-ar dori oamenii să te vadă citind?

Tonul îi era condescendent, iar Emmaline protestă.

– Cine n-ar vrea să citească Byron, Coleridge sau Blake?

Sebastian clătină din cap cu un aer care spunea: „Sunt mai mult ca sigur că eu am dreptate, iar tu greșești“. Cel puțin avea bunul-simț de a nu o spune cu voce tare. În schimb, deschise coșul.

– Ce avem aici?

Emmaline se aplecă și îl plesni ușor peste mână.

– Nu „avem“ nimic!

– Au! făcu el și duse mâna la gură.

– Serios, Sebastian, îl muștră ea și îl plesni și peste cealaltă mână, pentru orice eventualitate. Te poți bucura de prăjiturile bucătăresei oricând poștești. Cele din coș sunt pentru soldați.

– Nu aveam de gând să le mănânc.

– Mincinosule!

Emmaline îi ignoră răspunsul și privi pe geam peisajul londonez.

– Și spune-mi, Em, cum stau lucrurile cu Drake?

Îl privi scurt pe Sebastian și simți cum i se încing obrazii și gâtul. Pe parcursul acelei luni, Sebastian îi transmisese foarte clar că nu era de acord cu eforturile ei de a-i câștiga afecțiunea lui Drake.

– Ce vrei să spui?

El își miji ochii căprui, în nuanța alunei.

– M-ai întrebat dacă am încredere în tine și am spus că da. Însă sunt, totuși, ducele de Mallen și tutorele tău. Trebuie să îți asigur protecție.

— Ce prostii, pufni ea și ridică bărbia, încercând să parodieze cât mai bine atitudinea unui duce. Sunt preaputernicul duce de Mallen și vreau să știu ce are de gând surioara mea, se prosti ea.

Sebastian își încrucișă brațele la piept.

— Nu așa a sunat ce-am spus.

— Ba chiar așa ai sunat.

El se încruntă, ușor iritat.

— Și ce înseamnă „așa“?

— Adică ai vorbit exact ca un frate mai mare care vrea să știe ce am de gând.

Sebastian se rezemă mai bine pe bancheta trăsorii și începu să bată darabana cu degetele pe coapsă.

— E ceva greșit în faptul că vreau să te protejez?

De emoție, Emmaline simți că i se pune un nod în gât și nu reuși să răspundă de îndată. Pentru că, în ciuda tuturor responsabilităților care îi reveniseră odată cu moștenirea titlului, existau din când în când momente în care puternicul duce de Mallen era, pur și simplu, fratele ei și atât. Emmaline se aplecă ușor spre el și-i luă o mână într-ale ei.

— Bineînțeles că nu e nimic greșit în asta. Dar era suficient să spui că vrei să mă protejezi. Nimic mai mult.

El își dresе vocea, vizibil stânjenit de emoțiile care puseseră stăpânire pe ea.

— Bun, și? făcu el.

Avea de gând să insiste.

Emmaline oftă și-i dădu drumul la mână.

— Vreau ca Drake să ia o decizie. Vreau să fiu curtată și să am parte de o căsnicie adevărată. Nu-i mai îngădui să fugă de mine.

Sebastian rămase cu gura căscată.

— Nu! protestă el.

— Nu ți-am cerut permisiunea, i-o întoarse ea.

El se încruntă.

— Dar tot cred că trebuie să îți spun ce părere am.

— Corect, răspunse ea pe un ton prefăcut solemn.

Sebastian deschise gura să spună ceva, dar chiar atunci trăsura se opri.

— Am ajuns! exclamă ea încântată.

Înainte ca valetul să ajungă, se aplecă peste Sebastian și deschise portiera, încheind abrupt conversația. Apoi acceptă mâna valetului, care o ajută să oboare din trăsură.

– Mulțumesc, Charles.

Îl luă de braț pe Sebastian și se lăsă condusă în incintă. Spitalul se afla pe White-Chapel Street și era împărțit în două de o alee pentru trăsuri. Intrarea principală dădea într-un hol unde erau întotdeauna întâmpinați înainte de a vizita saloanele.

Emmaline păși pe holurile albe și austere și îi salută pe cei cinci-zeți și cinci de soldați pentru care spitalul devenise „acasă”.

– Milady, ce bucurie să vă vedem! zise unul dintre soldați. Excelența Voastră, adăugă el imediat.

Emmaline îi făcu cu mâna și se opri lângă patul lui.

– Locotenente Woods, cum v-ați simțit în această frumoasă săptămână?

Soldatul cel îndesat și roșcovan îi zâmbi, cu toate că aproape nu mai avea dinți în gură.

– Acum sunt mai bine, milady. Mai bine.

Emmaline ridică din sprânceană.

– Sunt convinsă că asta se datorează faptului că aduc cu mine cele mai recente creații ale bucătăresei noastre. Deși trebuie să vă spun, continuă ea pe un ton conspirativ, cu greu am apărât conținutul coșului de asaltul Excelenței Sale. A trebuit să-i dau peste mână în trăsură.

Woods râse atât de tare că fu gata să se sufocă, urmat îndeaproape de soldații din preajmă.

Emmaline privi în jur și dădu aprobator din cap.

– Sincer vă spun, chiar i-am dat peste mână.

Își tachină fratele, mimând gestul pe care îl făcuse în trăsură, ceea ce atrase încă un hohot de râs din partea pacienților. Sebastian își dădu ochii peste cap.

– Mă întorc după ce se termină ședința, mormăi el.

Cuvintele lui sporiră amuzamentul soldaților, așa că Sebastian se întoarse spre asistenta care îi însoțea și îi dădu cărțile aduse de sora lui. Emmaline îl sărută scurt pe obraz, iar el se retrase în treaba lui.

– Ia să vedem, ce avem aici? zise Emmaline, deschizând capacul coșului.

Scoase o prăjitură cu zmeură și i-o înmână lui Woods, care o acceptă de parcă ar fi primit sceptrul regal.

— Milady, zise el pe un ton solemn, după care luă o mușcătură zdravănă.

Emmaline se așează lângă el și citi o vreme din opera lui Byron, apoi se ridică și trecu prin tot salonul, printre rândurile de paturi, interesându-se de sănătatea fiecărui soldat și citindu-le câte o poezie celor care îi cereau.

Apoi ajunse la ultimul pat din salon. Aici nu o întâmpina nici un zâmbet. Nici un pic de căldură. Nici un strop de amuzament. De când Emmaline își începuse vizitele, din dreptul acelui pat lipsea orice urmă de bucurie.

Emmaline se întoarse către asistenta care o însoțea.

— Soră Whiting, o să rămân aici să citesc. Te poți ocupa de ceilalți soldați.

— Sunteți mereu atât de bună, milady.

Sora Whiting făcu o reverență și se îndreptă în capătul opus al încăperii, unde i se solicitase prezența. Când femeia plecă, Emmaline îi acordă întreaga atenție soldatului din ultimul pat.

— Locotenente Jones, îl salută ea cu același zâmbet pe care îl oferise și celorlalți soldați.

Jones, al cărui pat era situat în dreptul uneia dintre ferestrele din spate, avea ochii închiși și capul înspre geam. De fiecare dată când îl vizita, îl găsea aproape la fel. Uneori, ochii lui închiși erau îndreptați spre salon. Alteori, spre fereastră. Foarte rar erau îndreptați spre ea. Niciodată nu erau deschiși.

Locotenentul Jones pierduse un braț în război. În urmă cu trei ani, când fusese internat, arăta ca un schelet. Între timp, luase în greutate, dar părea să fi rămas captiv în iadul experienței din război.

Emmaline își jurase să nu îl abandoneze pe Jones. Răsfoi sub nasul lui una dintre cărțile pe care le adusese, atât de aproape încât mișcarea aerului îi atinse pielea.

— Coleridge, zise ea, apoi răsfoi un alt volum. Sau poate Byron? Sau Blake? Așteptă o reacție. Ca de obicei, nu primi nici un răspuns. Ești atât de amabil să mă lași mereu să aleg. Iar eu aleg... Coleridge, continuă ea, răsfoind câteva pagini. Să vezi, locotenente Jones, frațele meu a avut îndrăzneala să îmi spună că cel mai probabil te

dezamănesc alegerile mele literare. A spus că poezia este frivolă. Îți poți imagina așa ceva?

Jones nu avu nici o reacție.

– Iar eu i-am răspuns că am convingerea că alegerile mele te mulțumesc pe deplin. Numai că, mai zise ea, apropiindu-se ca și cum ar fi spus un secret, m-am gândit bine și am fost nevoită să presupun că motivul pentru care mă ignori este tocmai că îți citești doar poezii.

Pentru prima oară în trei ani, locotenentul Jones deschise ochii. Aveau o nuanță inedită de gri, ca un cer de vară înainte de o furtună cu tunete și fulgere.

Emmaline icni scurt și scăpă cartea din mână. Locotenentul Jones continuă să se uite fix. Emmaline zâmbi. În ochi începură să i se adune lacrimi, dar clipi ca să le țină sub control. Ultimul lucru pe care bărbatul din fața ei avea nevoie să îl vadă era slăbiciunea ei în fața emoțiilor.

– Asta înseamnă da sau nu, locotenente? Să îmi dai de știre. Te asigur că nu mă voi simți jignită.

Răsfoi paginile cu degete tremurânde și începu să citească. Trecu ceva vreme și când ridică privirea soldații îl salutau pe ducele de Mallen. Închise cartea.

– Trebuie să îți spun ce apreciez cel mai mult la dumneata, locotenente. Faptul că ești singurul gentleman de aici care cu siguranță nu mă simpatizează doar pentru dulciurile pe care le aduc.

Scoase un geamăt scurt când mâna lui îi apucă brusc încheietura. Cu toate că se afla la pat de atâția ani, fără pic de activitate fizică, strânsoarea îi era extrem de puternică. Emmaline lăsă privirea în jos, înspre mâna care o ținea prizonieră. Ar fi trebuit probabil să se simtă cumva alarmată, dar, în mod surprinzător, nu simțea nici urmă de teamă. Știa, undeva în sufletul ei, că acel bărbat nu avea să îi facă rău.

– De ce insiști? Vocea lui era dogită, ca a unui om care nu mai vorbise de prea mult timp. De ce nu pleci? De ce nu mă lași în plata Domnului?

Emmaline se uită fără să ezite în ochii aceia gri precum oțelul.

– Nu cred că vrei să plec, locotenente. Cred că mă simpatizezi, fie că vrei sau nu să o recunoști. Și, din nu știu ce motiv, și eu am ajuns

să te simpatizez. Dar trebuie să spun că erai mult mai prietenos când nu scoteai o vorbă.

El miji ochii și îi scrută chipul, ca și cum ar fi căutat răspunsul la o întrebare pe care ea n-o știa. Apoi îi dădu drumul la mână, la fel de brusc cum o apucase. Și, pentru prima dată în trei ani, zâmbi.

Capitolul 13

Dragul meu Drake,

După ce m-am cățărat pe unul dintre copacii bătrâni din dreptul ferestrei camerei mele, jos mă așteptau mama și tata. Mi-au interzis să mă mai cațăr vreodată în acel copac. I-am asigurat solemn că am să le respect cerința. Așa că de-acum mă urc în copaci doar când sunt suficient de departe ca ai casei să nu mă vadă.

*Mereu a ta,
Emmaline*

În cea mai mare parte a următoarelor două săptămâni, Lady Emmaline fusese acolo. Iar pentru Drake, *acolo* însemna la fiecare eveniment la care el luase parte. Cu abilitatea ei de a-i mirosi planurile, ar fi fost un excelent spion pentru Wellington.

Întrebarea era de ce în momentul în care Emmaline, domnișoara Winters și o servitoare se strecurau în librăria de pe colț el nu alegea să rămână ascuns în trăsură? Nu își lăsa însă răgazul de a reflecta asupra răspunsului la întrebarea care îi frământa mintea. Drake bătu în plafonul trăsurii, care se opri brusc. Apoi sări, traversă strada aglomerată și intra în librăria Vechiul Ungher. Folosi unica ușa disponibilă, care declanșă un sunet de clopoțel și privi rapid în jur.

Termenul „vechi” părea de-a dreptul îngăduitor. Locul mirosea a stătut și a umed și părea să dateze de la începutul timpului. Rândurile de cărți emanau un miros înțepător de piele. Drake adulmecă și simți nevoia să strănute. Fără doar și poate, Vechiul Ungher nu era un magazin unde afacerile înfloreau.

– Milady, domnișoară Winters! Mă bucur să vă văd.

La auzul cuvintelor de salut, Drake ciuli urechea și mai făcu câțiva pași înăuntru. Nu reuși să audă răspunsul celor două tinere.

– O, dar se întâmplă să am exact acel roman.

Vocea vânzătorului suna a șoaptă conspirativă, iar Drake era convins că individul nu mai folosise acel ton de cel puțin douăzeci de ani.

Ciuli și mai bine urechea. Logodnicei lui îi plăcea literatura. Oare ce prefera Emmaline să citească? Poezii, probabil. Îi lăsase impresia unei firi romantice. Gândul îi deșteptă o amintire de demult. Îngenunchease în dreptul ei, pe când avea doar cinci ani. Ea căzuse, iar el o ajutase să se ridice. „Ești cumva un prinț?”

Tresări. Uitase, practic, de acel moment. Drept e și că nu era genul de moment care să rămână în amintirea unui băiat de treisprezece ani. Dar revedea cu ochii minții copila de cinci ani, cu ochii plini de lacrimi. Și își amintise cât de plini de uimire deveniseră când ea îl văzuse.

Glasul șoptit al lui Emmaline îi atrase din nou atenția asupra prezentului. Cu pași siguri, înaintă și se apropie de zona de unde se auzeau vocile și privi pe furiș de după un raft plin de cărți.

Emmaline zâmbea larg, dezvăluind un rând de dinți albi ca niște perle și un dinte din față, cel din stânga, un pic strâmb, dar nu mai puțin atrăgător. Acceptă volumul oferit de vânzătorul mic și rotofei de parcă însuși Arhiepiscopul de Canterbury i-ar fi înmănat Sfântul Graal. Îl luă și îi studie coperta, apoi îi spuse ceva domnișoarei Winters, care începu să râdă, și acceptă un al doilea exemplar oferit de vânzător.

Bărbatul făcu o plecăciune și plecă să caute ceva printre rafturi, lăsându-le singure pe cele două tinere.

Privirile furișate ale logodnicei lui îl intrigau pe Drake. Oare ce pune la cale? Experiența de pe câmpul de luptă îl învățase cât era de important să dețină avantajul.

– Lady Emmaline, domnișoară Winters, ce plăcere să vă văd pe amândouă!

Un țipăt de surpriză tulbură liniștea librăriei și fu urmat de un zgomot surd provocat de cartea pe care Emmaline tocmai o scăpase pe jos. Volumul căzu indignat pe partea cu cotorul și se deschise, fără să i se vadă însă titlul.

La naiba, de două ori la naiba!

Emmaline ar fi preferat să își smulgă părul din cap, șuviță cu șuviță, decât să fi fost descoperită acolo. După toate întâlnirile

întâmplătoare în care ea se nimerise acolo unde era el prezent, iată că de data asta lucrurile stăteau tocmai pe dos.

– Lord Drake, ce plăcere! minți ea.

Emmaline îi văzu buzele mișcându-se, dar nu dădu pic de atenție cuvintelor lui. Rămase concentrată asupra cărții care-i zăcea la picioare. O privi cu coada ochiului pe Sophie, sperând din tot sufletul că prietena ei născocise un plan să recupereze cartea fără să-i atragă atenția lui Drake. Căci ea, una, se simțea complet paralizată.

Făcu o încercare disperată să îi distragă lui Drake atenția de la volumul de pe jos, așa că afișă cel mai fermecător zâmbet de care era capabilă. În același timp, încercă să tragă cartea spre ea cu vârful piciorului, dar el observă și dădu să se aplece. Se aplecă și ea, dornică să i-o ia înainte. Dădură cap în cap, cu un zgomot asurzitor.

– Au! gemu Emmaline.

Simți că totul în jur începe să se învâртеască. S-ar fi prăbușit neelegant la picioarele lui, însă brațele lui Drake erau deja pregătite. Fără să o lase să cadă, o ajută să se îndrepte, o luă în brațe și o duse la cel mai apropiat scaun.

Emmaline își ținu răsuflarea. Nu reuși să formuleze nici un gând coerent cu trupul lui puternic lipit de al ei. Tot ce putea să conștientizeze era fierbințeala corpului lui și mirosul de lemn de santal care îi înnebunea simțurile.

Sophie oftă.

Drake o auzi, pare-se, iar în acel moment se depărtă prompt de Emmaline de parcă pe trup i-ar fi apărut brusc sute de spini.

Emmaline ura felul în care corpul ei reacționa și intra în alertă din clipa în care el intra în aceeași încăpere cu ea, în vreme ce al lui rămânea indiferent. Putea la fel de bine să îi fie o mătușă bătrân. De fapt, nu, probabil Drake ar trata o astfel de rubedenie cu ceva mai multă considerație decât manifesta față de ea.

Sophie bălbăi niște scuze și se strecură undeva printre rafturi. Emmaline nu era convinsă de intenția prietenei sale. Nu își dădea seama dacă aceasta voia să o lase singură cu logodnicul ei sau dacă fugise înainte să le fie date în vileag preferințele scandaloase în materie de literatură. Lucru care îi reamintea de...

Emmaline mai făcu o tentativă de a recupera cartea, dar, la naiba, logodnicul ei avea reflexe mai iuți ca fulgerul și îi zădărnici efortul, luând cartea și ținând-o în afara razei ei de acțiune. O șuviță de păr

îi scăpase lui Emmaline de sub bonetă și îi atârna deasupra sprâncenei. Sufală să o înlăture și își încrucișă brațele la piept.

– Aș vrea să îmi dai cartea înapoi, milord.

Pe buzele lui încolți un surâs. Al naibii să fie! Părea mult prea amuzat de situație. Se gândi o clipă să îi smulgă, pur și simplu, cartea din mână și să plece fără o vorbă. Dar deja îi văzuse viteza de reacție și știa că eforturile ei de a recupera volumul erau sortite eșecului.

– Hm, ia să vedem. Ce avem noi aici? făcu el, cercetând coperta.

Zâmbetul îi deveni mai larg, dezvelind niște dinți albi, drepecți, perfecți.

„Normal că are dinți perfecți“, își spuse ea, făcând eforturi să nu dea glas gândurilor. Strânse buzele. Nu voia să-l lase să-i vadă dinții imperfecți, să remarce și el că dintele din față stânga îl încăleca un pic pe cel din dreapta. Fratele ei o tachina pe tema asta de când se știa, iar acel defect o făcuse mereu să se simtă nesigură. Nu putea decât să-și imagineze ce-ar gândi logodnicul ei despre asta.

Drake aruncă o privire la titlul cărții.

În orice alt moment și în orice alt loc, Emmaline s-ar fi bucurat de faptul că întâlnirea lor se prelungea într-atât. Dar nu exact în acele momente. Preferințele ei literare erau o parte extrem de intimă a ființei ei și nu voia să o împărtășească altora. Logodnic sau nu, individul era, în definitiv, un străin.

El clipi nedumerit.

– Asta citești?

Lui Emmaline nu îi plăcu felul în care accentuase cuvântul „asta“

– Dă-mi cartea, milord, zise ea.

Întinse mâna, așteptând. Drake o ignoră, deschise cartea, citi câteva cuvinte, apoi o țintui cu privirea pe Emmaline.

– Citești așa ceva?

Tonul lui era aproape reprobator, dar cumva și neîncrezător. Începu să se enerveze de felul în care Drake pune a ceeași întrebare.

– Nu e nevoie să pari așa... neconvins.

Drake închise cartea și clătină din cap.

– Romane gotice. Asta te interesează pe tine.

Emmaline dădu uitării regulile de comportament și eticheta și-i smulse cartea din mâini.

– Nu-mi place tonul tău condescendent. Nici felul în care te tot repeți.

Undeva, cuvintele lui încetaseră să aibă ton întrebător și deveniseră niște afirmații, pur și simplu. Drake dădu să spună ceva, dar ea continuă înainte să-i dea ocazia să deschidă gura.

– Dar ce bățos ești, milord! E greu de crezut că tocmai tu, care-ai avut sute de țiiitoare în toată Anglia, ești așa scandalizat de o biată operă literară. Reacția ta e uluitoare.

Drake făcu un pas spre ea, iar Emmaline făcu un pas înapoi.

Expresia lui împietrită avea ceva copleșitor de masculin și, în același timp, o ducea cu gândul la un animal de pradă.

– Bățos?

Cuvintele lui o învăluiră ca atingerea mătășii. Emmaline îi ceru creierului să-i amintească rapid capului să se încline ușor.

– Da, bățos.

Înainte să îi poată ghici intențiile, el îi smulse iar cartea din mână.

Volumul pe care îl privea cu atenție era *Glenarvon*, de Caroline Lamb. Emmaline adorase dintotdeauna romanele gotice, însă cel de față era mai neobișnuit, căci spunea povestea iubirii dintre o femeie măritată, Lady Calantha, și un revoluționar irlandez extrem de chipeș. Povestea era suficient de transparentă ca să spună, de fapt, istoria de amor nebun dintre însăși Lady Caroline Lamb și lordul Byron. Acest amănunt, combinat cu felul în care satiriza înalta societate făcuseră valuri în jurul cărții.

– Ești nebună să citești așa ceva.

Vocea lui era mai curând o șoaptă aspră. Puse cartea pe raftul din spatele lui și aruncă rapid o privire în jur, de parcă s-ar fi temut să nu fie descoperit.

Emmaline luă volumul de unde-l pusese el.

– În primul rând, locul cărții nu e acolo, îl muștră ea. Iar în al doilea rând...

– Nu-mi pasă unde-i locul afurisitei de cărți câtă vreme nu e în mâinile tale, răspunse el abrupt, smulgându-i iar cartea și punând-o pe raftul greșit.

Emmaline își dădu ochii peste cap. Cine-ar fi bănuț că lordul Drake s-ar agitat într-atât pentru un amărât de roman gotic?

– Am să o cumpăr, milord.

Luă iar cartea de pe raft și o strânse protector la piept. Nu avusese un cuvânt de spus cu privire la bărbatul cu care urma să se mărite,

la fel cum nu avusese în nici un aspect al vieții ei. Dar a naibii să fie dacă avea de gând să accepte să i se dicteze ce anume să citească.

— Era de așteptat să te intereseze un roman controversat despre o mare poveste de dragoste, zise el pe un ton ironic și condescendent totodată.

— Poftim? își îngustă ea ochii.

— Îți bagi numai prostii în cap. Ai avea mai multe de câștigat dacă ai citi autori clasici, zise el, apoi făcu o scurtă pauză. Nu vreau să ai de suferit, Lady Emmaline.

Ochii lui ca de jad căpătaseră o lucire mai blândă, aproape protectoare. Iar Emmaline își dădu seama că Drake își făcea griji pentru ea. Descoperirea aproape că o făcu să cadă din picioare. Îi fusese indiferentă atâția ani, dar de data asta părea aproape panicat din cauza ei. Simți un val de căldură.

— Îmi fac griji pentru tine, continuă el de parcă i-ar fi ghicit gândurile.

Era ceva seducător în felul în care rostea cuvintele cu blândețe. Emmaline se clătină înspre el.

— Ești bine? întrebă el, iar brațele lui puternice se întinseră să o țină dreaptă.

— Sunt bine, dădu ea ușor din cap.

Drake luă repede mâinile de pe ea și privi din nou cartea pe care o ținea la piept.

— Dintre toate prostioarele pe care le-ai putea citi...

Așadar, tot acolo ajungeau.

— Parcă ai fi fratele meu.

El păru să se înece și tuși repetat.

— Să nu mai spui așa ceva.

Emmaline își încrucișă brațele la piept.

— Dar chiar așa e. E așa bățos când vine vorba despre lecturile mele, face pe ducele. Iar tu, cu toate că nu ești duce... oftă ea ușor teatral, îmi imaginez că rolul ți s-ar potrivi ca o mânășă.

— Ești impertinentă! Făcu un pas spre ea, iar Emmaline își lăsă brațele pe lângă corp. Și îți mai spun o singură dată: nu mă mai compara cu Sebastian.

O tensiune aproape palpabilă radia din întreaga lui făptură, iar privirea îi era atât de severă încât ea decise să nu mai continue să dezbată pe tema asta.

- Ai citit vreodată un roman gotic, milord?

- Nu mi-aş pierde timpul cu așa ceva, pufni Drake.

Reacția lui anulă toată căldura pe care o simțise mai devreme față de el.

- Deci recunoști că n-ai citit, plescăi ea din limbă. Nt, nt! N-aș fi crezut că te grăbești să judeci fără să îți formezi înainte propria părere, o părere documentată.

Drake își îndreptă umerii. Emmaline nu era sigură dacă vorbele ei îl insultaseră.

- Lady Emmaline, cartea asta, zise el arătând cu degetul înspre obiectul disprețului și al dezaprobării sale, a revoltat toată înalta societate. Fiecare lord și fiecare lady menționați acolo sunt scandalizați. Orice persoană care citește cartea sau care o susține pe autoarea ei cea lașă este repudiată.

Ea pufni deloc elegant.

- Vai, dar te asigur că nimeni nu dă doi bani pe alegerile mele literare. „Chiar dacă este cea mai scandaloaasă carte a anului“, adăugă ea în sine a ei. Unde mai pui că nimeni nu știe, în afară de tine și de Sophie.

- Asta nu face să fie o alegere acceptabilă.

Pentru că știa precis că îl va infuri, Emmaline îi răsă în față.

- Te porți ca un gentleman bătrân și înțepat, zise ea fluturând ușor din mână. N-aș fi crezut că faci parte din categoria celor înspăimântați de ideea că înalta societate i-ar putea repudia. Și nici nu te-aș fi crezut așa naiv. Chiar nu-ți imaginezi că tot orașul se străduiește să pună mâna pe un exemplar?

Drake mârâi gros și, pentru prima dată de când apăruse lângă ea în librărie, Emmaline se simți neliniștită. Încercă să facă un pas în spate, dar uită că nu mai avea spațiu ca să se retragă și se lovi de raft. Încercă apoi să se strecoare prin stânga lui. Poate că mersese un pic prea departe.

- Eu o să plec, zise Emmaline, de parcă nu ar fi jignit, cu câteva secunde mai devreme, un lord care nu era câtuși de puțin obișnuit să fie jignit, insultat sau orice i-ar mai fi făcut ea.

Era gata să treacă de lordul Drake când acesta o apucă de talie și o trase lângă el, atât de aproape încât buzele lor erau la doar câțiva centimetri.

- Sunt un moș cicălitor, zici?

Aproape că șopti cuvintele lângă buzele ei, gâdilându-i-le ușor. Emmaline își trecu ușor limba peste ele. Prin mătasea delicată a rochiei simțea că pielea parcă îi lua foc acolo unde mâna lui atingea trupul ei.

– Nu te-am făcut cicălitor...

Dădu să mai spună ceva, dar nu mai reuși să scoată un sunet când își dădu seama că privirea lui intensă coborâse asupra buzelor ei. Înainte să formuleze un gând coerent, gura lui se lipise de a ei, fierbinte, fermă, cu un scop clar. Emmaline îngheță, uimită de felul complet neașteptat în care avea parte de primul ei sărut. Trupul i se lăsă moale și se lipi de Drake, iar ea, care nu mai fusese niciodată sărutată, îi răspunse la sărut cu îndrăzneală și dorință. Visase adesea la cum avea să fie acel moment. Presupusese că avea să fie cu logodnicul ei, dar nu fusese pregătită pentru ceea ce se petrecea. Nimic nu ar fi putut să o pregătească pentru așa ceva. Buzele lui erau ferme, iar când îi scăpă un suspin de pe buze, el profită de ocazie și-și strecură limba înăuntru, devorând-o, gustând-o. Emmaline gemu și-și prinse degetele în șuvițele mătăsoase ale părului lui.

– Drake, suspină ea.

La auzul vocii ei, el tresări violent, ca și cum ar fi fost lovit de trăsnet. Se dezlipi de ea atât de brusc încât Emmaline fu la un pas să își piardă echilibrul. Rămase însă un gentleman și o țină să nu cadă, Drake aruncă apoi o privire în jur, de parcă ar fi vrut să se asigure că nimeni nu îi văzuse.

Emmaline încercă să se lupte cu împunsătura din inimă.

– Nu e nevoie să pari atât de ușurat, îi zise ea, neplăcut surprinsă de asprimea cu care rostise cuintele, căci voise să pară calmă și detașată.

Drake își trecu degetele prin păr. Ce naiba făcuse? Apoi privi buzele lui Emmaline și șuvițele șatene care îi ieșeau de sub bonetă și i se prelingeau pe umeri și știu exact ce îl apucase. Văzuse mici flăcări în ochii ei, când îl înfruntase, iar el simțise nevoia de a gusta pasiunea de pe buzele ei. Era mai simplu să se concentreze pe focul dorinței dintre ei decât asupra tumultului de emoții pe care nu le putea explica. Își dresе glasul.

– Tu ar trebui să fii ușurată că nu te-a văzut altcineva cu acea carte.

– Ne întoarcem la asta, milord? Prea bine. Atunci te provoc.

– Poftim?

– Probabil nu mai auzi bine din cauza vârstei, milord, oftă ea.

– Nu sunt bătrân, protestă el, mijind ochii.

– Atunci acceptă provocarea, milord.

Drake se duse cu gândul în nenumărate direcții sexuale, seducătoare, toate încheindu-se cu Emmaline pe spate, cu pletele răsfirate pe pernă și cu picioarele desfăcute.

– O provocare?

Vocea îi suna spartă chiar și lui. Își trecu greutatea de pe un picior pe celălalt, rugându-se ca logodnica lui să nu vadă umflătura care i se formase între coapse. Însă ea părea ocupată cu altceva. Îi întinse cartea, iar el o luă.

– Vom lua fiecare câte un exemplar și îl vom citi, zise ea. Cine termină primul îi poate cere orice celui care pierde.

În mintea lui Drake se formară încă niște imagini scandaloase. De data asta, Emmaline era în genunchi, îl lua între buzele ei senzuale și îl suga pe toată lungimea.

– Și care să fie condițiile, Lady Emmaline? întrebă el.

– De pildă, eu aș vrea să fiu dusă la picnic. Tu ce ți-ai dori, milord?

Un sunet dogit, aproape ca un geamăt, dădu să-i scape din gât. Drake clătină violent din cap, iar ea se încruntă.

– Trebuie să vrei ceva. Apoi făcu ochii mari și ridică arătătorul. Știu, milord! Dacă vei câștiga, voi face tot posibilul să evit să ne întâlnim la vreun eveniment preț de o săptămână.

Drake înlemni. Parcă îi amorțise limba. Nu putea scoate o vorbă. Deci dacă ar câștiga acel mic pariu, ea ar înceta să-i iasă în cale? Ar trebui să profite imediat de ocazie. Și-atunci de ce nu îi pria deloc gândul de a nu o mai vedea? Își spuse că asta se întâmpla probabil pentru că prezența ei era ceva nou, care îi mai diversifica rutina. Atât și nimic mai mult. E drept însă că începuse să-i placă jocul lor de-a șoarecele și pisica.

– O săptămână, repetă el.

Ura tristețea care îi învăluia ochii lui Emmaline. Se simțea ca un nemernic care lovește un pisoi fără apărare. Era gata să îi aducă aminte că ea pusese condițiile, nu el. Întinse mâna. Emmaline avu un scurt moment de ezitare, după care întinse mâna, la rândul ei, iar degetele ei înmănușate le atinseră pe ale lui.

– Cum o să știm că celălalt spune adevărul?

El zâmbi.

– Cu alte cuvinte, milady, nu știi dacă o să mă țin de cuvânt. Vai, mă simt insultat. Dar putem face un test. Cel care termină primul cartea va trebui să răspundă la o serie de întrebări despre ea.

Emmaline încuviință din cap și îi strânse mâna. Avea strânsoarea mai fermă decât a multor bărbați.

– O zi bună, milord. A, și încă ceva.

Îi luă cartea din mână și se duse să plătească. Drake se încruntă.

– Și exemplarul meu?

Ea continuă să se îndrepte spre tezghea.

– Nu mă privește.

Îi aruncă o privire peste umăr și dispăru după un raft. Râsul ei victorios umplu încăperea. Drake zâmbi. Vulpiță afurisită! Mănușa fusese aruncată.

Capitolul 14

Dragul meu Lord Drake,

Uneori mă întreb ce-ar fi fost dacă nu eram logodiți. Oare Soarta ar fi intervenit și ne-am fi căsătorit oricum? Îmi place să cred că da.

*Mereu a ta,
Emmaline*

Întins în pat, Drake se uita cu privirea fixată în tavan. Umbre aproape nepământene puse în mișcare de flăcările din șemineu dansau pe pereții camerei sale.

Noaptea, amintirile erau și mai intense și mai neplăcute. La ore târzii, când degetele întunecate ale nopții furau și ultimele rămășițe ale luminii de peste zi, Drake auzea fel și fel de lucruri. Sunete. Oameni. Zumzetul devenea uneori asurzitor, făcându-l să-și acopere urechile cu mâinile și să se legene la marginea patului, implorând fantomele celor morți să îl elibereze, să îl cruțe, să îl ierte pentru că a supraviețuit, în timp ce ei își dăduseră ultima suflare pe câmpul de luptă.

Nu îi scăpa ironia faptului că decizia de a se înrola în armată îi aparținuse lui și numai lui. Iar un rol hotărâtor îl avuseseră resentimentele față de tatăl lui și față de felul în care îi manipulasе viața. Drake nu putuse decide nici măcar ce universitate să urmeze. I se pusese clar în vedere că trebuie să meargă la colegiul Eton și la Universitatea Oxford, așa cum făcuse și tatăl său, la fel cum făcuse și tatăl tatălui său și așa mai departe.

Drake aflase de timpuriu care erau responsabilitățile ce mergeau mână în mână cu statutul de unic fiu și moștenitor al puternicului duce de Hawkrigde. Îi fusese clar inclusiv că se aștepta de la el ca într-o bună zi să se însoare pentru titlu. Ce detestase

Drake fusese că i se răpise orice putere de a alege, încă de pe când era doar un băietan.

În ziua în care Drake îl informase cu răceală pe tatăl său că s-a înrolat în armată, ducele de Hawkridge bătuse cu pumnul în masă și îl amenințase că îi va cere regelui să nu îi îngăduie să plece la luptă. Dar, într-un final, tatăl nu se amestecase.

Își imaginase că nimic nu putea fi mai cumplit decât controlul și influența ducelui de Hawkridge. Clătină din cap. Perioada pe care și-o petrecuse pe front îi dovedise cât de naiv fusese. Sub ploaia rece ca gheața, în uniforma plină de noroi, visase la ziua când avea să calce din nou în cluburile și localurile pe care obișnuia să le frecventeze.

Din ziua în care se întorsese din Peninsulă, nu-și dorise nimic mai mult decât să se poată bucura de confortul vieții lui lejere de odinioară. Numai că înalta societate avusese alte planuri pentru eroul întors acasă.

Singura metodă prin care Drake reușise să nu o ia razna fusese să se dedice exceselor: băutură, femei și alte ocupații lipsite de sens. Și își făcuse un scop în sine din a ignora dezaprobarea mută a tatălui său.

Drake încercă să întrerupă firul dureros al amintirilor și își mută atenția către cartea pe care o aruncase pe pat și pe care o lăsase neatinsă, parcă sfidându-l.

Gândul la întâlnirea cu Emmaline și la schimbul lor de replici îi alungă demonii care îi bântuiau mintea.

Înainte să plece, ea îi urase noroc. Și părea să aibă nevoie de așa ceva. Librarul fusese vizibil neliniștit că singurele lui exemplare din cartea cu pricina fuseseră luate de clientele lui fidele și că nu mai avea nici un exemplar pentru Drake.

Și așa începuse el căutarea scandalosului roman, care ajunsese să fascineze toată lumea bună din Londra. Bătuse orașul în lung și în lat, căutase la toate prăvăliile de cărți, dar fără succes. Și își dăduse seama cui îi „datora” faptul că nu reușea să găsească nici un exemplar. Căci la fiecare prăvălie, librarul avea un mesaj scris adresat lordului Drake. Mesajul avea un singur rând: „Vânătoare plăcută!”

Drake râse aducându-și aminte și clătină din cap. Ce anume era așa special la ea? Avea un fel de a fi care lui îi dădea energie, care îi aducea aminte că avea viață în el.

Într-un final, Drake biruise. Reușise să pună mâna pe un exemplar. Pentru a se asigura că zvonul conform căruia era în căutarea cărții cu pricina nu ajunge la urechile lumii, le oferise câte o mică avere tuturor librarilor la care fusese.

Luă cartea de pe pat și oftă. Ce prostie desăvârșită! Acele foi ar fi fost mai utile puse pe foc. O răsfoi distrat, fără să își poată înfrâna câte un zâmbet citind felul în care erau caricaturizate câteva dintre cele mai cunoscute personaje mondene. De exemplu, Lady Jersey, pe care o recunoșteai imediat din paginile cărții. Patroana cluburilor Almack fusese atât de furioasă încât îi interzisese autoarei să mai calce în sălile ei de bal.

Se întinse în pat, își mai puse o pernă sub cap și se apucă de citit. Iar asta numai pentru că vulpița nerușinată avea o asemenea putere asupra lui. Clătină din cap.

– Nu-mi vine să cred că citesc așa ceva.

Dădu câteva pagini și începu să citească de undeva, la întâmplare.

– *E foarte bolnavă, în mare pericol.*

– *Și de ce anume suferă, mă rog?* răspunse el cu un zâmbet răutăcios.

– *De ceva care dumitale, Lord Glenarvon, spuse ea la fel de ironic, nu are cum să ți se întâmple. Are inima frântă.*

– Ce prostie! pufni Drake.

Avea de gând să-i spună asta și logodnicei lui, cu prima ocazia când aveau să se vadă. Se întoarse la primul capitol și începu să citească așezat.

– Trezește-te, fiule! Trezește-te!

Drake tresări violent și deschise ochii. Fruntea îi era acoperită de sudoare. Se smulse din strânsoarea tatălui său. Trupul lui chircit începu să își recapete energia. Privi în jur, cu ochii încețoșați de groază, încercând să își dea seama unde se afla, fizic.

Privirea i se intersectă cu a tatălui. Ducele de Hawkrigde nu scoase o vorbă, așa cum făcea de fiecare dată când Drake se trezea dintr-unul dintre coșmarurile lui.

Drake începu să se frece violent pe față.

– Am visat, zise el.

Ducele Hawkridge dădu din cap, cu un aer extrem de serios.

– Știu.

Nimeni n-ar fi crezut vreo clipă că bărbatul în halat, așezat în genunchi în dreptul patului lui Drake, cu ochii în lacrimi, era însuși ducele de Hawkridge.

– Am adormit. N-ar fi trebuit, îi evită Drake privirea.

Ultima dată când se trezise dintr-un coșmar cu tatăl lui alături, se uitase în ochii bătrânului duce și văzuse milă, vinovăție și regret. Fusese prea mult pentru Drake.

– Trebuie să dormi, zise tatăl lui, atingându-l stângaci pe mână.

Așa era de fiecare dată când apăreau coșmarurile. La final, nici unul dintre ei nu știa ce să spună.

– În legătură cu logodna ta, zise Hawkridge încet.

Drake închise ochii, pregătindu-se sufletește pentru morala ce avea să i se țină. Ce moment își găsisese și tatăl lui să îi vorbească despre obligații și responsabilități.

– Vreau să știi că... îmi doresc să fii fericit. O să... Ducele aproape că se bâlbâia, în căutarea cuvintelor potrivite. O să cer anularea înțelegerii, dacă asta îți e dorința.

Drake nu spusese nimic. Nu putea să nu remarce ironia propunerii ducelui. Dacă discuția ar fi avut loc cu opt ani în urmă, oare cum ar fi arătat viața lui în prezent? Probabil nu ar fi luat niciodată decizia de a se înrola în armată.

Iar acum, într-un fel ciudat, oferta tatălui îi provoca un sentiment de gol. Să o accepte și să anuleze contractul ar fi însemnat victoria absolută asupra voinței acestuia.

Deschise gura și dădu să zică ceva. Încercă din nou, dar cuvintele nu-i ieșeau de pe buze.

Poate avea o legătură cu faptul că, pentru prima dată de când se întorsese din Peninsula, se simțea binecuvântat de viu. În Drake nu se trezise nimic nici când se afla în brațele unor curtezane uimitor de frumoase, nici când se afla la mesele de joc.

Însă cumva, Lady Emmaline reușise ceva ce nimeni nu mai reușise – să îl facă să se simtă iar că e om. Când era cu ea, râdea, făcea glume. Ea îl făcea să simtă o seamă de emoții pe care nu crezuse că avea să le mai simtă. Iar Drake nu avea de gând să piardă mica urmă de umanitate pe care ea o redeșteptase în el.

Se frecă la ochi cu dosul palmei.

– Sunt obosit.

Hawkridge se ridică, parcă un pic prea repede. Disconfortul pe care i-l provoca starea fiului său era vădit.

– Da, da, prea bine. Dar te rog să te gândești la ce ți-am spus.

Întinse o mână, dar o lăsă degrabă să cadă.

Drake privi în urma lui, gândindu-se la ce spusese tatăl lui și, mai mult decât atât, gândindu-se de ce îi venea atât de greu să ia în calcul să-i accepte propunerea.

Capitolul 15

Dragul meu Drake,

Trebuie să-ți mărturisesc ceva. Mă simt singură. Ce straniu, să am alături pe mama, pe tata, pe fratele meu și să primesc adesea vizitatori, dar, cu toate astea, să mă simt singură... Mi-aș dori să te întorci cât mai repede și să mă iei din viața asta.

*Mereu a ta,
Emmaline*

Undeva, printre numeroșii oameni care veniseră să asiste la cel mai important eveniment muzical al sezonului, se afla și lordul Drake.

Contele și contesa de Cranford aveau doar fiice. Cinci fiice, mai precis, ceea ce asigura o seară întreagă de divertisment muzical. Tinerele aveau vârste cuprinse între 17 și 22 de ani și erau la fel de înzestrate, atât din punct de vedere muzical, cât și fizic. Erau exemple clasice de frumuseți englezești, cu păr blond și ochi albaștri. Aveau voci sublime și tonalități diferite, care ar fi stârnit invidia unui cor de îngeri. Așa se făcea că serata lor muzicală era cel mai plăcut eveniment muzical din oraș.

Emmaline privi în sală.

Lordul Sinclair îi trimisese un bilet în care o anunța că Drake avea să participe la serată. Emmaline se uită înspre mama ei, care era adâncită într-o conversație cu Lady Bloom, așa că nu observă felul stăruitor în care Emmaline îl căuta pe Drake. Lui Emmaline îi era deja suficient că trebuia să aibă de-a face cu nemulțumirea lui Sebastian pentru că își urmărea logodnicul. Nu o încânta perspectiva de a avea de înfruntat și dezaprobarea mamei.

Își mușcă ușor buza de jos. Lordul Sinclair insistase că Drake avea să fie prezent, dar, cu toate acestea... ea știa că nu era genul de distracție pe placul logodnicului ei. El prefera, de departe, balurile

unde putea avea parte de atenția văduvelor planturoase și scanda-loase. Nici nu avea de gând să speculeze vreo secundă cu privire la motivele pentru care Drake ar lua parte la serata muzicală a anului. Probabil era interesat de vreuna dintre femeile prezente.

Emmaline tresări când simți, brusc, pe spate, atingerea mamei ei. Nu-și dăduse seama că Lady Bloom plecase.

– Fratele tău stă de vorbă cu lordul Waxham, îi zise mama.

Emmaline îi urmări privirea înspre capătul opus al încăperii, unde Sebastian discuta cu lordul în cauză. Cei doi erau buni prieteni de când se știa ea. Se cunoscuseră la colegiul Eton, iar în timp, lordul Waxham devenise un vizitator frecvent al casei lor de la Londra.

În ultima vreme, Sebastian începuse să aducă vorba despre Waxham mai des decât de obicei, iar Emmaline bănuia că la mijloc se aflau speranțele tot mai slabe că se va alege ceva de logodna ei cu Drake. Oftă. Într-adevăr, era un moment destul de trist când un frate căuta un viitor soț pentru sora lui deja logodită.

Sebastian îl bătu pe spate pe Waxham, apoi amândoi se îndreptară spre Emmaline și mama ei. Tânăra gemu scurt, sub privirea înțepată și dezaprobatoare a mamei. Femeia strânse buzele.

– Emmaline, fii politicoasă! o muștră ea, apoi, amintindu-și, probabil, că n-ar strica să își urmeze propriul sfat, afișă un zâmbet larg.

– Nu pot să îndur încercările lipsite de tact ale lui Sebastian de a-mi găsi pe cineva. Pentru Dumnezeu, mamă, sunt logodită!

– Nu fi prostută, nu asta are de gând să...

Emmaline nu mai dădu atenție părerii mamei ei despre ce-ar avea de gând Sebastian și privi rapid în jur, în căutarea unei soluții salvatoare. Simțindu-i parcă intenția, mama o apucă strâns de mână.

– Iată-le pe draga mea mamă și pe draga mea soră! Nu-i așa că sunt superbe? întrebă Sebastian îndeajuns de tare ca toți din jur să audă.

Emmaline își dorea fierbinte să-și sugrume pe loc fratele pentru abordarea complet lipsită de tact. Mama ei se încruntă ușor, iar Emmaline își luă seama și făcu o reverență.

– Lord Waxham.

– Două doamne superbe, zise Waxham.

Avea vocea groasă, cu tonalități masculine, profunde, plăcute. Dar nu era Drake. Făcu o plecăciune și îi zâmbi lui Emmaline, care simți o împunsătură de vinovăție. Waxham nu avea nici o vină că fratele ei era... cum era.

— Ce mai faceți în seara aceasta, milord?

— Mult mai bine de-acum, zâmbi el.

Emmaline roși brusc. Obiectiv vorbind, recunoștea că Waxham era un bărbat chipeș, chiar dacă era complet opusul lui Drake. Amândoi treceau bine de un metru optzeci și cinci înălțime, dar Waxham nu avea chiar statura impozantă a lui Drake. Însă tenul lui era mai închis, amintind de originile sale latine. Dacă Drake era Arhanghelul Mihail, el era Lucifer. Waxham se întâmpla să fie și posesorul unor cârlionți bruneți pentru care Emmaline și-ar fi tăiat un deget. Diavolul întunecat îi luă mâna să i-o sărute. Ochii îi sclipeau, prinzând imediat felul în care Emmaline îl analiza, iar ea simți că nu-și mai găsește locul, jenată că fusese descoperită.

— Lady Emmaline, ne vei regala cu un cântec după încheierea recitalului fiicelor lordului Cranford? întrebă Waxham.

Emmaline pufni, gest nu tocmai elegant, și își acoperi repede gura cu degetele înmănușate.

— Nu sunt într-atât de nesăbuită încât să cânt după asemenea voci, mai ales că glasul meu e la fel de plat precum...

Privirea mamei ei o săgetă aproape dureros.

— Emmaline, nu cumva a venit domnișoara Winters? întrebă mama ei, pe un ton ascuțit.

Emmaline se simțea aproape jignită la gândul că mama ei și-ar fi imaginat că ar fi fost pe cale să își enumere defectele în sala de oaspeți a lordului Cranford? Căci așa părea, după privirile pe care i le arunca.

— Voiam să spun că glasul îmi e la fel de plat precum o pereche de mănuși proaspăt călcate, zise Emmaline cu un zâmbet poznaș, ridicând o mână pentru ca Waxham să-i poată vedea mai bine mănușa.

El râse, iar sunetul vocii lui atrase privirile curioase ale celorlalți invitați. Râsul îi era contagios de-a dreptul, așa că Emmaline îi ținu isonul.

— Nu o văd pe Sophie, mamă, spuse ea mijind ochii.

Îl văzu în schimb pe marchizul de Drake stând de vorbă cu lordul Sinclair și cu Lady Smythe. Pe ea părea că nici nu o observase, cu toate că se aflau, la propriu, exact de cealaltă parte a încăperii. Dacă întindea brațul și făcea 100 de pași înainte, pumnul ei i-ar fi izbit pieptul. Ceea ce individul merita cu vârf și îndesat.

Ce îndrăzneală pe el să se afișeze cu acea femeie chiar sub nasul ei! Nu, așa ceva era inacceptabil.

– De fapt, o văd, mama. Mă scuzați, Lord Waxham.

Făcu o scurtă reverență și se duse să o întâmpine pe Sophie. Dacă pe traseu avea să dea nas în nas cu Drake, ce să-i faci? Soarta. Până la urmă, decise să se lovească „întâmplător” de Lady Smythe, gătită într-o rochie atât de fină că era aproape transparentă, din satin roșu și dantelă italienească neagră. Materialul era croit și cusut astfel încât să îi scoată în evidență formele. Putea fi oare mai ostentativă de atât? „Pentru Dumnezeu, femeia abia devenise văduvă. Era ca și cum ar fi dansat pe mormântul defunctului soț.”

– Vai, milady! Îmi cer scuze! duse Emmaline o mână la gură. Vai, mie, am călcat unde nu trebuia. E o lecție utilă să fii mereu atent unde pui piciorul.

Văduva făcu o față care îi aminti lui Emmaline de un păstrăv pe care îl pescuise când era mică. Bietul de el, se zbătuse neajutorat la mal până când i se făcuse milă de el, îi scosese cârligul și îl eliberase. Încă își amintea saltul grațios cu care peștele se răsucise în aer, bucurându-se de eliberare, iar apoi dispăruse sub apă.

Însă Lady Smythe nu era nicidecum un pește. Era, în schimb, cea care-și vârâse cârligul unde nu trebuia.

Înainte ca văduva să poată spune ceva, Emmaline se întoarse spre lordul Sinclair, zâmbindu-i și făcând o scurtă reverență.

– Lord Sinclair! O plăcere, ca întotdeauna.

– La fel, milady, răspunse el, înclinându-se și zâmbind conspirativ.

– Lady Emmaline, începu Lady Smythe pe un ton glacial, cred că mama dumitale te caută, draga mea.

Cuvintele îi erau înțepătoare și făceau trimitere la faptul că ea, ca văduvă, își îngăduia luxuri pe care Emmaline nu și le putea permite.

Emmaline trecu rapid în revistă toate învățămintele primite și toate sfaturile despre cum să se poarte ca o lady, tocmai ca să nu o plesnească pe cealaltă femeie.

– Vă asigur că sunt femeie în toată firea și nu e nevoie să fiu căutată ca un copil mic și rătăcit, Lady Smythe. De altfel, am senzația că îl văd pe lordul Thurmond căutându-vă de zor din priviri.

Toată înalta societate știa al cui pat îl încălzea indiscreta văduvă. Femeia o fixă cu privirea, iar obrajii palizi i se îmbujorară brusc. Își flutură scurt cârlionții și plecă pufnind.

Sinclair tuși, încercând să mascheze un hohot de râs. Emmaline îi făcu discret cu ochiul. Drake o săgeta cu o privire mai întunecată ca oricând. O persoană mai slabă de înger ar fi picat din picioare pe loc.

— Dacă nu cumva mi se pare, Lady Smythe tocmai i-a întors spațele lordului Drake. Oare ego-ul lui va rezista insultei? șopti ea pe un ton conspirativ. Se uită înspre lordul Thurmond și Lady Smythe, studiind cuplul, cu un aer teatral. Bătu ușor cu arătătorul peste bărbie. Chiar fac o pereche ieșită din comun, nu-i așa?

Furia răzbătea prin toți porii lui Drake.

— V-a rănit orgoliul, milord? îl întrebă ea, apoi plescăi din buze, cu un aer compătimitor.

Sinclair se aplecă înspre ea și șopti:

— Pare destul de deranjat.

Drake o apucă pe Emmaline de braț și o făcu să îl urmeze. Ea privi în jur. Zâmbetul lui aparent calm și felul în care o ținea de braț, ca un gentleman, nu dădeau de bănuiră că era ceva nelalocul lui între ei doi și în reacția lui. Strânsoarea lui era aproape maniacal de fermă. Când ajunseră într-un alcov situat într-un colț al sălii, el se opri brusc, iar ea fu gata să pice în nas.

— Au! făcu ea.

Măinile lui dădură să o apuce de umeri... dar păru să își amintească brusc că era furios pe ea.

— Ai încheiat, Lady Emmaline? o întrebă pe un ton ca de gheață.

— La ce te referi, milord?

Ei bine, dacă el se aștepta sau spera să aibă de-a face cu o debutantă ușor de intimidat, avea să aibă parte de o mare dezamăgire. Emmaline nu mai era de mult o copilă. Era momentul să înțeleagă și el asta.

— Îmi pare rău. Te-am făcut cumva de râs de față cu prietenii tăi din înalta societate? Ce urât din partea mea!

Drake strânse buzele până ajunseră să formeze o linie subțire.

— Pe tine te faci de râs, Lady Emmaline.

Ea tresări ca arsă și simți cum i se scurge sângele din obraji.

— Tot ce se poate. Dar tu nu ești de râs cât ești de plâns, milord.

Privirea lui ca de jad se feri o clipă de a ei, dar Emmaline apucă să vadă, preț de o frântură de secundă, o undă de vinovăție în ochii lui. Nu existau cuvinte potrivite pe care el i le-ar fi putut spune și,

cu toate astea, ea numără în gând până la 10, așteptând ca el să îi ceară scuze. Când ajunse la 15, deveni limpede că acele scuze nu aveau să vină. Iar durerea din inima ei făcu loc furiei. „Netrebnicul!”

Furia îi dădu oarece liniște și putere, alungând sentimentul de umilință. Emmaline își netezi fustele și se pregăti să treacă pe lângă el și să se întoarcă la ceilalți invitați, însă el întinse brațul până la perete, blocându-i accesul.

– Lasă-mă să trec, ceru ea.

Al naibii să fie el!

Drake o privi cu ochii încetoșați și se aplecă înspre ea până când ajunse atât de aproape că buzele îi erau la doar câțiva centimetri de ale ei.

– Ce joc joci, Emmaline?

Pentru că Emmaline nu se putu gândi la nici un răspuns potrivit, se ridică ușor pe vârfuri și îl sărută. Când buzele ei se lipiră de ale lui, el se crispă brusc. După care păru să nu se poată împotrivi naturii sale masculine, care îi cerea mai mult. O luă pe Emmaline în brațe și, cu toate că numai o draperie îi despărțea de înalta societate londoneză, îi devoră gura cu a lui, intens, hotărât.

Fierbințeala lui, gustul lui, izul de whisky, o lăsară pe Emmaline fără puterea de a reacționa. Drake îi luă mâinile și le puse în jurul gâtului lui, apoi o lipi de pieptul lui. Ea se lipi și se agăță de el, deopotrivă. Apoi mâinile lui începură să o exploreze, prinzându-i fesele, trăgând-o și mai aproape, lipind-o de sexul lui erect.

Ea gemu, iar sunetul se pierdu între buzele lui fierbinți și pricepute.

Însă tocmai acel geamăt păru să nimicească dorința lui Drake. Cu un sunet gutural, se îndepărtă brusc de ea și o expresie de oroare îi inundă privirea. Brațele îi căzură inerte pe lângă corp.

Emmaline își atinse buzele cu vârfurile degetelor. Își imaginase acel sărut în toate visele pe care le purtase în inimă, în toate fanteziile despre logodnicul ei. Acea pasiune copleșitoare depășise chiar și momentul de care avuseseră parte în librărie și o făcea să își dorească dureros de mult să simtă chiar mai mult de atât.

Și iată că... el se detașa atât de ușor, iar ea nu reușea câtuși de puțin să îi descifreze purtarea. Brusca lui detașare amenința să îi spulbere și ultima fărâamă de control. Cum era cu puțință să o sărute cu atâta ardoare și apoi să se retragă din nou în cochilie? Ceva i se

întâmplase, cândva, de se transformase într-o persoană detașată, incapabilă de căldură și de afecțiune.

Brusc, draperia care îi ținea ascunși de ochii lumii începu să se miște.

— Emmaline?

Când își auzi numele, Emmaline se simți de parcă cineva ar fi aruncat peste ea o găleată cu apă rece ca gheața, din Tamisa. Rămase complet inertă. Doar ochii i se mișcau în jurul alcovului și îi întâlneau pe ai lui Drake.

— E fratele meu, zise ea pe mutește.

El îi duse arătătorul la buze.

— Emmaline! șopti iar Sebastian, ca să nu riște să îl audă altcineva.

Ea așteptă, ținându-și respirația, ca fratele ei să își vadă de drum, conștientă fiind de faptul că dacă ar scoate și cel mai mic sunet, poziția ei compromițătoare ar fi dezvăluită, iar Drake ar fi fost obligat să o ia de nevastă.

Numai că o căsătorie rezultată dintr-o ipostază compromițătoare nu era ce-și dorea. Chiar dacă alte tinere se gândeau doar la partida potrivită, dar Emmaline își dorea mai mult de atât.

Trecură câteva secunde sau poate minute, dar lui Emmaline i se păru o eternitate. Așteptară. Și așteptară. Apoi zgomotul pașilor lui Sebastian indică în mod clar că fratele ei plecase.

— Emmaline, șopti Drake.

Ea se strecură din brațele lui și ieși în grabă de după draperie, lăsându-l singur.

Drake își lipi fruntea de perete și se dădu ușor cu capul de el. Pentru un scurt și inexplicabil moment, își dorise ca Mallen să fi tras draperia și să-l fi descoperit cu Emmaline. Momentul ar fi fost o lovitură fatală pentru reputația ei, iar Drake ar fi fost obligat să facă ce se cuvenea.

Însă o astfel de decizie nesăbuită ar fi însemnat o viață cumplită pentru Lady Emmaline Fitzhugh, o viață trăită în nesiguranță, în frică, în pericol. Drake făcuse suficiente greșeli la viața lui ca să știe că nu era dispus să adauge acel păcat de neiertat, cu toate că o dorea cu adevărat și dorea, deopotrivă, pacea pe care, cumva, ea i-o aducea.

— Emmaline! Unde ai fost? se auzi o voce șoptită.

Drake ridică degrabă capul, încercând să audă răspunsul.

- Am convins-o pe mama că știi ce faci, dar te faci de râsul lumii din cauza lui Drake. Ai și tu un pic de mândrie! o mustră Mallen.

Drake strânse pumnii. Cum îndrăznea Mallen să-i vorbească așa lui Emmaline? Își dorea să-l pocnească, să-i ardă o stângă în plină figură, să-i turtească nasul.

- Sebastian, nu e nici momentul, nici locul.

Drake și-o imaginează cu mâinile în șold, își aminti liniile fine ale taliei și soldurilor ei și valul de dorință de mai devreme îl izbi iar.

- L-ai lăsat baltă pe Waxham, continuă Mallen. A fost foarte nepoliticos din partea ta. El a fost dintotdeauna...

Ce îi auzeau urechile? Ce însemna asta?

- Ajunge, Sebastian! se răsti ea.

De data asta, Drake își dori ca Mallen să-și continue tirada, pentru că voia să știe exact de ce era important că Emmaline îl lăsase baltă pe Waxham și ce sau cum fusese Waxham dintotdeauna. Îi fusese oare ca un frate? Fusese sau era îndrăgostit de ea? Ce Dumnezeu era dintotdeauna? Acea idee nedusă până la capăt era mai rău decât să nu știe nimic. Îl făcea să scrâșnească din dinți și să-și dorească să-l umple de sânge pe Waxham.

- Trebuie să fii pregătită, e tot ce spun. Vino. Mai vorbim despre asta mâine, când mergem la spital.

Mallen încheiase discuția, iar Drake le ascultă zgomotul pașilor până când nu mai auzi nimic. Cei doi erau de mult plecați, iar concertul începuse deja, când Drake ieși de după draperie, chinuit de întrebarea care nu îi dădea pace: care era relația lui Emmaline cu lordul Waxham?

Îl cunoștea pe celălalt bărbat. Waxham avea mulți bani și îi plăcea să joace, dar moderat. Avea o metresă, dar nu frecventa stabilimentele rău famate. Creștea cai, inclusiv de curse, iar grajdul lui avea o bună reputație. Venea adesea la club ca să facă scrimă și era chiar bun. Una peste alta, celălalt bărbat era perfecțiunea întruchipată, la naiba.

Și dintr-odată Drake îl urî pentru asta.

Se întoarse la concert, plin de furie și neliniște. Nu se auzea decât o frumoasă voce de soprană lirică. Îl căută din priviri pe Sinclair. Era undeva în spate și păstrase un loc liber lângă el. Se duse într-acolo.

— Iată-te, în sfârșit. Unde mama naibii ai fost? îi șopti Sin când se așeză. E suficient de neplăcut să fii nevoit să vin cu tine la asemenea evenimente. Chiar trebuie să mă și abandonezi printre mame disperate să-și mărite fetele?

Drake îl ignoră. De unde stătea avea vedere asupra întregii încăperi. Unde naiba era ea? Chiar atunci reperă șuvițele castanii pe care le-ar fi recunoscut oriunde. Ignoră și chicotitul lui Sin, care își dăduse seama despre ce era vorba.

Ce se petrecuse în acea seară? Orice ar fi fost, fusese semnificativ. Pentru Dumnezeu, nu se putea uita decât la ea. Nu își dădea seama ce îl făcuse să îi răspundă la sărut când erau, practic, în văzul lumii. Și Dumnezeu îi era martor, nu reușea să uite gustul buzelor ei și felul în care se lipise de el.

Drake se strădui să își explice fascinația pentru Lady Emmaline, o femeie pe care o evitase în cea mai mare parte din ultimii cincisprezece ani. Era diferită de orice altă lady pe care o cunoscuse. Celelalte femei stăpâneau la perfecțiune arta cochetăriei. Își fluturau evantaiele la fel, aveau pe chip aceeași expresie calmă și senină. Emmaline, din contră, avea un spirit și o personalitate ce păreau de nestăpânit. Nu purta măști. Exprima clar ce simțea și nu se scuza pentru asta. Continuă să o fixeze cu privirea. Și atunci văzu încă ceva.

— Waxham.

— Poftim? făcu Sin, îndreptându-și privirea spre el.

Celălalt bărbat stătea lângă Emmaline și tocmai se aplecase să îi șoptească ceva la ureche. Ea zâmbi, își ridică ușor capul și îi șopti, la rândul ei, ceva la ureche, apoi redeveni atentă la fiica cea mai mare a gazdelor, care tocmai începuse să cânte o arie.

Drake rememora discuția de mai devreme dintre Mallen și Emmaline și în suflet îi încolți un sentiment foarte asemănător cu gelozia. Simplul fapt că îl vedea pe Waxham așezat lângă Emmaline provoca ceva în Drake, ceva ce nu îi plăcea câtuși de puțin. Își dorea să se năpustească asupra lui Waxham, să-l apuce de guler și să-l azvârle din sala de spectacol.

Avu parte de o trăire de-a dreptul primară.

De ce i-ar păsa dacă zâmbetul lui Emmaline era prea cald sau dacă ședea prea aproape de Waxham? Drake strânse pumnii urmărind felul în care celălalt trăgea cu ochiul la decolteul lui Emmaline.

Cum îndrăzneala ea să se afișeze cu atâta nonșalanță chiar sub nasul lui, și încă de față cu toată lumea? A doua zi de dimineață va trebui să o viziteze și să îi ceară să se comporte mai adecvat în societate.

Drake își concentrează atenția asupra purtării ei flagrante față de Waxham și asupra propriei lui indignări de a fi făcut de râs în fața lumii bune din sală. Ferocitatea lui nu avea deloc de-a face cu faptul că începuse să țină la Emmaline. Absolut deloc.

Numai că... Waxham îi mai șopti ceva lui Emmaline la ureche. Iar faptul că își dorea să îl facă bucăți pe individ nu însemna chiar o nimica toată.

Capitolul 16

Dragul meu Drake,

Când grădinăresc, vorbesc cu plantele mele. Ți se pare ciudat? Sebastian zice că e ciudat și mă tachinează fără milă pentru asta. I-am și spus că plantele mele sunt o companie mult mai plăcută decât a lui.

*Mereu a ta,
Emmaline*

– A venit cineva în vizită, milady.

Emmaline se ridică atât de brusc încât lovi cu cotul și aproape că dărâamă uneltele de grădinărit pe care le sprijinise de băncuța din fier forjat. Din fericire, toate rămaseră la locul lor. Emmaline își frecă ușor cotul.

– Să poftească aici.

După ce servitoarea se retrase, își aranjă pălăria din paie și-și șterse pelicula fină de sudoare de pe frunte. Nu fusese vorba ca Sophie să vină în vizită, iar Emmaline își propusese să-și dedice întreaga zi plivitului, căci observase cum diverse buruieni decisese să se infiltreze în micul ei colț de rai din Londra. Prietena ei îi împărtășea pasiunea pentru grădinărit și se oferise adesea să o ajute, ajutor pe care Emmaline îl accepta cu plăcere. Legă mai bine sub bărbie panglicile pălăriei și reîncepu să se ocupe de lăcrămioare.

Se apucase de câțiva ani să le cultive. Legenda spunea că micile și delicatele flori albe reprezentau întoarcerea la fericire și de aceea lăcrămioarele erau florile pe care le oferea cel mai adesea soldaților internați la spitalul din Londra. După ce termină de plivit un răsad, trecu la următorul care avea nevoie de intervenția ei salvatoare.

– Îmi pare rău că v-am neglijat, dragile mele. Am fost ocupată să mă țin după logodnicul meu și simt că unicul rezultat a fost acela că nu v-am mai acordat atenție. E impardonabil și n-o să se repete.

Trase de o buruiană din cale-afară de încăpățânată care se încolăcise la baza uneia dintre plante. Trase de ea spre stânga, apoi spre dreapta, după care o smulse.

– Încăpățânată mai ești! mormăi ea.

– Pot spune același lucru despre tine, Lady Emmaline, se auzi o voce bărbătească.

Emmaline tresări și ateriză, destul de neelegant, drept în fund, la picioarele lui Drake. Rămase câteva clipe uitându-se lung, poate mult prea lung, la vârfurile cizmelor lui perfect lustruite și îi mulțumi pălăriei pentru că borurile ei largi îi mascau expresia de rușine amestecată cu umilință de pe chip. Sebastian obișnuia să râdă de pălăria ei, dar Emmaline o aprecia în acele clipe mai mult ca oricând, pentru că datorită ei nu îl putea vedea pe lordul Drake. Când simți că roșeața din obraji i s-a mai stins, lăsă pălăria mai pe spate.

– Nu ești Sophie.

Cuvintele aveau un iz cumva acuzator, iar buzele lui Drake tresăriră ușor.

– Nu, cu siguranță nu sunt domnișoara Winters.

Emmaline începu să își facă de lucru cu buruiana pe care continua să o țină în mână. Nu putea decât să-și imagineze ce părerea avea lordul Drake despre logodnica lui care lucra în grădină ca o servitoare oarecare. Dacă interesul ei pentru romanele gotice îl scandalizase, atunci ceea ce-i vedeau ochii în acele clipe echivala, probabil, cu o trădare, la cât era el de pompos.

El continua să o privească, iar expresia de pe chip îi era de nepătruns. Individul era, probabil, fantastic de bun la jocurile de noroc. Lăsă jos buruiana și luă între degete un pic de pământ. O rămă mică și subțire îi rămase între degete, iar ea o eliberă, lăsând-o să intre degrabă în pământ, unde îi era locul. Depart de ochii curioșilor.

Oftă. O invidia pe micuța creatură. Ce n-ar fi dat să se caște pământul și să o înghită, făcând-o invizibilă! Aruncă o privire rugătoare înspre cer, rugându-se la Bunul Dumnezeu să facă o minune.

Câteva clipe mai târziu, Drake își dresе vocea, iar Emmaline oftă iar. Probabil că Dumnezeu avea treburi mai importante și miracole mai mari de făcut, altele decât să salveze o tânără de la umilința totală. Își scutură mâinile.

– Lord Drake.

Drake îi întinse mâna. Emmaline își privi degetele cu pământ sub unghii, apoi își puse mâna într-a lui, mirându-se de forța degetelor lui prelungi, care le prinseseră pe ale ei. O ajută să se ridice, iar ea se gândi că el, probabil, nu era deloc afectat de senzația mâinilor lor unite, în timp ce ei începuse să îi bată inima mai repede.

- Mulțumesc, milord, murmură ea, regretând întreruperea contactului fizic dintre ei.

Își șterse mâinile de șorțul pe care îl purta peste rochie, iar micile ustensile zdrăgănită în buzunarul din față.

- Te ocupi de grădinărit.

- Sunt surprinsă să te văd.

Vorbiseră în același timp.

- Da, mă ocup de grădinărit, răspunse ea și se încruntă ușor în spre grămada de buruieni smulse. Dar mă tem că mi-am neglijat nepermis de mult munca, în sezonul acesta.

Pe buzele lui înflori un zâmbet adevărat, departe de surâsurile batjocoritoare la care ajunsese să se aștepte din partea lui. Inima începu să îi bată nebunește.

- A, da, parcă te-am auzit când ai zis asta, spuse Drake.

Simți un val de oroare. Normal că o auzise. Și normal că în ziua în care îi făcea prima vizită o găsea într-o formă câtuși de puțin prezentabilă. Se strâmbă. La cât de murdare îi erau poalele rochiei, „puțin prezentabilă“ nu descria prea bine situația. Și, pentru a încununa ziua dezastruoasă, el o surprinsese vorbind cu plantele. Și nu despre orice, ci chiar despre el.

- Am tendința să vorbesc cu plantele mele.

El nu spuse nimic, iar Emmaline se simți și mai umilită de ceea ce tocmai recunoscuse. „Nu mai spune nimic, Em!“

O văzu peste umărul lui Drake pe Grace, care tocmai intrase în grădină. Fata se așeză pe o bancă lângă intrare. Emmaline așteptă ca Drake să spună ceva care să alunge tăcerea care se lăsase între ei. Învățase pe parcursul anilor că logodnicul ei nu făcea nimic fără să chibzuiască bine înainte. Ceva îl făcuse să vină în vizită în acea zi... și ceva îi spunea că nu avea de-a face cu prezența ei fermecătoare.

- Am venit pentru ceva anume.

Și direct. Lordul Drake era direct.

Ei bine, puteau trece direct la subiect. Dar, vai, ce plăcut ar fi fost dacă ar fi venit doar ca să o vadă, fără un motiv anume. Oftă.

– Ce vânt te-aduce, milord?

– E vorba de seara trecută, începu el. Te-am văzut că flirtezi și trebuie să îți cer lămuriri.

În plină zi, amintirea sărutului îi provocă o intensă senzație de disconfort. Începu să scurme ușor pământul cu vârful cizmei. O, de-ar fi putut să sape o groapă și să se arunce în ea.

– Păi, eu... A fost un simplu sărut.

Numai că nu fusese un simplu sărut. Ba chiar i se părea o blasfemie să reducă la ceva neînsemnat acea magică uniune a buzelor lor.

– Un simplu sărut? Întrebă el pe un ton aproape mios.

O făcuse lată. Îi insultase orgoliul masculin. Emmaline flutură ușor din mână. Sau, mai precis, se strădui ca gestul să pară relaxat.

– Zău, sir. Ai sărutat atâtea femei. Nu-mi pot imagina că dacă sărut un gentleman va provoca o asemenea reacție din partea-ți.

Se crispă. Chiar spusese „Zău, sir“?!

– Și l-ai sărutat și tu?

Ea se scărpină ușor pe frunte.

– Pe cine?

– Pe el, scrâșni el.

– Adică pe tine?

Întrebările lui cel puțin ciudate începeau să-i dea dureri de cap.

– Și n-aș spune că am flirtat, adăugă ea.

El miji ochii deveniți de o nuanță de verde aproape de cea a jadu-lui, culoarea pe care o căpătau când era furios. Emmaline ajunsese să îl cunoască suficient ca să recunoască acea reacție grăitoare. Își puse mâinile în șold și îl săgetă, la rândul ei, cu privirea.

– Câtă lașitate din partea ta să dai vina pe mine! Îndrăznesc să spun că ești la fel de vinovat ca mine pentru ce s-a întâmplat în seara cu pricina.

El făcu un pas spre ea, iar ea se feri. Nu credea că i-ar face rău, dar, pe de altă parte, știa că bărbații se duelează din pricini chiar mai mărunte.

– Așadar, îmi spui că din cauza mea s-a întâmplat ce s-a întâmplat între tine și Waxham?

Emmaline tocmai încerca să își scoată piciorul dintr-o zonă unde pământul era prea moale când înregistrează mental cuvintele lui.

– Waxham?

– Da, chiar el! șuieră Drake.

— Waxham?

Ce Dumnezeu tot îndruga el?

— L-ai sărutat.

Poftim?!

— L-am sărutat pe Waxham?

Îl văzu cum începe să îi vibreze nările și își dădu seama că el luase întrebarea ei drept o afirmație.

— Tu crezi că l-am sărutat! Emmaline pufni, apoi izbucni într-un hohot de râs nestăpânit. Râdea cu lacrimi. Ești nebun? zise ea după ce își recăpătă suflul. Nu l-am sărutat pe el.

Drake înclină capul într-o parte.

— Nu l-ai sărutat pe el?

Ea își acoperi ochii cu mâna.

— Nu, prostovanule. Pe tine te-am sărutat.

El se apucă să își șteargă, foarte afectat, mâneca impecabilă a hainei lui de culoarea safirului.

— Te-am văzut cum îți țineai capul înclinat, cum șopteai, cum îi zâmbeai. Pot spune că am fost implicat în suficiente flirturi ca să îmi dau seama când asist la unul. Și nu voi îngădui flirturi câtă vreme suntem logodiți.

— O, dar chiar ești nebun, clătină Emmaline din cap.

Dacă ar fi fost făcută dintr-un alt aluat, privirea lui severă ar fi făcut-o să tremure de frică. Dar era nevoie de mai mult de-atât ca să o pună pe fugă. De parcă și-ar fi amintit că nu erau singuri, Drake aruncă o scurtă privire spre Grace și coborî glasul.

— Te-am văzut cu Waxham. M-ai sărutat cu nerușinare, după care ai dat fuga să flirtezi cu el. Poate ai pus ochii pe el, în caz că nu mă aduci pe mine unde-ți dorești.

Mâna lui Emmaline se ridică și îl plesni cu zgomot peste obraz. Mișcarea fusese atât de intensă, că Drake simți că i se mută capul din loc.

— La naiba! Pentru o femeie așa mică, ai mână tare grea!

Merita mai mult decât acea palmă, dar, cu toate astea, Emmaline se simți copleșită de vină văzând dărele roșietice pe care degetele ei i le lăsaseră pe obraz.

— Hm... mulțumesc.

— Nu era un compliment, mormăi el.

Arătătorul ei îl împunse brusc în piept.

- Aul

- Cum îndrăznești? făcu ea. Vii aici. Încă o împunsătură în piept îl făcu să dea înapoi. Și îmi faci mie morală? continuă ea. Încă o împunsătură. Tocmai tu, care ai uitat că exist vreme de aproape cincisprezece ani? Încă o împunsătură, încă un pas în spate. Tocmai tu îndrăznești să îmi faci morală pentru purtarea mea? Grace, ne scuzi, te rog? întrebă ea fără să se uite măcar la servitoare.

- Prea bine, milady, răspunse aceasta pe un ton din care reieșea clar că aproba reacția furioasă a stăpânei.

Emmaline își continuă atacul.

- Cum îți permiți să...

- N-am de gând să fiu supus încă unei ieșiri de-ale tale, scrâșni el și o sărută.

Drake îi trase de pe cap pălăria caraghioasă. Iar în urma acelei mișcări bruște, cocul neglijent pe care Emmaline și-l făcuse se destrămă, iar șuvițele ondulate, de culoarea ciocolatei, i se revărsară până la talie. Drake se întrebă dacă într-adevăr i se păruse vreodată că nuanța părului ei ar fi ștearsă. Își împleti degetele în pletele ei și înclină capul ca să o sărute mai cu patimă. Ea scânci ușor și trupul parcă i se topi în brațele lui. O ținu strâns, ca să nu cadă din picioare. Îi cuprinse fesele discret rotunjite și o lipi de centrul lui înfierbântat.

- Drake, gemu ea cu buzele lipite de ale lui.

El gemu, la rândul lui, iar limba i se împleti cu a ei. Își trecu mâinile peste contururile trupului ei, încercând să exploreze unduirea subtilă și seducătoare a șoldurilor ei și rotunjimea feselor. Îi cuprinse un sân cu mâna.

- Ah! suspină ea.

Tonul senzual al vocii ei îl înnebuni. Își dorea dureros de mult să se strecoare între coapsele ei și să o pătrundă cu totul. Voia să o ia atunci și acolo, pe pământ, în grădină.

Se așeză pe bancă și o trase pe Emmaline la el în poală, lucru care făcu uneltele din buzunar să se lovească unele de altele. Sunetele metalice îl readuseră cumva la realitate, iar Drake se retrase încet, extrem de încet. Îi sărută încă o dată buzele pline și își lipi fruntea de a ei. Respira greu, inima îi bătea să-i spargă pieptul și îi venea greu să gândească.

Ce soi de putere avea Lady Emmaline Fitzhugh asupra lui? Înd era lângă ea îi dispăreau orice urmă de logică și de rațiune. Așa lui era marcată de momente în care își pierdea controlul, dar era ca un tonic fără de care nu putea trăi și, fie că îi plăcea sau nu, tânjea după ea cu o intensitate dureroasă.

Respirația lui Emmaline începu să revină la normal, iar el o mănă ușor pe spate, fiindu-i recunoscător că avusese nevoie de timp să își revină, lucru care îi oferise și lui timpul de care avea nevoie. Aceasta fu prima care vorbi.

– Waxham e prieten cu fratele meu.

Aparent, sărutul lui nu fusese atât de intens precum îi plăcuse ei să creadă. Drept dovadă, ea nu uitase motivul pentru cearta de mai devreme, motivul pentru care o sărutase ca să o facă să tacă. Aceasta continuă să vorbească:

– Waxham mi-a fost mereu ca un frate.

În ciuda cuvintelor ei, Drake simți acea emoție îngrozitoare pe care o recunoștea de-acum. Era gelozie, o gelozie care aproape că îl aprindea. Poate că Emmaline îl privea pe Waxham ca pe un frate, dar Drake văzuse scânteia din ochii celui alt bărbat, văzuse că o aprecia ca pe o soră, ci ca pe o femeie. Nu fusese nimic frătesc în felul în care Waxham o privise în acea seară.

– Nu mă interesează natura relației tale cu el. Mă preocupă doar faptul în care se reflectă asupra logodnei noastre.

Era o minciună, o minciună ridicolă și demnă de milă. Iar acele vinite lipsite de sensibilitate o făcură pe Emmaline să se îndepărteze de el și să își piardă căldura din privire. Transformare pe care Drake o regretă imediat, cu toate că știa prea bine că el o provocase.

– Te preocupă logodna noastră, milord? Întrebă ea pe un ton orbatjocoritor. Acum? După atâția ani? După trei Sezoane? Din nou, te deranjează dacă vorbesc, cu cine vorbesc?

Drake se pregăti de un nou atac. Numai că Emmaline nu mai avea dornică să îl confrunte. Scânteia din privirea ei păli, apoi dispăru cu desăvârșite. Emmaline își încrucișă brațele în poală.

– M-am săturat de toată povestea asta. Drake simți că îi stăteamă. Nu vreau să mai fac asta, șopti ea.

– Atunci nu mă mai urmări oriunde merg.

Își dori să-și retragă cuvintele imediat ce le rosti. Expresia ei stătea și detașată parcă îi săgetă pieptul și-i provocă un val de panică,

de teamă că ceea ce tocmai îi spusese era irevocabil. Încercă să și-o apropie din nou, să îi provoace o emoție care să o scoată din starea în care tocmai se afla. Voia să îi îndepărteze gândurile de... de...

De ce anume?

De la a-i oferi lui exact ce își dorea?

Numai că își dădu seama că nu mai știa ce își dorea. Își petrecuse ultimii cincisprezece ani furios pe logodna care îi fusese impusă pe când era doar un copil. Acea furie redefinise relația lui Drake cu tatăl lui, îl făcuse să se înroleze și să plece la război. Ani la rând acumulasе resentimente față de Lady Emmaline care, la rândul ei, fusese victima acelorași circumstanțe.

Într-o perioadă foarte scurtă, Drake ajunsese să își dea seama că nimic nu era sau nu fusese așa cum i se păruse, probabil, dintotdeauna, iar asta îl destabiliza. Simțea că lumea i se întorsese cu susul în jos, iar el abia reușea să își țină echilibrul.

Bum!

Drake se aruncă peste Emmaline și o trânti la pământ, căzând peste ea. Începu să respire precipitat și așteptă să audă împușcături, țipetele și urletele. Numai că nu se auzi nimic. Minteа lui rămase însă blocată în iadul salvelor de tun și al mirosului greu de praf de pușcă.

– Drake!

Drake simțea că inima îi bate nebunește. În orice alte circumstanțe s-ar fi bucurat de senzația pe care i-o oferea trupul ei suplu. Numai că în acel moment era cuprins de teroare, o teroare care îl paraliza cu totul.

Emmaline reuși să-și scoată o mână de sub el și-i dădu la o parte părul de pe frunte.

– Erau doar uneltele, îi șopti ea, ca și cum ar fi vorbit cu o iapă speriată. Au căzut. Totul e în regulă, îl asigură ea.

Nu cuvintele ei îl treziră la realitate, ci ritmul și blândețea vocii ei, care reușiră să îl smulgă din ghearele diavolești ale amintirilor.

Ea îl mângâie pe obraz, iar el închise ochii, bucurându-se de atingerea ei liniștitoare. Era ca un balsam pe sufletul lui chinuit.

„Te rog, nu te opri, atinge-mă în continuare.”

Îmbrățișarea ei îl făcea să se simtă... întreg. Drake înghiți cu greu și, cu un efort de voință uriaș, reuși să ridice capul.

Emmaline îl privea îngrijorată, analizându-i cicatricea de pe obraz. Asta îl făcu să tresară.

— Ești bine? îl întreabă.

Ea atinse cicatricea, iar Drake simți că sub degetele ei se formează o dâră de sânge. Imaginară, dar dureros de intensă.

— Îmi... îmi pare rău, se bălbâi el, încercând să se ridice în picioare și ajutând-o să se ridice. Te-am rănit cumva?

Normal că ai rănit-o, monstru nenorocit!

Emmaline clătină din cap.

— A, nu, nu, nu am pățit...

— Iartă-mă, te rog.

Grăbit să evadeze din coșmarul ce i se derula în fața ochilor, făcu doi pași în spate și se împiedică de niște unelte de grădinărit. Emmaline dădu să îl atingă, dar el se feri. Făcu o plecăciune stângace și grăbită și plecă în mare grabă.

Capitolul 17

Dragul meu Drake,

Noaptea trecută am avut un coșmar. Am visat că războiul se terminase, dar tu uitaseși să te întorci acasă. Rătăceai, pur și simplu, pe un câmp gol. Dacă uiți cum să te întorci, promite-mi să îmi scrii. Te voi ajuta.

*Mereu a ta,
Emmaline*

Emmaline stătea pe scaunul de lângă fereastră, cu romanul *Glenarvon* în poală și cu privirea înspre grădină. Într-o orice altă zi, micul colț de natură scăldat în razele soarelui ar fi fost o adevărată mângâiere. Își rezemă fruntea de geam și se uită în gol.

Nu era o zi ca oricare alta.

La cât de mult o rănise Drake, fără să își dea seama, i-ar fi fost ușor să se ducă la Sebastian și să-i ceară ruperea înțelegerii privind logodna. Numai că acea dimineață în care Drake venise la ea în grădină schimbase totul.

Își sprijini bărbia în palme. Ciudat că primul lucru cu care se trezise în minte fusese că își neglijase plantele. Cum era posibil ca atâtea lucruri să se schimbe în doar câteva ore? Preocuparea ei de mai devreme, cu privire la buruieni și sanctuarul ei din natură îi păreau acum atât de mărunte. Nu credea că va mai putea să-și privească grădina la fel ca înainte, ca pe un refugiu. Nu după ce acolo i se arătase iadul interior care îl ținea prizonier pe Drake.

Când el luptase în Peninsula, ea îi scrisese câteva rânduri zilnic. Semnase scrisorile. Le pusese sigiliu. Și le ascunsese la fundul unui cufăr.

Amintindu-și de conținutul acelor scrisori, se crispă ușor. Pusese pe hârtie tot felul de bazaconii despre discuțiile în contradictoriu

cu fratele ei, despre plictiseala vieții la țară. Niciodată nu se gândise la experiențele de care avea el parte pe front. Nu se gândise că Drake era un tânăr pe care experiența războiului avea să îl schimbe cu desăvârșire și irevocabil.

Aceasta nu însemna că nu-și făcuse griji pentru el, pentru siguranța lui, în legătură cu lucrurile pe care le vedea și pe care le făcea. Căci făcuse toate acestea, zi de zi. Dar nu se gândise la război în tușele sale cele mai brutale, ci mai curând ca la o aventură extraordinară. Căci îi dădea lui Drake ocazia să călătorească, să vadă locuri noi, să cunoască oameni exotici care nu aduceau câtuși de puțin cu reprezentanții înaltei societăți din Anglia.

Nu se putuse gândi la violență și la moarte... până când îi cunoscuse pe soldații ajunși la spitalul din Londra. Dar chiar în vizitele la răniți, eliminase, pur și simplu, imaginea lui Drake. Pentru ea, el nu avea nici o legătură cu acei oameni rămași, mulți dintre ei, fără vedere sau fără membre. Rănile lor fizice erau evidente. Drake, în schimb, se întorsese întreg din punct de vedere fizic. Dar cât de greu trebuie să-i fi fost să trăiască în societate purtând răni știute doar de el. Cât de însingurat trebuie să se simtă.

Își trecu distrată degetele peste cartea din poală, răsfoind-o, dar gândindu-se la scrisorile pe care nu le trimisese niciodată. Fusesse prea lașă. În definitiv, ce bucurie ar fi putut provoca rândurile ei unui bărbat care preferase să meargă la război ca să o evite?

Doar că acum își dorea să le fi trimis. Poate s-ar fi făcut de râs, iar el ar fi continuat să o privească drept o copilă fără minte, dar poate i-ar fi prins bine să primească vești dintr-o lume și o viață de care era atât de departe. Ce făcuse ea? Îl așteptase să se întoarcă și, în egoismul ei, se gândise la ce va însemna întoarcerea lui pentru ea, pentru viața ei. Nu se gândise deloc la fericirea lui. Sau, și mai rău, la lipsa acesteia.

Fusesse capabilă să gândească doar cu mintea unei copile egoiste. Abia cu câteva ore în urmă înțelesese cu adevărat că Drake nu mai era băiatul care fusese de față, lângă ea, când se semnaseră documentele prin care le era aranjată logodna.

Emmaline pufni. Nu era de mirase că nici atunci nu voise să aibă de-a face cu ea, și nu dorea nici acum. Pentru Drake, ea fusese dintotdeauna o fetiță cu interese copilărești. Când realizează asta, se simți rușinată. Era jenată de cât de mult se gândise doar la ea.

Continuă să se uite în gol pe fereastră. Apoi privirea îi căzu asupra rochiei de muselină cu care era îmbrăcată. Nuanța semăna cu cea a ochilor lui. Nu mai văzuse în viața ei niște ochi atât de băntuiți ca ai lui Drake, ca în acea dimineață. Iar timpul pe care îl petrecea la spitalul din Londra o adusese față în față cu destule suferințe.

Simți o împunsătură în inimă și trase aer în piept. Tânjea să îl țină în brațe și să îl aline. Pe mână îi ateriză un strop cald, apoi încă unul și încă unul. Abia atunci își dădu seama că plângea. Își șterse lacrimile de pe obraji și ridică privirea spre cer. Dacă în acea zi Drake ar fi plecat de lângă ea în același fel în care o făcuse în ultimii ani, adică detașat și indiferent, i-ar fi fost perfect la îndemână să dea buzna în biroul lui Sebastian și să-i ceară ruperea logodnei. Numai că Drake se dovedea a fi mult mai complicat decât își imaginase ea. Era rănit, purta cicatrici adânci, suferea, iar toate astea explicau atitudinea lui distantă. De-acum, a se retrage din aranjament îi părea la fel de simplu ca a-și tăia o mână.

Nu mila o ținea lângă el. Era ceva mult mai semnificativ și mai profund, ceva ce se ridica deasupra anilor de amărăciune și resentimente. Când îl văzuse devenind o umbră a bărbatului pe care îl știa, își dorise doar să îl lege în brațe și să îi înlăture frica.

– Ne-ai lipsit la micul dejun, draga mea.

Emmaline tresări. Se ridică și își șterse discret obraji.

– Mamă, murmură ea, evitându-i privirea.

Perna de culoare albastră a oului de măcăleandru se lăsă sub corpul subțire al mamei.

– Am înțeles că ai avut un musafir de dimineață.

Emmaline își așeză capul din nou pe genunchi.

– Și că a plecat în grabă. Părea chiar supărat.

Emmaline își mușcă buza de jos, iar inima îi tresări amintindu-și de groaza întipărită pe fiecare trăsătură a chipului lui Drake. Ochii lui de culoarea jadului erau dovada faptului că văzuse iadul cu ochii și supraviețuise. Numai că el nu vorbea despre asta. Societatea nu avea nici cea mai vagă idee că lordul elegant și lipsit de griji pe care și-l doreau toate doamnele era, de fapt, torturat și chinat de demoni pe care nimeni nu și-i putea imagina.

– Emmaline, draga mea, ce s-a întâmplat azi?

Emmaline deschise gura să vorbească, dar nu reuși să articuleze. Era alături de mama ei. De femeia care îi dăduse viață și care o

mângâiasă și o alinase dintotdeauna. Voia să îi povestească despre cele petrecute în grădină, dar reuși în ultima clipă să se oprească. Ar fi fost o trădare din partea ei să dezvăluie secretele lui Drake. Își petrecuse ultimii ani cultivându-și o anumită imagine în societate, iar ea nu voia să îi răpească asta. Nici măcar de dragul mamei ei. Mama se încruntă ușor.

— Emmaline?

Emmaline decise să spună ceva vag.

— Cred că lordul Drake e altfel decât îl vede lumea. Natura lui reală e mai profundă decât arată.

Mama ei o privi întrebător, iar Emmaline rezistă tentației de a mărturisi totul, ca o copilă prinsă în flagrant de guvernanta ei.

— Iar natura asta a lui... face să merite să îl aștepti să te ia în sfârșit de nevastă? continuă mama ei. Am discutat cu Sebastian. Tot ce își dorește e să fii fericită. Iar eu sunt de acord întru totul.

Oare mama ei chiar spunea ce bănuia ea că spune?

— Mama?

Femeia o mângâie pe creștet.

— Vezi tu, draga mea, chiar dacă am respectat angajamentul luat de tatăl tău prin acea înțelegere contractuală, o parte din mine a suferit mereu din pricina ocaziilor pe care le-ai ratat.

Emmaline pufni ușor.

— Nu am ratat nimic.

Se străduia să o liniștească pe mama ei, dar amândouă știau că Emmaline nu era tocmai sinceră. Iar mama continuă de parcă Emmaline nu ar fi spus nimic.

— La acel moment, aranjamentul dintre familiile noastre părea foarte logic și sănătos și chiar am respectat felul meticulos în care tatăl tău îți planificase viitorul. Pe atunci păruse un aranjament bun și sigur, zise ea și oftă. Numai că am văzut cum trec anii, Emmaline. Te-am văzut crescând, maturizându-te și așa fi vrut să ai parte măcar de un sezon monden propriu-zis, cu tot ce presupune pentru o tânără fată. Am dorit să ai parte de plăcerea de a fi curtată, de a primi buchete de flori de la admiratori, de a ți se dedica poezii și cântece în care ți se laudă frumusețea. Știu, draga mea, sună foarte egoist din partea mea.

Emmaline se simți brusc copleșită de vinovăție pentru că era de acord cu mama ei. Însă clătină energic din cap.

- Nu ai fost nicicând egoistă. Mamei începură să îi tremure buzele. Vai, nu plânge, te rog. Nu pot să îndur când plângi.

- Te-am privat de experiențe care erau de drept ale tale. Iar dacă ți le dorești, am să mă îngrijesc să ai parte de ele.

Cu alte cuvinte, mama ei îi spunea că ar fi de acord cu ruperea înțelegerii. Gândul la ruperea logodnei îi provocă o arsură în piept.

- Mulțumesc, mama, dar încă nu sunt sigură.

Mintea ei logică îi spunea să rostească vorbele pe care mama ei tocmai îi dăduse dreptul să le rostească. Dar inima îi spunea să tacă. Ochii blânzi ai mamei o învăluiau într-o privire caldă.

- Doar cere și vei fi eliberată. O sărută pe Emmaline pe frunte și-i netezi buclele. Vrei să stai aici cu tine?

- Sunt bine, mamă, clătină Emmaline din cap.

Ultimul lucru de care avea nevoie era compania cuiva. Și chiar în acel moment Sebastian își făcu apariția în încăpere.

- Ce se petrece aici? întrebă el pe un ton leneș.

Se lăsă să cadă pe canapeaua din catifea împodobită cu lei zburători și-și întinse picioarele în față. Dumnezeuule, detesta acea canapea. Și în primul rând din pricina acelor lei oribili. Piesa de mobilier distrugea încăperea ei preferată din întreaga casă. Ar fi căutat să se refugieze în alta dacă nu ar fi fost vederea spre grădină.

- Ești cât de cât gata? O să întârziem la spital, zise ea, dornică să schimbe subiectul.

Se ridică în picioare, încercând să îl grăbească.

- Hai, să mergem.

- Discutam mai devreme despre lordul Drake, zise mama ei.

Lui Emmaline îi veni să o calce pe picior. Le făcea față onorabil atât mamei ei, cât și fratelui, însă când avea de-a face cu amândoi în același timp, era greu.

- Putem vorbi mai târziu?

Însă Sebastian deja mijise ochii verzi.

- Ce-i cu el? Și ce e de discutat în afară de a încheia farsa asta de logodnă?

Probabil era singura tânără de măritat din înalta societate al cărei tutore era atât de dornic să taie orice legături cu unul dintre cele mai influente și puternice titluri doar pentru că sora lui era nefericită. Sebastian părea să ia foarte personal lipsa de interes a lui Drake. Iar Emmaline îl iubea pentru asta.

Mama lor se uită când la unul, când la celălalt.

— Am discutat deja despre asta cu Emmaline, Sebastian.

Amândoi o ignorară.

— Ți-am cerut să ai încredere în mine, îl repezi Emmaline.

El se ridică brusc în capul oaselor. Spatele i se încordă și încercările simulate de a părea nonșalant dispărură.

— Iar eu ți-am spus că da, în anumite limite. Te-ai făcut de râs, Em. Pentru asta îmi ceri să am încredere? Vrei să mă uit în altă parte în timp ce tu îți faci programul în funcție de...

De data asta nu se putu abține. Îl călcă pe picior.

— Ceea ce nu vreau sub nici o formă este să îl confrunți și să încerci să îi forțezi mâna!

Se auzi o bătaie la ușă, iar în prag își făcu apariția un servitor, la timp ca să întrerupă potopul de cuvinte gata să țâșnească din gura lui Sebastian. Emmaline nu mai fusese niciodată așa recunoscătoare cuiva pentru simplul fapt de a-și fi făcut apariția.

Servitorul în livrea aducea o tavă cu un plic pe ea. Își dresе vocea.

— Mă scuzați că vă întrerup. Ați primit un bilet, milady.

Ea luă plicul, conștientă de privirile mamei și fratelui. Scrisul ferm și ascuțit diferea complet de literele largi și unduitoare ale lui Sophie. Emmaline răsuci în mâini plicul de culoarea fildeşului. Observă sigiliul auriu, cu blazon cu leu. Îl desfăcu încet, cu degete tremurânde și extrase biletul.

Draga mea lady,

Nu-mi vine să cred că îți place să citești asemenea prostii. Îți scriu ca să te întreb cât de mult ai avansat cu lectura exemplarului tău. Și, desigur, să te întreb de sănătate.

Drake

Se consumase întreaga zi gândindu-se la ce va face Drake după cele petrecute în grădină. Temerea ei cea mai mare fusese că se va umili cerându-și scuze care, de altfel, erau absolut nenecesare. Ușurată, izbucni în râs.

Sebastian era duce de Mallen de aproape trei ani și în cea mai mare parte a timpului își îndeplinise perfect rolul. Nu și în acele momente. Sări așa repede de pe canapea că aproape căzu în nas.

– Ce scrie?

Poate dacă ar fi fost mai slabă de înger i-ar fi spus ce voia să știe. Dar era fratele ei, cel după care se ținuse neîncetat când era mică, cel căruia îi făcuse farse și, în ochii ei, așa avea să rămână, indiferent de titlul și prestigiul lui.

– Scrie că ești un băgăcios care-și bagă nasul unde nu-i fierbe oala, flutură ea biletul în aer.

Ducesa de Mallen se uită la Sebastian.

– Poate i-a venit mintea la cap?

– O să cred asta când o să o conduc la altar, pufni Sebastian.

Emmaline surâse. Chiar asta avea să se întâmple, dacă îi ieșeau socotelile.

Capitolul 18

Dragul meu Drake,

Mă întreb dacă știi care e al doilea prenume al meu. Ca logodnic al meu, simt că ar trebui să știi. Mă cheamă și Rose. Deși nu am nimic în comun cu trandafirii. Sebastian îmi tot spune că semăn mai repede cu spinii de pe tulpina unuia. Aș vrea să-i zic cu ce l-aș compara eu, dar n-ar fi prea demn din partea mea.

*Mereu a ta,
Emmaline*

Drake se convinsese să le trimită un bilet contelui și contesei de Mooring, în care să se scuze și să spună că nu va putea lua parte la balul lor anual. După cele petrecute mai devreme în grădină, Drake avusese de gând, cu obișnuita-i lașitate, să își evite logodnica. Se așezase la birou ca să scrie biletul, dar rămase acolo aproape o oră, uitându-se la hârtia goală. Într-un final, nu reușise decât să picure cerneală peste tot biroul.

Lady Emmaline era un soi de vrăjitoare care reușise, cu bagheta ei magică, să îl zăpăcească, să îi ia mințile... să îl vrăjească. Pentru că în acel moment, cu toate eforturile lui de a o evita, Drake stătea în dreptul unui stâlp de susținere din marmură roz, în sala de bal a contelui de Mooring, și o studia pe Emmaline.

O cunoștea de când era mică și o privise mereu ca pe un copil cam antipatic, fiica bunului prieten al tatălui lui. Apoi devenise o îndatorire... sau, în orice caz, o viitoare îndatorire. Numai că la un moment dat, iar Drake nu știa exact când, ea se transformase din copila de odinioară într-o femeie foarte atrăgătoare. De ceva vreme nu se mai gândea la ea ca la o îndatorire. Era o tânără plină de personalitate, jucăușă, care îi apăra pe cei nevoiași, vorbea cu plantele ei și... desigur, citea romane gotice.

Iar el fusese vrăjit.

Nu-i putea scăpa ironia situației. Plecase într-un afurisit de război ca să o evite tocmai pe femeia după care acum tânjea cu disperare, fără a putea însă să o aibă. Episodul de dimineață din grădină îl convinsese definitiv de asta.

Un invitat i se așază, fără să vrea, în raza vizuală, iar Drake nu o mai vedea pe Emmaline.

– Mișcă-te! șopti el.

Cum persoana nu se mișca, Drake se mută de cealaltă parte a coloanei și tocmai atunci o văzu pe Emmaline lăsându-și capul pe spate și izbucnind în râs la cine știe ce glumă făcută de domnișoara Winters.

Zâmbetul o transforma.

Apoi, ca și cum i-ar fi simțit privirea asupra ei, ea rămase nemișcată și privi în jur până când ajunse la coloana care îi masca silueta. Lăsă capul într-o parte, iar pe buze îi înflori un zâmbet complice, de parcă ar fi știut că el se afla acolo.

Avea nevoie, trebuia să o vadă. Și nu așa, hoțește, pe furate, ci de aproape. Brusc, din propria lor voință, picioarele îl purtară spre ea. Se gândise toată ziua la ce ar putea spune pentru a se scuza pentru incidentul din grădină. În timp ce traversa cu pași mari sala de bal, își dădu seama că nu mai avea timp să inventeze o scuză, un pretext, dar nici că-i păsa. Nu-i păsa decât că voia să fie cu ea.

– Lady Emmaline, îmi acordați următorul dans?

Emmaline îl privi și pe chip îi apăru brusc o expresie de surpriză, iar domnișoara Winters o înghionti.

– Au! făcu Emmaline.

Domnișoara Winters roși și își frecă ușor cotul.

– Vai, mie. Mă tem că am pățit ceva la cot, mi se mișcă așa, din senin.

Amuzat, Drake ridică din sprânceană, iar tânăra păru dornică să demonstreze că spunea adevărul, așa că o înghionti iar pe Emmaline.

– Iată, se întâmplă din nou!

Emmaline își privi carnetelul de bal.

– Cu toate că nu aș vrea să o las singură pe Sophie în starea în care se află, voi face o excepție și o voi abandona ca să dansăm împreună, milord.

Se înfioră când mâna lui o atinse pe a ei. Își ocupară locul pe ringul de dans, iar orchestra începu un vals. Acum, că o ținea în brațe, Drake, care era un om de lume în toată puterea cuvântului, nu prea știa ce să îi spună.

— Milord, ești bine? întrebă ea.

El știa prea bine că putea face pe nedumeritul, că se putea preface că nu a înțeles întrebarea, dar nu era chiar într-atât de laș.

— Vreau să îți cer scuze pentru... ce s-a întâmplat, zise el, poticnindu-se. Nu știu ce m-a apucat, minți apoi, pentru că știa precis ce îl apucase.

— Mi-am făcut griji pentru binele tău, își mușcă Emmaline buza de jos. Nu ai de ce să îmi ceri scuze, îi zise. Uiți că am un frate mai mare.

Drake bănuia că fratele ei mai mare n-ar atinge-o vreodată și, dacă ar face-o, Drake însuși l-ar bate până l-ar lăsa fără suflare.

Emmaline nu mai spuse nimic preț de câteva clipe.

— Ți se întâmplă... deseori?

Drake înghiți în sec și își dori să fi dansat altceva decât vals, pentru a fi mai la distanță unul de celălalt. Acea distanță i-ar fi permis să își cumpănească răspunsurile. Își fixă privirea asupra umărului ei.

— E ceva mai bine, dar încă există momente în care sunt... în care se întâmplă.

Cu totul surprinzător, mărturisirea îl făcea să se simtă eliberat.

— Episoadele sunt provocate de câte ceva anume?

Pentru prima oară în ultimii trei ani, Drake voia să se confeseze unei alte persoane. Nu împărtășise nimic din transformarea lui nici cu Sin, nici cu tatăl lui, în parte din cauza jenei și în parte din pricina faptului că ei aveau să își dea seama că era atins de nebunie. Dar ceva la femeia minionă din brațele lui îl făcea să vrea să îi împărtășească acele detalii ascunse despre el.

— Anumite zgomote mă sperie. Sunetul puștii declanșează uneori amintiri din război. Nu cred că mai e nevoie să spun că nu mai iau parte la partide de vânatoare, surăse el. Cam asta e tot, ridică din umeri.

Cam asta e tot.

— Of, Drake.

Înima ei sângera. Cum de purtase singur povara asta de atâția ani? „De ce nu te-ai întors la mine? De ce nu mi-ai îngăduit să fiu soția ta și să te ajut să te vindec?”

Dar era lângă ea acum. Și asta era îndeajuns. Voia să îi readucă aminte că viața putea fi liniștită, lipsită de complicații și trăită în pace.

– Nu ai de ce să te simți rușinat.

Emmaline îi simți mușchii încordându-se sub haina de seară.

– Normal că nu am de ce să mă simt rușinat. În fiecare gentleman zace un nebun, răspunse el sarcastic.

– Nu ești nebun! zise ea pe un ton vehement.

– De unde știi? De unde știi că bărbatul pe care ți-ai propus să îl urmărești pas cu pas în Sezonul ăsta, bărbatul care e sortit să îți devină soț, nu e un nebun? Cum poți fi sigură că nu-ți voi face rău?

– Nu mi-ai face rău niciodată.

– Nu cu intenție. Dar dacă nu mi-aș da seama ce fac? De exemplu... Incidentul din grădină.

Între ei se lăsă tăcerea. Emmaline întoarse situația pe toate părțile, în căutarea unui răspuns care să îl aline, dar își dădu seama că nu avea ce să îi spună. Că nu existau cuvinte care să pună pe fugă demonii cu care se lupta Drake. În clipa în care deveni conștientă de asta, se simți brusc neputincioasă. Și lipsită de speranță. Numai că Emmaline nu voia să îl vadă astfel, ca un om învins. Și nu era nici locul, nici momentul ca el să își pună sufletul pe tavă.

– Cum merge lectura? îl întrebă.

– Cred că reiese limpede din biletul meu ce părere am despre calitatea romanului. Chiar lasă de dorit, se încruntă el ușor, simțind schimbarea bruscă a subiectului.

– Te previn, milord, că aproape am terminat volumul. Ai face bine să te dedici lecturii, dacă vrei să ai vreo șansă să câștigi rămășagul.

– Mă tem că deja am pierdut, spuse el pe un ton misterios.

– Ei! făcu ea, atingându-l ușor cu evantaiul prins de încheietura mâinii. Te dai bătut prea repede. Credeam că te vei strădui mai mult, căci asta va însemna că n-am să te mai sâcâi preț de o săptămână.

Acordurile valsului încetară, iar cei doi se opriră și rămaseră pe ringul de dans, alături de celelalte cupluri care aplaudau. Privirea de smarald a lui Drake o copleșea cu intensitatea ei.

– Oare cum de te-am considerat vreodată o prezență sâcâitoare?

— Milord? făcu ea, clipind nedumerită.

Drake clătină din cap.

— A, ziceam că îl văd pe sâcâitorul tău frate.

Emmaline se uită în direcția indicată de el și se simți brusc co-
pleșită de jenă. Puține lucruri puteau distruge un moment roman-
tic mai eficient decât o siluetă ce se îndrepta spre ei cu intenția
fermă de a-i aborda.

— Cred că fratele tău și-ar dori să ne vadă căsătoriți, mormăi el.
Emmaline râse.

— Tot ce știe Sebastian e că în ultimii trei ani a fost obligat să mă
însoțească la mult mai multe evenimente decât ar fi vrut să frec-
venteze, și asta pentru că nu sunt măritată. Așa că îți cam poartă
pică, explică ea.

Sebastian ajunsese în dreptul lor, iar el și Drake schițară câte o
plecăciune.

— Ce bine că în sfârșit faci ce se cuvine și îți îndeplinești obliga-
țiile, milord. Cu toate că un vals nu se apropie câtuși de puțin de o
propunere de căsătorie adresată surorii mele.

Pentru a păstra aparențele, Sebastian avea bunul-simț să zâm-
bească. Numai că acea conexiune care se stabilise între ea și Drake
se evaporase. Îl simți cum se crispează. Emmaline decise că avea
să-l omoare pe Sebastian pentru că îl provocase pe Drake la un bal.
Ar fi vrut să o facă acolo, pe loc.

Sebastian îi luă mâna de pe brațul lui Drake și o puse pe al
lui. Drake miji ochii, deloc încântat de acel gest de posesivitate.
Emmaline considera însă că nu aparținea nimănui, așa că se eliberă.

Logodnicul ei ridică din sprânceană.

— Nu te-aș fi crezut genul care să facă o scenă în public, dar este a
doua oară când provoci un scandal. Nu e o atitudine tocmai demnă
de un duce, Excelența Ta. Dacă n-aș ști mai bine, aș crede că vrei să
te pui împotriva legăturii dintre mine și Lady Emmaline.

Cuvintele lui tăioase erau însoțite de un surâs înfricoșător de
prietenos. Emmaline interveni înaintea fratelui ei.

— Drake, e ridicol. De ce ar vrea fratele meu să rupă contractul?
Întrebarea ei se lovi de o tăcere rece și grăitoare. Ea rămase însă
atentă la ce se petrecea în jur și simulă un zâmbet, uitându-se la
Sebastian. Spune-i că e o prostie, îi ceru ea.

Sebastian nu mai reuși să păstreze aparențele și-i aruncă lui Drake o privire de gheață. Emmaline simți cum panica îi face inima să i-o ia razna. Își umezi buzele cu limba. „Doar nu va rupe logodna. Nu acum. Nu când am ajuns să îl cunosc, în sfârșit.” Apoi, cu ultima fărâmbă de logică rămasă, își reaminti unde se aflau.

La rândul lui, Sebastian se uită în jur ca să se asigure că schimbul lor de replici rămăsese neobservat. Apoi se uită iar înspre Emmaline și Drake.

– Farsa asta dintre voi a devenit mult prea obositoare. Vreau să iei o decizie în cel mai scurt timp, Drake.

– Amintește-ți unde ne aflăm, zise Emmaline.

Vai, ziarele de scandal ar fi în delir să publice așa ceva pe prima pagină. Drake își încrucișă brațele la piept.

– Măi, să fie, ce duce arogant și pretențios avem aici!

Emmaline încercă să râdă, dar fără succes. Suna ca o broască ce înghițise o piatră în loc de o muscă. Strânse buzele. Doamne, totul mergea din rău în mai rău.

– Adu-ți aminte cu cine stai de vorbă, zise Sebastian printre dinți.

– Cu cine, mă rog? ridică Drake din umeri.

Cuvintele lui Sebastian sunară ca o amenințare voalată.

– Mă-ntrebi cine sunt? Sunt tutorele acestei lady, desigur. Nu e nevoie decât să spun un cuvânt și șarada asta a ta cu sora mea se va încheia.

Emmaline icni scurt. Înainte să poată spune ceva, Sebastian o luă de mână fără menajamente și o conduse de pe ringul de dans.

Capitolul 19

Dragul meu Drake,

Iartă-mă că nu am mai scris. Am căzut dintr-un copac și mi-am dislocat umărul. A fost dureros. Acum înțeleg de ce mama îmi spunea că fetele nu trebuie să se cațăre în copaci. Așadar, acesta a fost ultimul meu copac.

*Mereu a ta,
Emmaline*

Își dorea să plouă. Iar ea ura ploaia. Numai că în acea zi razele soarelui erau atât de puternice, de intense, și nu o lăsau să rămână în coconul pe care și-l crease între pături, prefăcându-se că încă doarme. Ar fi făcut orice ca să nu fie nevoită să aibă confruntarea inevitabilă cu fratele ei.

După schimbul lui de replici cu Drake din seara precedentă, Sebastian lăsase lucrurile așa cum erau. Dar în acea zi urmau să meargă împreună la spitalul din Londra.

Emmaline oftă. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să fie în aceeași trăsură cu Sebastian. Se gândi să își amâne vizita cu o zi. Astfel ar putea fi scutită o vreme de...

– Milady? În pragul ușii apăru Grace, iar Emmaline îi făcu semn să intre. Servitoarea se duse degrabă spre șifonier. Excelența Sa mi-a cerut să vă aduc aminte că azi mergeți la spital.

– Asta e tot ce a zis? se frecă Emmaline la ochi.

Dacă își cunoștea fratele așa de bine cum credea, îi transmisese mai mult de atât. Grace ezită o clipă.

– Mi-a cerut să vă spun că nu puteți să vă ascundeți toată viața în cameră. Sunt cuvintele Excelenței Sale, nu ale mele. Desigur, spuse Grace continuând să își vadă de treabă, alegând să ignore replica sarcastică a lui Emmaline.

Nesuferit frate mai avea! Dădu cuverturile la o parte, se așeză pe marginea patului și se dădu jos.

– Ajută-mă să mă îmbrac, Grace.

Grace cea sânguincioasă se apropia deja de ea cu o rochie din mătase de culoarea fildeșului.

Emmaline o lăsă să o ajute să își dea jos cămașa de noapte și să îmbrace superba rochie. Se așeză în fața unei oglinzi din argint, înaltă și ornamentată, împodobită cu trandafiri, fără să vadă cu adevărat eforturile finale ale lui Grace.

Oare ce i-ar putea spune lui Sebastian? Cum să îl facă să nu se mai îngrijeze pe drept cuvânt cu privire la logodna ei, când până și ea avea îngrijorări legitime? Peste patru luni avea să împlinească 21 de ani și era încă nemăritată.

Grace își dresе vocea.

– Milady?

– A, mulțumesc, Grace, tresări Emmaline.

Și pentru că Sebastian avea dreptate și nu putea rămâne o veșnicie la ea în cameră, părăsi sanctuarul oferit de aceasta. Îl găsi așteptând-o la baza scării, uitându-se la ceas, cu o carte la subraț.

– Mi-am permis să aleg ce le vei citi azi soldaților, îi zise el în loc de salut și îi arătă volumul.

– Byron, murmură ea. Parcă ziceai că poezia nu face nici două parale.

Îi acceptă brațul și merseă împreună la trăsura care îi aștepta în fața casei. El îi ceru vizitiului să se dea la o parte și luă chiar el frâiele.

– Am decis să văd ce te fascinează într-atât la poezie. Și îmi mențin părerea de mai devreme. E vorbărie inutilă, în cea mai mare parte. Emmaline era suficient de inteligentă să prindă nuanțele conversației aparent firești a fratelui ei. Alese să tacă. Dar Byron... E inteligent, cu toate că e cam ciudat. Știi ce a zis cândva? Întrebă Sebastian, dar continuă fără să aștepte ca ea să răspundă: „Detest tot ce nu este reciproc”, asta a zis.

Emmaline se uită pe geam. Își încrucișă brațele și așteptă să i se facă morală. Și așteptă. Și așteptă...

Dar el nu mai spuse nimic. Nici un cuvânt. Cumva, acea dezamăgire tăcută pe care Sebastian o transmitea prin întreaga-i făptură era mai de impact decât dacă ar fi muștrat-o fățiș.

Nu putea să nu îl aprecieze pe fratele ei pentru că nu îl menționa pe lordul Drake nici o clipă pe toate durata traseului către spitalul din Londra. Ba chiar îi cără coșul și cărțile fără să fie rugat și se opri lângă paturi ca să stea de vorbă cu unii dintre soldați. Apoi se retrase, iar Emmaline se făcu, în sfârșit, comodă lângă patul locotenentului Jones.

– Milady, o salută el cu o ușoară înclinare a capului. Ce ați adus azi?

Emmaline îi zâmbi larg. Îi plăcea compania oamenilor ușor frustrați, care nu erau contaminați de falsitatea înaltei societăți. Era o senzație plăcută, plină de prosepțime.

– Citim din Byron, zise ea și deschise cartea. Poezia se numește „Domnița”

– Sunteți domnița cuiva, milady? o întrerupse Jones.

Întrebarea directă o făcu pe Emmaline să se blocheze. Jones zâmbea larg, dezvelindu-și dinții stricați. Erau abia trei săptămâni de când îi zâmbise prima dată și de când începuse să vorbească cu ea și, cu toate astea, Emmaline încă era uimită de transformarea soldatului pe care îl cunoscuse cu trei ani în urmă.

– E o întrebare ușoară, insistă el, tachimând-o.

Emmaline își mușcă buza de jos. Da, era o întrebare ușoară... pentru majoritatea tinerelor. Iar ea decise să nu ducă discuția pe un teren demn de înalta societate, adică evită să se refere la ce se cuvine și nu se cuvine discutat.

– Sunt logodită, răspunse într-un final.

– Deci ai un drăguț? întrebă el, ridicându-se într-un cot.

– Da, am un drăguț, reuși ea să surâdă. Nu era obișnuită să vorbească liber despre logodna ei cu lordul Drake, așa că ezită. A luptat și el în Peninsula.

Jones făcu ochii mari de parcă ea i-ar fi spus că diamantele pică din cer.

– Vă luați c-un soldat?

– Da.

Sau, cel puțin, așa era plănuir. Nu putea să îi explice detaliile complicate ale relației cu lordul Drake.

Jones dădu aprobator din cap. Părea că Emmaline crescuse și mai mult în ochii lui. Fluieră scurt.

– V-ați găsit un băiat care-a luptat în război? Nu mulți lorzi și-au riscat viața pe front, milady.

La fel, nu mulți lorzi aleseseră războiul ca să fugă de o logodnă stabilită în copilărie.

– Așa este.

Își dădu seama că îi trezise curiozitatea lui Jones, lucru care nu se mai întâmplase, așa că luă decizia să îi împărtășească detalii despre viața ei personală.

– Logodnicul meu e marchizul de Drake, care a luptat...

– Lordul Drake vă e alesul? icni bărbatul, uimit, și o întrerupse.

Emmaline clipi surprinsă. Nu se așteptase ca Jones să îl cunoască. Se aplecă înspre el.

– Îl știi?

– Dacă îl știi? Mi-a fost comandant, zise el, privind-o cu ochii mari. Batalionul meu a suferit tare. Ne-am pierdut ofițerul. Comanda a luat-o căpitanul.

Privi în gol câteva clipe, de parcă ar fi văzut lucruri pe care Emmaline nu le putea vedea. E un erou.

Da, Drake era un erou. Asta citise în toate articolele despre faptele lui de război. Ce straniu că avea în față un străin care știa cu adevărat, la prima mână, ce văzuse și făcuse Drake. Continuă să își muște buza.

– Cum... Cum era?

Jones nu răspunse imediat, dar o privi cu o intensitate ciudată.

– E un om bun, spuse el încet.

– Da.

Nu era chiar genul de informație relevantă pe care și-ar fi dorit-o din partea locotenentului Jones. Iar el probabil că își dădu seama.

– După bătălia de la Salamanca, francezii au fugit din Madrid, iar Wellington ne-a condus în oraș, zise locotenentul Jones, privindu-și mâinile. A lăsat trei divizii să apere capitala și pe noi, ceilalți, ne-a trimis spre Burgos. Căpitanul ne-a fost în frunte. Am ajuns pe un câmp unde am dat peste un câțelandru sfrijit. Era doar piele și os. Scâncea. Era aproape mort. Chiar era.

Încercă să zâmbescă, dar reuși doar o strâmbătură. Emmaline se gândi la toți puii sănătoși și bine hrăniți ai familiei sale. Încercă să își imagineze biata vietate descrisă de Jones. I se rupea inima.

— Căţelul a început să se țină după calul căpitanului până când căpitanul s-a oprit şi a luat creatura plină de purici. L-a readus la viaţă. Îi dădea jumătate din porţia lui de mâncare, zise Jones, cu un surâs slab. Câinele mânca din farfuria căpitanului. Bea din apa lui. Clătină din cap, de parcă încă nu i-ar fi venit să creadă. Nu mai văzusem un lord care să-şi împartă mâncarea cu un câine jigărit. L-a botezat *Valiant*¹. Câinele se ţinea mereu după el. Nu prea aveam motive să râdem pe atunci, dar râdeam de asta.

Emmaline simţi cum i se strânge inima. Pentru Dumnezeu, îl iubea pe Drake. Îl iubea cu disperare. Ar fi vrut să arunce cartea cât colo şi să alerge la el. Încercă să şi-l imagineze călare, alături de soldaţi. Era atât de mândru. De serios. Emmaline nu reuşea să facă legătura între acel Drake despre care îi povestea Jones şi cel pe care îl cunoştea ea.

— Îmi imaginez că lordul Drake nu era încântat că se râdea de el. Jones flutură în aer unica-i mână.

— Vaaaai, avea umor. Îl respectam cu toţii pentru asta. Pentru că putea să râdă de el.

— Nu înţeleg de ce nu l-a adus şi pe Valiant când s-a întors. Jones îi evită privirea. Locotenente? întrebă ea cu glas pierit.

Jones nu zise nimic.

„Nu face asta“, îşi zise ea. „Nu întreba.“

Trebuia să ştie ce se întâmplase cu Valiant. Era un element care ar fi putut să îi explice ce îl transformase pe Drake în individul extrem de serios, care nu putea să râdă cu uşurinţă sau cu sinceritate.

— Ce s-a întâmplat cu Valiant?

— Nu e o poveste pentru urechile unei domniţe, privi Jones în gol şi clătină din cap. Era limpede că o respecta pe Emmaline prea mult ca să nu îi spună ce ştia, pentru că oftă şi continuă să vorbească. După ce am fost obligaţi să ne retragem, Wellington a petrecut iarna reorganizând trupele. De fiecare dată când intram în luptă, căpitanul Drake găsea un copac undeva departe de câmpul de bătălie şi lega acolo câinele, ca să fie în siguranţă. A venit apoi marea luptă de la Vitoria.

Fusese bătălia care, în final, îl îngenunchease pe Napoleon în Spania.

¹ Viteazul

- Ne băteam om la om cu franțujii. Iar cățelul, milady, cred că știuse că stăpânul o să aibă nevoie de el, pentru că a ros legăturile și a umblat pe câmpul de luptă, căutându-l pe căpitan.

Emmaline închise ochii, îndurerată. Detestă întrebarea pe care o rosti de îndată.

- Și l-a găsit?

Știa instinctiv că răspunsul era afirmativ.

Jones încuviință din cap.

- L-a găsit luptându-se cu doi nemernici de franțuji. Iar câinele 'cela...

„Valiant“, îl corectă în sinea ei. „Îl chema Valiant.“

- ...s-a năpustit la un franțuz, care ținea cuțitul la gâtul căpitanului. L-a mușcat de picior, iar căpitanul Drake a apucat să... îi facă felul celuilalt. Dar primul franțuz a apucat pe urmă câinele și i-a sucit gâtul. Uite-așa, zise el, pocnind din degete.

Emmaline închise ochii. Și-l imagină pe Drake zbătându-se să supraviețuiască și văzându-și tovarășul credincios ucis în fața lui. Pur și simplu.

Capitolul 20

Dragul meu Drake,

Găsesc că e nedrept să nu pot avea un câine din rasa pe care mi-o doresc. Când ne căsătorim, va trebui să-mi promiți că vom avea un câine și că îl voi alege eu. Cred că mi-ar plăcea un ciobănesc de Shetland... Poate că am putea crește și oi, de ce nu?

*A ta,
Emmaline*

Drake pășea pe trotuar ignorând privirile curioase și șoaptele lorzilor și ale doamnelor cu care se intersecta. Când ajunse la destinație, zgomotul provocat de cizmele lui încetă brusc. Urcă apăsător treptele de la intrarea principală și ascunse la spate micul ghemotoc de blană. Bătu la ușă cu mâna dreaptă, în timp ce cu stânga înceta să țină cât mai bine drăcușorul de nici două kilograme. Cățelușul își înfipse dinții mici, dar teribil de ascuțiți, în mâna lui, iar Drake simți că îi dă sângele.

Dădu să bată iar la ușă, dar aceasta se deschise. Scoase din buzunar o carte de vizită și i-o înmână majordomului care îl privea impasibil.

– Sunt lordul Drake, doresc să-l văd pe Excelența Sa.

Servitorul se uită la cartea de vizită, apoi la cățeluș și strâmbă dezaprobator din nas.

– Pe aici.

Se întoarse, așteptându-se ca Drake să îl urmeze, și îl conduse în biblioteca ducelui de Mallen.

Mallen ridică privirea dinspre documentele pe care le citea, dar nu se deranjă să se ridice.

– Drake, ce surpriză!

Din tonul lui reieșea că surpriza era departe de a fi plăcută.

– Mallen. Puse cățelul pe jos, iar mica bestie începu să îi roadă cizmele. Drake tresări. Sora ta mi-a trimis un câine.

Mallen înclină capul într-o parte.

– Un câine?

Câinele în discuție se cățără, nu fără ceva efort, pe unul dintre scaunele din piele din fața biroului enorm al ducelui și lătră la nobilul cel confuz.

– Micuțul pare să știe să evalueze caracterul oamenilor, mormăi Drake în barbă.

– Câinele tău o să-mi distrugă scaunul, se încruntă Mallen.

Drake se uită la mica bestie care se străduia din răspuțeri să facă o gaură în tapițeria din piele.

– Nu e al meu.

Mallen se ridică de la birou.

– Dai buzna în casa mea cu...

Ușa se deschise și în încăpere își făcu apariția ducesa de Mallen, întrerupând perorația în care ducele era gata să se lanseze.

– Lord Drake, ce plăcere să te văd, zise ea zâmbind.

– E mereu o plăcere și o onoare.

Politețea din cuvintele și din tonul lui Drake se duse pe apa sâmbetei când cățelul sări de pe scaun și veni la el, se ridică în două labe și începu să-l tragă de pantaloni.

– Dacă ar fi pe-așa, cred că ne-am vedea mai des, Drake.

Se uită în jos și, văzând cățelușul, scoase un strigăt de plăcută surpriză.

– Vai, ți-ai adus cățelul!

– Nu e al meu, oftă Drake exasperat.

Ori nu îl auzise, ori îi ignorase răspunsul, căci, cu un gest deloc obișnuit pentru o lady de rangul ei, ducesa de Mallen se lăsă pe un genunchi și chemă cățelul. Bestia lătră și începu să alerge în cerc în jurul ei.

– Vai, dar ești plin de energie, zise ea, reușind să îl mângâie din când în când pe spate.

Până la urmă, cățelul se plictisi de acel joc și în loc să se lase alintat de ducesă se întoarse la Drake, se așeză pe una dintre cizmele lui, clipi de câteva ori, oftă satisfăcut și începu să doarmă cu sforăituri.

Ducesa se ridică grațios și se apropie de Drake. Îi luă mâinile într-ale ei și îl sărută pe obraz.

– Chiar mă bucur mult să te văd, Drake. Ce face tatăl tău?

Drake fusese educat ca un gentleman, drept care era perfect capabil să facă abstracție, momentan, de motivul de aproape două kilograme al vizitei sale.

– E bine, Excelența Voastră, mulțumesc de întrebare.

Ea sună și ceru să li se aducă gustări și băuturi.

– Sigur, sunt încântată să te văd, dar sigur există un motiv pentru această vizită, zise ea, indulcind întrebarea cu un zâmbet larg.

Drake tresări. Era zâmbetul lui Emmaline. Mallen se așeză din nou pe scaun și arătă înspre câțelul adormit.

– A venit să o mustre pe Emmaline.

Ducesa clipi nedumerită, uitându-se când la fiul ei, când la Drake.

– N-am venit să mustru pe nimeni.

Drake mișcă picioarele, iar câțelul fu nevoit să își schimbe poziția. Mica ființă era însă tenace, așa că se cățără la loc, privindu-l dezaprobat pe Drake.

„Grozav. Acum și câinele mă înfruntă.”

– A, e bine, înseamnă că a venit să îi mulțumească lui Emmaline, zâmbi Mallen.

Înainte ca Drake să poată protesta, Mallen sună din nou.

– Să vină Lady Emmaline. De îndată, îi zise el servitorului.

Acesta făcu o plecăciune și porni să execute ordinul.

– Dintre toate lucrurile ridicole, mormăi Drake în barbă, dând câțelul la o parte.

Animalul deschise ochii, apoi scoase un lătrat scurt și își regăsi energia. Începu să alerge în jurul lui Drake, care îl urmări cu privirea o vreme, după care simți că amețește și se forță să se uite în altă parte.

– M-ai făcut cumva ridicol? făcu Mallen.

– Ei bine, da.

– Să nu mă faci pe mine ridicol! își umflă Mallen pieptul.

– Nu accept ordine de la...

Ducesa de Mallen bătu din palme o dată, apoi de două ori.

– Domnilor! Vă rog! Sunteți bărbați în toată firea, amintiți-vă!

Îi aruncă o privire lungă și dezaprobatoare lui Drake. Iar lui îi plăcu complet faptul că era considerat vinovat. Tinerele din familii nobile nu trimiteau, în nici o situație, cadouri unor bărbați

necăsătoriți, chiar dacă era vorba de propriii logodnici. Nu se făcea, pur și simplu. Iar în cazul de față nu era vorba despre un cadou pur și simplu. Îi trimisese un câine, pentru Dumnezeu.

Pur și simplu nu trimiți oamenilor câini. Pur și simplu... În fine, nu o faci și gata.

Emmaline intră în încăpere.

– M-ați chem... Dădu cu ochii de Drake, iar pe față îi apăru un zâmbet încântător. O! Bună ziua, milord.

– Milady, răspunse el și se înclină.

Avea pe cap aceeași pălărie caraghioasă pe care o purtase și în acea dimineață, în grădină. Cea pe care i-o smulsese de pe cap și o aruncase pe jos înainte să... Ochii ei de culoarea coniacului detectară cățelușul. Micul diavol sări iar la picioarele lui Drake, ridicându-se pe labele din spate, cerând să fie luat în brațe.

– Ați făcut cunoștință! Nu e adorabil? Nu ești tu adorabil? continuă ea, adresându-i ultima întrebare micului animal.

Se lăsă în genunchi și își răsfiră fusta, exact cum făcuse mama ei mai devreme. Numai că, de data asta, bestia infernală se duse încântată la ea. Emmaline ridică în brațe cățelul, care începu să o lingă fericit pe obraji. Norocosul!

– Ce dulce ești! Îți place de noul tău stăpân? Sunt convinsă că are mare grijă de tine.

Drake clipi de câteva ori. Oare de ce se simțea de parcă ar fi fost pe scenă, într-o amplă farsă comică în care juca rolul principal, doar că nu își știa replicile?

– Lordul Drake a venit să îți mulțumească personal, Emmaline, zise Mallen de la birou, iar expresia de pe chipul ducelui arăta că se bucura de fiecare moment.

– Nu e adevărat. Am venit să îl aduc înapoi, zise Drake pe un ton aspru.

De parcă ar fi înțeles acele cuvinte dureroase, cățelușul cel negru scânci și se întinse pe spate, frecându-se de covor.

– Să nu-mi spui că nu îți place de acest micuț adorabil! zise Mallen, ducându-și mâna la piept cu prefăcută uimire.

– N-aș spune că îmi place de el, răspunse Drake.

Zâmbetul lui Emmaline păli ca soarele la orizont, când e gata să facă loc întinderii întunecate a nopții.

– Nu-l poți înapoia pe bietul Sir Faithful¹. Bietul Sir Faithful! Se aplecă deasupra animalului și-l scărpină pe burtă. Lordul Drake cel rău ți-a rănit sentimentele. Ce om rău! Rău de tot!

Chiar atunci intră o servitoare ce aducea pe o tavă diverse gustări și băuturi. Mallen chicoti, în timp ce femeia așeza tava pe o măsuță.

– Minunat! Avem și gustări ca să însoțească acest spectacol.

Drake îi aruncă o privire tăioasă și abia atunci conștientiză cuvintele lui Emmaline. Gemu.

– Sir Faithful? Nu glumești? Ai botezat creatura asta Sir Faithful? Emmaline se ridică în picioare și-și puse mâinile în șold.

– Nu-i un nume de răs!

Drake făcu un pas în față.

– Ai dreptate, nu e un nume de răs. E un nume de tot răsul.

Drake se întoarse și se uită neajutorat la ducesa de Mallen. Nu găsi din partea ei pic de susținere, așa că o arătă pe Emmaline cu degetul.

– Și nici nu se face să le dai nume câinilor altora.

– Parcă ziceai că nu îl vrei, sublinie Mallen.

– Taci! îi cerură la unison Drake, Emmaline și ducesa de Mallen.

Mallen se duse la măsuță, cercetă dulciurile frumos aranjate pe tavă și se hotărî asupra unei tarte cu cireșe. Luă două mușcăături, apoi băgă restul în gură, cu totul.

– Se zice că aș fi unul dintre nobilii cei mai de rang, dar iată că n-am autoritate nici măcar în propria-mi bibliotecă, mormăi el în timp ce mesteca.

Ducesa își împreună mâinile și se uită când la Emmaline, când la lordul Drake, cu un aer contemplativ care lui nu îi pica deloc bine. Aparent, aplanarea conflictelor făcea parte din natura unei mame.

– Emmaline, draga mea, mă tem că lordul Drake are dreptate. Nu-i poți da un câine, pur și simplu. Mai ales dacă nu îl vrea.

Emmaline o privi pe ducesă de parcă o rânise de moarte, iar Drake se gândi că nu ar fi exclus ca lui să îi scoată limba.

Ducesa se întoarse înspre el.

– Iar tu, Lord Drake, nu te porți ca un gentleman. Un gentleman nu returnează un cadou.

¹ Credinciosul

Expresia de pe chipul lui Emmaline se transformă într-una victorioasă, iar el scrâșni din dinți. Putea face față unei ducese misioniere. Înclină capul și vorbește pe un ton solemn.

– Excelența Voastră, aveți dreptate. E un afront de neiertat să dau înapoi un cadou ce mi-a fost oferit. Nu a fost câtuși de puțin intenția mea. Doar că nu pot aduce acest câțel acasă.

Emmaline și Mallen pufniră amândoi la auzul frazelor lui înflorite. Ducea îi muștră pe amândoi din priviri, apoi reveni asupra lui Drake.

– Sunt sigură că putem găsi o soluție care nu va răni sensibilitatea nimănui.

– Există. Lordul Drake îl păstrează pe Sir Faithful și spune mulțumesc, propuse Emmaline.

Traversează încăperea și luă o tartă cu cireșe înainte ca Mallen să le termine pe toate.

– Nu îl păstrez și cu asta am încheiat.

Drake aruncă o privire plină de speranță înspre ducesă, dar se părea că eforturile ei de a restabili o atmosferă civilizată încetaseră.

Emmaline puse tarta pe un șervet și se apropie iar de Sir Faithful, oferindu-i delicatasa. Drake închise ochii, exasperat.

– Nu îi poți da tartă cu cireșe unui câine.

Emmaline se opri la jumătatea gestului. Sir Faithful îi atinse mâna cu lăbuța, iar ea îi dădu o mică bucată de tartă, apoi îl mângâie pe cap.

– Pentru cineva care nu-l dorește, pare destul de bun cunoscător în ce înseamnă creșterea lui.

El făcu un pas în direcția ei.

– Oricine ar putea să-ți spună că nu trebuie să-i dai câinelui dulciuri.

– Oricine ar putea să-ți spună că Sir Faithful e un nume perfect pentru un câine.

De data asta ea se apropie de el până când erau la nici jumătate de metru unul de celălalt, respirând precipitat amândoi, făcând abstracție de celelalte persoane din cameră. Emmaline întredeschise buzele. Privirea lui în tonuri de smarald poposi asupra acelor buze, iar Drake uită ce voia să spună. Îi privi obrajii îmbujorați. Era cu adevărat... adorabilă. Chiar și cu acea pălărie ridicolă. Sau mai ales cu acea pălărie. Îi provoca gânduri perverse: ei doi pe un

câmp, într-o zi toridă de vară. El i-ar scoate-o de pe cap și i-ar elibera buclele bogate...

Simți pe picior ceva cald și ud, iar asta îl smulse din visare.

– Drake, câinele tău se pișă pe covorul meu, zise Mallen rar.

– Câinele meu se pișă pe cizma mea, îi aruncă Drake o privire tăioasă.

– Domnilor! Atenție la limbaj! interveni ducesa.

Emmaline duse mâinile la piept și îi oferì lui Drake un surâs radios.

– Așadar, îl păstrezi?

Drake clătină din cap. Nu mai înțelegea nimic. Nu spusese așa ceva.

Ducesa aplaudă, încântată.

– Grozave vești! Gata, rămâne stabilit.

Avea un câine. Un câine pe nume Sir Faithful. Fie că-i plăcea sau nu. Și, din moment ce nu trebuia să o spună și altcuiva, putea să recunoască în secret că, una peste alta, cadoul de la Emmaline nu îl deranja chiar întru totul.

Capitolul 21

Dragul meu Drake,

N-am să mai merg niciodată la vânătoare. E crud și îngrozitor. Simt că am pierdut pariul. Sebastian s-a simțit atât de prost din pricina lacrimilor mele, încât mi-a promis să nu mai meargă nici el la vânătoare.

*Mereu a ta,
Emmaline.*

Era târziu în noapte. Pentru orice.

Sau dimineața devreme. Cei mai mulți dintre membrii înaltei societăți își încheiaseră activitățile și dormeau duși de la prea multă băutură și mâncare.

Drake se plimba prin Hyde Park. Mergea grăbit, iar micul cățel negru reușea de minune să țină pasul. Somnul, acel prieten nestatornic, îl ocolea. Probabil trebuia să fie recunoscător pentru asta. În astfel de perioade, când nervii îi erau slăbiți, când mintea îi era epuizată, coșmarurile erau mai rele ca oricând. În vis vedea lucruri: prieteni căzuți în luptă, camarazi de arme, bărbați rătăcind pe câmpul de luptă, purtându-și membrele tăiate sau sfârtecate.

Se opri brusc și își opri privirea asupra grădinilor din fața sa. Obosit, Sir Faithful se așeză lângă piciorul lui.

În astfel de nopți, Drake hoinărea adesea pe străzile pustii și vizita Hyde Park. Grădinile parcului reușeau să-i ofere mereu un pic de liniște sufletească. Iar mirosul pregnant al florilor îi reamintea că supraviețuise, că trăia. Doar că acum îi mai aminteau de cineva – de Emmaline. La vederea florilor și a iederii cățăritoare și-o imagina pe Emmaline îngrijindu-se de propria ei grădină. Această imagine a ei era în puternic contrast cu amintirea pământului pârjolit de om și de război.

Sir Faithful se uită la el și scânci, apoi îi atinse piciorul cu lăbuța. De data asta, Drake nu era singur. Se aplecă și îl scărpină pe Sir Faithful între urechi.

- Mare deserviciu ți-a făcut, amice, murmură el. Credinciosul ți-a zis, viitorul ți l-a prezis.

Câinele lătră scurt, apoi scoase limba. Părea că e de acord cu alegerea lui Lady Emmaline.

Drake privi în gol înspre orizont, unde tonuri vagi de purpuri păreau să încerce să împingă vâlul negru al nopții. Cerul dimineții era frumos, dar diminețile cu adevărat frumoase erau cele de la țară, unde aerul era mai curat și mai limpede.

Reflectă asupra nerăbdării crescânde a lui Mallen cu privire la faptul că sora lui era nemăritată. Mallen mersese chiar foarte departe și îi ceruse lui Drake să își asume angajamentul față de Emmaline. În caz contrar...

Ducele o spusese de parcă ar fi fost cel mai ușor lucru din lume. Și pentru el poate că era. Dar cum putea Mallen să știe ce îl ținea pe Drake în loc? Cum putea oricine să știe? Ce ar zice Mallen dacă ar ști că Drake nu voia să se însoare cu Emmaline pentru că îi era teamă pentru siguranța ei? În mod sigur nu ar mai aștepta vreun răspuns. În loc de asta, ar pune capăt logodnei și ar mărita-o pe Emmaline cu Waxham. I se strânse stomacul când se gândi la asta.

Își aminti de cel mai recent episod din grădina lui Emmaline. Trecuseră câteva luni de când își pierduse controlul așa cum o făcuse cu ea de față. Începuse să creadă sau, în fine, să spera că lăsase în urmă acele ieșiri. Se convinsese că era ca orice alt gentleman. În acea după-amiază însă, aproape că o bruscase fizic și dovedise că nu era decât un animal și că ar fi trebuit internat la azilul de la Bedlam.

Cea mai mare temere a sa se concretizase. Nici un vals și nici o scuză nu puteau șterge un asemenea afront. Fusese nesăbuit să creadă altceva.

Drake avusese parte de prea multe nopți nedormite, de prea multe coșmaruri desprinse parcă din iad și de prea multe momente în care își pierduse controlul ca să se mai considere un candidat potrivit la înșurătoare.

Până la urmă avea să fie nevoit să se însoare. Era conștient că avea această obligație în calitate de unic moștenitor al ducelui de Hawkrige. Dar sperase că puterile demonilor cu care se lupta vor

slăbi pe parcursul anilor. Că timpul va vindeca rănilor, așa cum se spune. Își dădea seama acum că se agățase prostește de acele gânduri optimiste. Iadul avea să facă mereu parte din existența sa. Cum să se însoare și să o expună pe Emmaline la așa ceva?

Sir Faithful ciuli urechile și privi în jur, de parcă ar fi simțit prezența cuiva. Apoi lătră și sări să întâmpine musafirul.

– Drake, murmură Emmaline.

Drake tresări din pricina întreruperii neașteptate. Toți mușchii i se tensionară când îi simți prezența. Nu îl mai mira abilitatea ei de a ști unde se afla.

Se întoarse și făcu o plecăciune plină de respect.

– Emmaline.

Emmaline își lovi ușor coapsa cu exemplarul ei din romanul *Glenarvon*.

– Ne poți lăsa singuri, Grace.

Grace încuviință din cap și se retrase.

Emmaline își mușcă buza de jos și așteptă până când pașii servitoarei nu se mai auziră. Emmaline și Drake erau singuri, protejați de desișul plantelor perene și înalte din acea parte a parcului. Ea inspiră adânc, dorindu-și să fie mai stăpână pe ea și să nu îl lase pe bărbatul din fața ei să îi citească nesiguranța. Se aplecă și îl mângâie pe Sir Faithful.

– Am terminat...

– Te plimbi foarte devr...

Vorbiseră în același timp și se opriră în același timp, la fel de stânjenți. El o ajută să se ridice. Se lăsă iar tăcerea. Emmaline desenă pe pământ un cerc, cu vârful pantofului. Drake urmări mișcarea.

– Vii în parc la ora asta neomenească să desenezi cu pantoful? o tachină el.

Ea se opri și zâmbi.

– M-ai prins, sir. Îmi petrec mult timp umblând brambura prin Hyde Park și manifestându-mi talentul artistic. E ceva deosebit.

Ochii lui zâmbiră de răspunsul ei lipsit de sens. Amuzant. Emmaline nu mai văzuse pe cineva zâmbind doar cu ochii.

– Trebuie să te anunț că lucrările artistice realizate cu vârful pantofului nu sunt demne de o viitoare ducasă, zise el pe un ton solemn.

Emmaline schiță un X peste inimă.

– Făgăduiesc să renunț la această activitate după ce ne căsătorim, milord.

Nimic mai potrivit să distrugă farmecul momentului decât subiectul logodnei lor. Privirea lui se înnegură și se concentrează asupra cărții ei. Ea simți că i se strânge inima văzându-l cum se uită la ea ca la o străină.

– Ai venit să citești? Așa de dimineată?

Cuvintele îi erau controlate, reci. Emmaline ura tonul cu care îi vorbise. Tânjea după căldura și tachinarea pe care ajunsese să i le cunoască.

– Cum spuneam, am terminat cartea. Sunt aici ca să onorăm provocarea.

Chipul lui de obicei impenetrabil trădă surpriza pe care i-o provocau cuvintele ei. El nu zise nimic și întinse mâna. Ea îi dădu cartea, iar el începu să o răsfoiască. Nici unul nu spuse nimic în timp ce el scana textul, căutând teme pentru întrebări. Ea își reluă activitatea artistică din vârful pantofului. Brusc el se opri din răsfoit. Ochii lui cu sclipiri de jad se ridicară și o priviră.

– Calantha se mărită cu un bărbat, dar e sedusă de altul. Cine e cel care o seduce?

Emmaline se opri din desenat și lăsă capul ușor într-o parte.

– Asta e întrebarea ta?

Își duse mâna la gură ca să își înăbușe hohotul de râs. Drake putea găsi, cu siguranță, o întrebare mai interesantă.

– Răspunde. Dacă vrei, desigur, o provocă el.

– Dacă așa sună întrebările tale, nu ai nici o șansă în fața mea.

– Dacă nu răspunzi până număr la 3, voi decide că nu știi.

– Glenarvon, răspunse ea cu un surâs. Vai, mie, milord, mă tem că trebuie să te descurci mai bine de atât, altfel vei pierde.

Drake dădu să zică ceva, dar privirea îi căzu asupra gurii ei și nu se mai putu gândi la nimic. Gemu.

– Drake, te simți bine?

– Da, sunt bine, își dresă el vocea.

Drake răsfoi iar cartea și se opri asupra unui pasaj din ea.

– Calantha vorbește despre posibilitatea de a pierde totul. Pe cine învinovățește?

Emmaline își duse un deget la bărbie. În carte, Calantha trecea adesea de la vinovăție pentru aventura pe care o avea, la sentimentul că nu regretă nimic.

– Îmi poți citi fragmentul?

– Vai, mie, milady, făcu Drake, imitându-i reacția de mai de vreme. Hai, milady, spune pe cine învinovățește.

Emmaline se gândi o clipă și se gândi apoi la relația ei cu Drake. Ca femeie, pe cine dădea cel mai des vina pentru lipsa de interes a lui Drake?

– Pe sine, milord. Se învinovățește pe sine.

El încuviință și se aplecă iar asupra cărții. Reîncepu să o răsfoiască. Lui Emmaline îi pică pe frunte o șuviță de păr. Suflă ca să o înlăture.

– Ai găsit următoarea întrebare, milord? îl întrebă ea după câteva lungi momente de tăcere.

– Cam nerăbdătoare, răspunse el fără a se obosi să ridice privirea înspre ea.

Ea zâmbi. Despre latura asta degajată și glumeață a lui Drake îi povestise Jones. Și pe asta ajunsese să o iubească. Până de curând, el fusese doar acea figură chipeșă, dar fantomatică ce îi făcea plăciuni pline de respect și se retrăgea degrabă. Faptul că o tachina, faptul că răsfoia un roman gotic erau lucruri pe care nu și le-ar fi imaginat vreodată.

– Aha! făcu el și se uită la ea cu o expresie victorioasă. Continuă propoziția din acest pasaj...

– Dar nu e corect! protestă ea. Nu era vorba de memorat fragmente din carte.

– Nu am stabilit termenii întrebărilor, milady.

Emmaline își încrucișă brațele la piept, nevoită să recunoască faptul că el avea dreptate.

– Bine, mormăi ea. Citește-mi fragmentul.

– „Un lucru care provoacă sfârșitul tragic al unei femei este adesea un simplu episod anecdotic din viața unui”

– „Bărbat”, zise Emmaline și simți cum i se strânge inima.

Drake închise cartea, i-o întinse și făcu un pas în față. Era atât de aproape că îi simțea pe buze respirația cu iz de cafea.

– Calantha spune că Glenarvon a sedus-o cu...?

Trupul ei se apropie instinctiv de al lui.

– Puterea atracției, șopti ea.

Cartea îi alunecă din mână și căzu pe jos, cu zgomot. Dar nici unuia nu-i păsa. El o luă în brațe, o lipi de el și-i acoperi gura cu a lui, deschizându-i buzele și gustând-o. Ea scoase un geamăt senzual, aproape ca un tors de pisică, îl cuprinse cu brațele pe după gât și se lipi și mai mult de el. Bărbăția lui se presa intens de abdomenul ei, iar întregul ei trup ardea de dorință.

– Te rog, Drake, murmură ea cu buzele lipite de ale lui.

Drake se lăsă în jos și îngenunche cu ea în brațe, strâns lipită de pieptul lui puternic. Era ceva deopotrivă erotic și din cale-afară de frumos în acel gest. Erau ca Adam și Eva în Grădina Raiului, gata să guste din fructul oprit.

Chiar atunci, în îmbrățișarea lor se strecură și Sir Faithful, care se cățără peste el și începu să o lingă pe Emmaline pe față. Ea își întoarse capul și râse.

– Șezi! îi zise Drake câinelui.

Avea în glas aceeași autoritate cu care, Emmaline era sigură, le dădea oamenilor ordine pe câmpul de luptă. Câinele reacționă prompt și se întinse pe jos, cu capul pe labe și un aer descurajat. Drake își îndreptă din nou atenția asupra ei.

– Unde-am rămas, întrebă el cu glas răgușit.

– Mă atingeai, spuse ea, rămasă aproape fără suflare.

– Asta făceam? întrebă el sărutându-i colțul gurii.

– Da, gemu ea.

– Da, adică asta făceam sau da, îți place?

– Nu mă mai tachina, zâmbi ea.

Degetele lui puternice și pricepute îi traseră o linie de-a lungul trupului. Îi prinse fesele în palme și o lipi și mai mult de el. Emmaline oftă. Simțea că va lua foc de dorință și că va incendia întreg parcul. Când buzele lui se desprinseseră de ale ei, ea lăsă capul pe spate. El îi atinse ușor colțurile gurii, obrazul, apoi își trecu buzele peste gâtul ei. Barba lui de o zi o gădila ușor. Emmaline chicoti. Drake nu se opri. Reuși să-i elibereze sânii din strânsoarea rochiei, iar sfârcurile se întăriră sub ochii lui.

– Te amuză ceva, milady? o întrebă.

Fără să mai aștepte un răspuns, buzele cuprinseră micul boboc. Începu să îl sugă încet, apoi să-l ațâțe cu vârful limbii.

Emmaline simți că leșină. Apoi Drake acordă același tratament celui alt sfârc, făcând-o să geamă și să-și înfigă degetele în pletele lui blonde.

– Arată-mi mai mult, Drake.

Aerul răcoros al dimineții îi mângâie picioarele dezgolite când el îi ridică poalele rochiei sus, tot mai sus. Apoi, dintr-odată, simți cum degetele lui își fac loc între coapsele ei. În acel moment, parcă i se scurse toată energia din trup. Emmaline se lăsă moale în brațele lui. El se așază pe un pat de iarbă și o trase la el în poală, în vreme ce degetele-i experte continuau să o înfioare. Drake strecură încă un deget în ea și începu o mișcare de du-te-vino până când ea se încordă sub atingerea lui.

– Da! gemu ea încet.

El continuă să o pătrundă blând, jucându-se cu miezul ei fierbinte. Emmaline se gândi că ar trebui să simtă rușine pentru ce se petrecea, dar nu putea să formuleze nici o idee coerentă despre indecența situației în care se aflau amândoi.

Tot ce conta era el.

Închise ochii și se undui sub atingerea lui, dorind mai mult. Buzele lui le capturară din nou pe ale ei.

– Dă-ți drumul pentru mine, dragostea mea, îi ceru el pe un ton deopotrivă ferm și senzual.

„Să-și dea drumul? Ce Dumnezeu voia să spună?” Simți cum tensiunea interioară începe să crească, apoi se topește parcă într-o explozie ce-i zguduie întreg trupul și preia controlul. Țipătul ei se pierdu între buzele lui. Își arcui șoldurile în timp ce el se asigura că se bucura și de ultimul fior de plăcere. Apoi se prăbuși, epuizată și recunoscătoare pentru darul pe care el i-l oferise.

Deci la asta se referise el mai devreme.

Își lipi obrazul de al lui, iar respirațiile li se împletiră. Degetele lui se jucau cu șuvițele scăpate din cocul ei.

– Atât de frumoasă, șopti el.

Emmaline înghiți în sec. Știa că nu era vreo frumusețe, dar când îl auzi spunând acele cuvinte încărcate de emoție... îl credea.

El îi sărută micul semn din naștere de sub tâmplă.

– Ce loc interesant pentru un semn din naștere. E unic. Așa, ca tine.

Îi trase poalele rochiei în jos și, într-un final, ea se dezlipi de el. Îl privi cu ochi încețoșați.

– Am câștigat provocarea, milord, îi reaminti ea pe un ton senzual.

El râse și o sărută din nou, pentru ca lucrurile să fie clare.

– Da, milady. Cu siguranță ai câștigat.

Capitolul 22

Dragul meu Drake,

*Un bărbat logodit ti mai cere mâna logodnicei lui? Mă gândesc
că ar fi mai romantic dacă ar face-o.*

*A ta,
Emmaline*

Avea să se însoare cu ea.

Drake se așteptase să fie ros de anxietate la gândul că vremurile sale de burlăcie se apropiau de sfârșit. Fusese întotdeauna de părere că însurătoarea simbolizează moartea libertății unui bărbat. Dar azi, în mod ciudat, nu avea nici cea mai mică rezervă.

Nu luase din obligație decizia. Nici cu gândul la responsabilitatea pe care o purta pentru continuarea liniei sale ducale. Undeva, pe traseu, totul ajunsese să se rezume la el și la Emmaline. Așa cum și trebuia.

Sir Faithful lătră, iar el îi aruncă o privire vinovată.

- Nu, tu nu poți să vii, amice. Sir Faithful își lăsă botul pe labe și-l privi lung, cu un aer teribil de trist. Sir, uite cum facem. În curând o voi aduce pe ea aici, ca stăpână a ta, și-atunci vei fi împreună cu noi amândoi.

Aparent, câțelul nu reușise să înțeleagă chiar tot, căci își lăsă capul într-o parte, cu limba scoasă, și continuă să îl privească lung pe Drake.

Acesta își concentră din nou atenția asupra planurilor pentru acea dimineață. Se simțea din nou ca un soldat care se pregătea pentru o bătălie decisivă. Oare de ce se împotrivise atâta amar de vreme? Se gândi la tot timpul pe care îl irosise, se gândi la plecarea la război și la tot ce făcuse pentru a fugi de persoana care se dovedise a fi singura care îl făcea să zâmbească mai mult decât zâmbise de ani buni.

Se uită la inelul de pe birou. Era un inel cu smarald de 8 carate, înconjurat de mici diamante, care sclipea în lumina dimineții. Fusese al mamei lui, al ducesei de dinaintea ei, al ducesei de dinaintea acesteia, și urma să devină al lui Emmaline. Îl ridică, îl privi atent, apoi îl puse în buzunarul interior al hainei.

În pragul ușii apăru valetul.

– Milord, calul a fost pregătit, așa cum ați poruncit.

Drake încuviință din cap și coborî scările, către holul de la intrare, unde îl aștepta sobrul lui majordom Winchester. Numai că de data asta Winchester zâmbea cu gura până la urechi, ca și cum ar fi știut ce avea Drake de gând. Lucru care nu avea de ce să îl mire. Winchester reușea mereu să îi ghicească intențiile înainte ca el însuși să și le știe.

– Milord!

– Winchester, răspunse Drake zâmbind, la rândul său.

De la episodul din parc, când o adusese pe Emmaline la extaz, zâmbea în permanență. De fapt, se putea spune că era într-o perpetuă stare de fericire de când ea apăruse în viața lui. Pofta de viață a lui Emmaline era contagioasă, iar el se lăsase de bunăvoie contaminat.

Brusc se auzi un țipăt urmat de un zgomot metalic. Câțiva servitor apărură parcă de nicăieri și se grăbiră să rezolve situația. O uriașă vază de argint căzuse pe o parte, printre un mănunchi de flori albe. Tânăra servitoare care o dă râmasă plângea în hohote, cu mâinile la ochi. Plânsul ei se amesteca cu zgomotele din jur și cu acel du-te-vino al servitorilor.

Privirea lui Drake rămase fixată asupra strălucirii vazei metalice. Hohotele servitoarei se auzeau, apoi parcă se îndepărtau și se tot îndepărtau, făcând loc treptat strigătelor de agonie ale camarazilor lui căzuți. Drake tresări violent, de parcă ar fi fost lovit de o ghiulea în abdomen. Scoase un urlat din rărunchi, căzu în genunchi și își acoperi urechile cu mâinile, încercând să scape de sunetele asurzitoare de pe câmpul de bătălie din mintea lui.

Privea în jur ca un animal încolțit. Se opri asupra bucățelelor de pământ de flori și așteptă îngrozit. Când văzu că nici un soldat nu cade la pământ, încercă disperat să fugă, să scape, făcându-și loc printre oamenii cuprinși de groază din jurul lui. Le ceru picioarelor să se miște mai repede, ca să nu se trezească prins în mijlocul bătăliei.

O mână puternică îl apucă de braț și îl scutură. Drake scoase un strigăt, se smulse violent și-și lovi adversarul cu cotul în coaste. Bărbatul se agăță de el cu o hotărâre aproape sălbatică, dar Drake refuză să cedeze pentru că, dacă o făcea, cădea în mâinile nemericilor de francezi.

– Nu! Nu! Nu! zbiră Drake.

– Drake, nu-ți fac nici un rău! Nimeni nu-ți face nici un rău!

Drake rămase nemișcat. Când strânsoarea celui alt slăbi, Drake își trase brațul și se retrase rapid înspre scări. Numai că franțuzul se ținea după el. Îi puse piedică și îl trânti la pământ. Drake icni și ceva îi zbură din buzunarul interior al hainei. Auzi un clinchet slab în timp ce micul obiect aluneca pe podeaua din marmură albă, italienească.

Marmură albă, italienească?

– Drake! Drake!

– Milord?

Drake se zbătu sub greutatea trupurilor care îl țineau ținut la podea. Trupuri. Erau mai mult de două.

– Drake? Milord?

Respira precipitat, înghițind lacom aerul.

„Gândește, Drake! De ce mi-ar spune francezii pe nume? Gândește. Se auzeau ecouri ale împușcăturilor?” Ciuli urechile, dar nu se auzea nimic.

Simți cum toată energia se scurge din el și își rezemă fruntea de marmura rece care îi întrerupsese, din fericire, delirul.

Se întâmplase din nou. Privi podeaua, dar privirea i se încetșă. Voia să plângă. Un șiroi ud își croia drum dinspre ochii lui, pe obraji și înspre buze. Ei bine, chiar plângea.

Deveni conștient de prezența tatălui său, care îl ajută să se ridice, luându-l în brațe de parcă ar fi fost un copil. Numai că nu era un copil. Era un om rămas cu cicatrici după război, un bărbat care nu avea să mai fie vreodată normal. Tremura tot mai tare pe măsură ce revenea la realitate.

– E în regulă, Drake, îi șopti tatăl și îl bătu ușor pe spate. Poți pleca, Winchester.

Nu era în regulă. Cătuși de puțin. Drake ar fi vrut să-și lase capul pe spate și să urle la un Dumnezeu inexistent.

Se crispă și încercă să se îndepărteze de tatăl lui. Și își aminti. Își aminti că la umilința lui asistaseră toți servitorii, iar servitorii nu știu să își țină gura. În curând va ști tot orașul. Va ști și ea. I se strânse stomacul. Îi venea să verse.

— Nimeni nu va scoate o vorbă despre ce s-a petrecut aici, ceru tatăl lui, intuindu-i gândurile.

Era ceva foarte nobil, foarte ducal în acea promisiune. Drake mai făcu un pas înapoi, punând între ei distanța de care avea mare nevoie. Tatăl lui înghiți în sec, vizibil încurcat, și întinse stângaci o mână înspre el.

— Nu face asta, Drake. Nu mă ține la distanță. Nu te îndepărta de mine.

Era o poruncă. Nu porunca unui duce, ci cuvintele unui tată care îi cerea copilului său să nu se izoleze de el.

Drake îl ignoră și, fără un cuvânt, se întoarse pe călcâie și urcă scările. Parcurse holul cu pași repezi până ajunse, în sfârșit, la el în apartament. Trânti ușa în urma lui și o încuie. Apoi se rezemă cu spatele de lemnul tare din stejar, căutând să-și tragă din el tăria de a rămâne în picioare. Liniștea din cameră contrasta cu zgomotul respirației lui agitate.

Când crezu că se poate mișca din nou, fără să cadă ca o cârpă, se lăsă la podea, tot cu spatele sprijinit de ușa. Sir Faithful își făcu apariția din altă cameră și alergă fericit la el. I se urcă în poală și-l linse pe față.

— Trebuia să-mi fi dat seama, râse Drake amar și-și îngropă fața în blana câțelului.

În loc să fie realist, își alimentase iluzia că defectul acesta al lui, tendința lui de a-și pierde controlul, nu-l va împiedica să își găsească fericirea alături de Emmaline. Amintirea ei, a gustului buzelor ei, a sunetelor dulci pe care le scotea în timp ce se sărutau, toate acestea îi îngăduiseră să pretindă că putea fi mai mult decât ceea ce era. Când nu era, de fapt, decât un monstru bun de internat la ospiciul Bedlam.

Parcă nu era suficient că își pierduse controlul de față cu ea. La naiba, ar fi trebuit ca atunci să fie ultima oară când se afla în prezența ei. Dar insistase — pentru că era un nemernic egoist căruia îi păsa mai mult de cum îl făcea ea să se simtă, de faptul că îl făcea să uite.

Drake trebuia să fie recunoscător pentru episodul de mai de vreme. Acum putea măcar să o scutească de suferință. Putea prelua el acea suferință. La o adică, trebuia să fie bucuros.

Dar de ce nu era? De ce își dorea ca ziua să fi decurs așa cum și-o imaginase?

S-ar fi dus acasă la Mallen cu un buchet mare de flori albe și i-ar fi cerut mâna. Ochii ei căprui și adânci ar fi sclipit de bucurie și de uimire când el i-ar fi spus că o dorea de soție. Mallen ar fi lovit cu pumnul în birou și s-ar fi încruntat dezaprobator.

Drake își puse mâinile-n cap și-și apăsă tâmpilele care parcă îi bubuiau. De regulă, episoadele erau urmate de dureri de cap cumplite. De data asta se bucură de apariția durerii de cap, pentru că mai atenua durerea pe care o simțea în inimă.

Durerea îl ajuta să nu se gândească la faptul că fusese atât de aproape să aibă totul.

Capitolul 23

Dragul meu Drake,

E oare caraghios din partea mea că îmi doresc ca după ce te întorci să mă curtezi?

*Mereu a ta,
Emmaline*

Emmaline aproape că gonea prin Hyde Park. Membrii înaltei societăți ar fi scos suspine indignate văzând-o. Numai că nu era nimeni prin preajmă. Îi trimisese lui Drake un bilet în care îi cerea să meargă la picnic împreună. Era premiul ei pentru câștigarea pariului.

Asta fusese cu o săptămână în urmă. Mai precis, cu șase zile, ceea ce pentru Emmaline însemna o săptămână. În tot acel timp nu primise nici un semn de la el. Nici confirmarea că a primit biletul, nici un bilet de răspuns, nici o glumă sau tachinare, nici o apariție subită la vreun bal sau la vreo serată muzicală. Nimic. De parcă tot ce împărtășise cu Drake fusese doar o fantezie.

Emmaline începuse să creadă că nu va mai lua niciodată legătura cu ea.

Până deunăzi.

Într-un sfârșit, Drake îi răspunsese.

– Milady, puteți merge mai încet, vă rog? zise servitoarea gâfâind.

Emmaline îi aruncă o privire peste umăr și se simți vinovată. Oftă și încetini. Săculețul de culoarea fildeșului și buline albastre pe care îl ținea atârnat de brațul drept o lovi peste coapsă.

– Milady, nu vreți să vă trageți sufletul? sugeră Grace.

Emmaline se opri în dreptul Podului Serpentinilor, care delimita granița dintre Hyde Park și Grădinile Kensington. Se opri așa brusc că Grace nu frână la timp și aproape dădu peste ea.

- Cer scuze, milady.

Emmaline se uită la biletul pe care-l ținea în mână.

- Bine, bine, spuse ea.

Reciti rândurile.

Draga mea Emmaline,

Îmi vei face onoarea de a ne întâlni în Hyde Park, la Grădinile Kensington? Voi fi acolo la 5 dimineața. Dacă nu e prea devreme.

Al tău,

Drake

Emmaline miși ochii. Undeva în depărtare se vedea silueta unui bărbat. Era îmbrăcat complet în negru și avea un aer ciudat, întunecat. Emmaline se întoarse spre Grace.

- Așteaptă aici, te rog.

Nu mai așteaptă să vadă dacă servitoarea îi respecta porunca și se grăbi spre logodnicul ei. Drake era cu spatele la ea, privind nuanțele de indigo de lavandă ale cerului dimineții. Cel care o salută fu Sir Faithful, care lătră când îi simți prezența.

Umerii lui largi se încordară auzind-o că se apropie, dar nu se întoarse spre ea. Ea se lăsă în jos să mângâie câțelul.

- Bună, Sir Faithful! Ce mai faci, băiete?

Îl mângâie pata din frunte, iar el se împinse în palma ei.

- Emmaline, o salută și Drake pe un ton de gheață.

Emmaline se ridică în picioare, iar rochia ei de muselină bleu flutură ușor la o pală de vânt.

- De ce nu mi-ai răspuns când ți-am scris? Auzea ea însăși tonul de femeie rănită și trădată din propria-i voce. Nu înțeleg. Ba pari că te bucuri de compania mea, ba dispari. Te porți de parcă ai fi două persoane diferite.

El înțepeni.

- Cred că ai început să ții la mine, șopti ea. Nu poți nici măcar să mă privești când îți vorbesc?

Drake se întoarse, iar ochii lui de culoarea smaraldelor îi întâlniră pe ai ei. Ea făcu un pas în spate, căci nimic nu o putuse pregăti pentru răceala din privirea lui. El ridică din sprânceană, cu un aer indiferent.

- Chiar nu am ce să îți spun.

Vocea îi era rece ca o zi de ianuarie. Ea își duse o mână la gură ca să înăbușe un icnet de durere, iar din cealaltă mână îi căzu săculețul, făcând un zgomot greu când atinse pământul. Ridică bărbia, refuzând să fie dominată și redusă la tăcere.

- Te-am așteptat cincisprezece ani. Nu mai sunt o fetiță. Nu mai pot continua așa. Mi se rupe inima, spuse ea, întinzând o mână spre el, conștientă că renunțase, cu acele cuvinte, la ultima rămă de mândrie.

El își trecu o mână prin păr și slobozi o înjurătură, una din cale-afară de murdară pe care o auzise doar o dată, spusă în barbă de fratele ei, și asta fusese în ziua în care murise tatăl lor.

- Emmaline, cred că ți-ai format o idee greșită despre... asta, zise el, făcând un gest cu mâna de la el către ea și invers.

- Eu cred că ai început să ții la mine, Drake. Vrei să mă faci să cred că nu e adevărat? Se apropie de el, iar el tresări. Ea râse, un râset care i se păru al unui om nebun. M-am înșelat atât de tare în legătură cu noi doi? întrebă ea.

El nu spuse nimic.

- Nu poți nici măcar să ai decența să îmi răspunzi? insistă ea aproape cu disperare. Ce fel de joc joci? De ce îmi trimiți bilet să ne întâlnim aici dacă...

O expresie de surpriză apăru peț de o clipă pe chipul lui.

- Ce bilet?

Atunci ea înțelese.

- O, Doamne. Nu tu mi l-ai trimis.

O durere cruntă, care parcă pulsa, se iscă de undeva din zona inimii, căci despre inima propriu-zisă știa deja că era smulsă și sfâșiată. Duse mâna la piept. Organul continua să bată. Și, în mod ciudat, bătea destul de sănătos pentru o persoană aflată pe moarte.

Se lăsă pe un genunchi și scotoci cu înfrigurare în săculeț, de unde scoase plicul. Îi tremurau așa tare mâinile că îl scăpă.

Drake se aplecă și îl ridică de pe jos. Parcurse cu privirea biletul pe care se presupunea că el îl scrisese. Se încruntă un pic, apoi în ochi îi apărură scipiri de furie. Și în acel moment ea primi confirmarea.

Emmaline își dorea să o ia la fugă, să dispară și să se scutească de umilința pe care o simțea atât de intens.

Fără un cuvânt, el puse biletul la loc în plic și i-l înmână. Ea se ridică fără ajutorul lui, deși îi tremurau picioarele. Se uita fix la numele ei scris pe hârtia de culoarea fildeșului, pentru că nu voia să fie nevoită să se uite la el și să-i vadă furia.

Emmaline fu stăpânită de o nevoie violentă de a rupe plicul în bucățele. Ar fi vrut își reproșeze în gura mare că nu recunoscuse scrisul care semăna atât de bine cu cel de pe biletele primite în săptămânile trecute de la lordul Sinclair. Se ura pentru că văzuse doar ce voise să vadă.

– Mi-am... mi-am permis să sper.

Iar speranța îi afectase judecata.

– Sinclair? Întrebă el.

Emmaline îi evită privirea.

Drake înjură. Avea să-l ucidă pe afurisitul de Sinclair.

– De ce-ar fi trimis acel bilet?

Apoi revelația îl izbi, practic, în moalele capului. Fusese mereu Sinclair.

– Acum se leagă, zise el.

Ea clipi des, privindu-l cu ochi câprui și plini de tristețe.

– Ce anume se leagă?

El râse, un râs cinic.

– Nu face pe sfioasa cu mine. Tu și Sinclair ați uneltit pe la spatele meu. El era cel care te informa unde mă duceam în timpul sezonului.

Fusese trădat de cel mai apropiat prieten și de logodnica sa.

– Te asigur că n-aș putea fi sfioasă nici dacă m-aș strădui, pufni ea.

– Dar ai reușit să fi uneltitoare.

Ea strânse pumnii, iar el fu convins că avea să îl lovească, lucru pe care, de altfel, era conștient că-l merita. Emmaline trase aer în piept.

– Chiar așa, Drake? Așa mă vezi tu pe mine? Ca pe o debutantă obsedată și uneltitoare?

În mintea lui apăru o imagine cu Sinclair și Emmaline, trași deoparte. Și-i imagina râzând și punând la cale un plan ca să îl prindă în plasă. Furia îi deveni și mai puternică. Era asaltat de un tumult de emoții și nu reușea să distingă gelozia pentru apropierea dintre ea și Sin și furia că râseseră copios pe la spatele lui.

— Cred că v-ați amuzat bine pe socoteala mea, zise el, întorcându-i spatele.

— Compania mea ți s-a părut așadar atât de cumplită?

El își șterse fruntea și se întoarse spre ea.

— Așadar, Sin te-a ajutat să îmi afli planurile, seară de seară. Ție îți înțeleg scopul pentru care ai conspirat împotriva mea. Intenția ta era să îmi forțezi mâna. Dar Sinclair?

— De ce nu poți pur și simplu să crezi că Sin încerca să te ajute pentru că, în opinia lui, suntem meniți să fim împreună?

El ridică o sprânceană.

— Mă mir că a fost de acord să te ajute. Nu e un bărbat care să apeleze la subterfugii.

Indignată, Emmaline își încrucișă brațele la piept.

— Iar eu sunt genul care să apeleze la subterfugii, asta spui? Măi, să fie! Ce părere ai despre mine! Îți sugerez să vorbești cu lordul Sinclair dacă vrei să capeți răspunsuri la întrebările tale, zise ea, și ridică bărbia cât putut de sus. Ești o bestie!

— Nici că s-au rostit vreodată vorbe mai adevărate, își înclină el capul.

Ea râse aproape isteric.

— Ai ținut vreodată la mine?

Drake o privi atent pe Emmaline. Avea buzele strânse, cu colțurile coborâte, ceea ce sugera că simțea furie și disperare, deopotrivă. Cum de îndrăznește să se considere parte vătămată? În definitiv, ea fusese duplicitară. El nu îi datora scuze, câtuși de puțin. Și, cu toate astea... când buzele ei roșii tremurau în acel fel, îi venea să își dea una în cap pentru că îi provoca atâta suferință. Se ura pentru că îi făcea rău, chiar dacă, în definitiv, era mai bine pentru ea. Iluzia ei cum că el ar fi fost un om de onoare, demn de dragostea ei, putea fi distrusă, în sfârșit.

Făcu câțiva pași hotărâți înspre ea, iar Emmaline se retrase.

— Haide, Emmaline, chiar vrei să cred că planul pe care l-ai urzit a venit din dragoste pentru mine? Nu din dorința ta de a te mărita cu orice preț?

— Cât mă desconsideri! făcu ea și făcu un pas îndrăzneț spre el, astfel încât distanța dintre ei deveni foarte mică.

Erau unul lângă celălalt, respirând precipitat, copleșiți de emoții.

- Ce vrei de la mine? zise el, iar cuvintele aproape că îi porniră din rărunchi.

- Vreau să fiu soția ta, șopti ea.

Drake se uită în gol, incapabil să vadă dragostea care izvora din privirea ei. Dumnezeuule, când ea îi vorbea așa, simțea că nu îi putea refuza nimic. Merita măcar o parte din adevăr.

- Nu sunt pregătit să mă însor cu tine.

- De ce? întrebă ea cu glas tremurat.

El știa prea bine cât o costa acea întrebare și adăugă astfel încă ceva pe lista motivelor pentru care se ura pe sine.

- Nu sunt pregătit să fiu soț.

Iată. Pentru el, era adevărul. Era recunoașterea faptului că nu era îndeajuns de bun pentru ea. Însă pentru ea era, probabil, o respingere.

- Nu ești pregătit să fii soț? Sau să fii soțul meu?

El nu spuse nimic, iar ea se crispă.

- Înțeleg.

„Nu, Emmaline. Nu ai cum să înțelegi. Pentru că dacă ai înțelege, ai ști că în clipa asta mă simt ca străpuns, iar și iar, de o baionetă ruginită.”

Drake privi înspre orizont, unde negura nopții făcea loc luminii dimineții.

- Nu trebuia să te ating.

Cu toate că i se păruse unicul lucru desăvârșit din viața lui.

- Îmi imaginez că prea puține dintre femeile cu care ai avut relații intime au auzit aceste cuvintele de la marele Lord Drake, râse Emmaline cu amărăciune. Se aplecă, luă săculețul de pe jos și i-l puse în brațe. Astea sunt ale tale. Ți le-am scris pe când erai... plecat. Acum te eliberez, zise ea. Tresări, de parcă propriile-i cuvinte ar fi avut impact asupra ei, dar apoi îi înfruntă privirea. Nu mai ai nici o responsabilitate față de mine.

Inima lui Drake tresări, apoi îngheță. Dădu ferm din cap, dar zumzetul din urechi îl împiedica să gândească în mod coerent. Poate nu o auzise bine, totuși.

- Te eliberez, repetă ea. Nu mai pot face asta. Nu mă iubești. Cu toate că eu... te iubesc. Nu pot fi o responsabilitate pe care nu ți-o dorești și pe care, la o adică, nu ți-ai dorit-o niciodată. Vreau să fiu curtată. Vreau ca cineva să îmi aducă flori și să îmi scrie poezii.

Dar, mai mult decât orice, vreau să fiu iubită. Și știi ceva, Drake? Merit să fiu iubită.

Așa era. Chiar merita. Numai că Emmaline nu avea să găsească nicăieri pe lume pe cineva care să țină la ea cum ținea el. Și tocmai aptul că ținea la ea îl făcea să vrea să o știe liberă, în ciuda dorinței lui egoiste de a o avea lângă el. Drake simți un ghem dureros în piept.

Ciudat. Fusese înjunghiat și fusese atins de mai multe gloanțe lecăt ar fi putut îndura vreodată vreun trup omenesc și, cu toate acestea, durerea de a o pierde pe Emmaline era cumva mai puternică decât toată suferința de care avusese parte pe front.

Dumnezeu să-l ajute. Era un egoist, până la urmă. Nu era pregătit să o piardă.

– Dar dacă nu vreau să fiu liber?

Cuvintele se smulseseră de undeva din profunzimea sufletului lui, un loc unde încă dăinuia urma de umanitate cu care se întorcase din război. Dacă Emmaline dispărea din viața lui, avea să se stingă și ultima licărire de lumină din el.

– Haide, Drake, îi zâmbi Emmaline cu tristețe. Nu mă vrei. Nu n-ai vrut niciodată. Nici măcar în acest sezon. Te-am urmat la fiecare eveniment, dar n-am fost mai mult decât o prezență săcătătoare. Așa că te eliberez nu doar pentru mine, ci și pentru tine.

Făcu un pas spre el, făcându-l să simtă mirosul acela proaspăt, le lămâie. Drake închise ochii. Nu avea să afle dacă era miros de apun sau de parfum dat discret, în zona din spatele urechii, pentru că avea să dispară din viața lui, iar el va pierde dreptul de a afla oate acele detalii intime pe care tânjea să le știe.

Ca prin ceață, deveni vag conștient de faptul că ea îi luase mâinile într-ale lui. Ea i le strânse ușor și ridică privirea înspre a lui.

– Ai avut ocazia să iei o seamă de decizii, singur. Te-ai dus la război. Eu n-am avut niciodată asta. Lasă-mă să am asta. Lasă-mă să am parte de Sezonul meu.

Drake simți un nod în gât. Își dorea să îi poată spune că avea lecizie pe care o luase, cea tentativă de a-și dovedi independența, usese cea mai cumplită greșală din viața lui. Îl costase totul: sănătatea mintală, fericirea. Pe ea.

– Nu am spus niciodată că vreau să fiu liber de tine.

De ce nu putea spune cuvintele de care era nevoie ca să o păstreze? „Pentru că nu o meriți”, răspunse o voce doar de el auzită.

Emmaline zâmbi tristă.

– Dar nu mi-ai spus niciodată nici că mă vrei, spuse ea și îl mângâie ușor pe obraz, cu degete tremurânde. Când a murit tata, am fost distrusă. Am crezut că n-am să mai pot zâmbi vreodată.

Drake încercă să-și dea seama de unde venea turnura bruscă a discuției și încotro ducea.

– Te-am așteptat atunci, dar nu ai venit, continuă ea, înghițindu-și nodul din gât. Îmi amintesc haosul de atunci. Atâtea țipete, atâtea plânsete. Nu mai știu care erau ale mele, care erau ale mamei, care erau ale servitoarelor. Mulți au venit să prezinte condoleanțe și să îl omagieze, dar eu nu voiam să văd decât o singură persoană trecându-ne pragul. Strânse buzele și făcu un efort să suradă. Erai singurul pe care tânjeam să îl văd. Te-am așteptat să vii la mine..., dar n-ai venit niciodată.

Drake își desprinsе privirea de pe chipul ei atât de drag, iar mintea lui se întoarse în trecut, amintindu-și de perioada despre care vorbise ea. În ciuda felului în care Emmaline vedea situația, lui chiar îi păsase de pierderea pe care o suferiseră ea și familia ei. Voise să se ducă la ea.

În acel moment își dădu seama cu claritate că nu putea lupta pentru ea. Suferința pe care ea o purta în suflet, și la care avea tot dreptul, simboliza o prăpastie care avea să-l facă veșnic nedemn de ea. O dezamăgise de mult prea multe ori.

– Pentru asta îmi pare mai rău decât vei ști vreodată, zise el.

Tresări când degetele ei fine și delicate îi mângâiară obrazul. Ea ezită o clipă, apoi se ridică pe vârfuri și îl sărută prelung pe buze.

Avea gust de adio.

Fără un cuvânt, ea se întoarse și plecă.

Capitolul 24

Dragul meu Drake,

Tocmai m-am întors la Londra, unde am găsit cea mai încântătoare pălărie din paie, pentru grădinărit. N-am să mă mai înroșesc niciodată la soare!

*Mereu a ta,
Emmaline*

Drake rămase ținut locului. Parfumul lui Emmaline părea să persiste, iar el se temea că dacă ar face și cea mai mică mișcare, mirosul ei avea să dispară complet. Rămase nemișcat până când începură să îl doară umerii. Timpul se târa.

Sir Faithful îl împunse cu botul în picior până îl făcu să se uite în jos, la el. Micuțul îl privi cu o expresie tristă, aproape acuzatoare.

– Sunt un mare prost, Sir.

Sir Faithful lătră aprobator.

Lui Drake nu îi scăpa ironia situației. În cei trei ani care se scurseseră de când se întorsese de pe front nu simțise absolut nimic, iar acum simțea totul: durere, fericire, disperare. Detesta valul de emoții care amenința să îl copleșească.

În ultimii trei ani, Drake își construise un zid protector, o barieră între el și lume. În doar câteva luni, Emmaline dădămasese acel zid, cărămidă cu cărămidă, până când îl expusese în forma lui reală, umană, cea a unui bărbat rănit și speriat.

Chiar dacă ținea la Emmaline, Drake o ura, în acele clipe, pentru că îl obliga să se confrunte cu minciuna în care trăise. Încercase din răspuțeri să se țină ocupat cu lucruri lipsite de sens, cu relații cu femei de moravuri ușoare și cu jocuri de noroc. Iar toate acelea nu mai puteau fi de ajuns. De-acum, unicul lucru după care tânjea ca după aerul pe care-l respira era ea. Iar ea plecase din viața lui.

Voia să dea cu pumnul în ceva. Dar nu avea pe cine să își dezlănțuie furia... în afară de...

Drake se întoarse brusc pe călcăie, încăleacă și porni călare spre casa singurei persoane asupra căreia se putea manifesta. Când ajunsese la destinație, îi aruncă frâiele unui băiețandru aflat prin preajmă, îi dădu o monedă și-i promise încă una la întoarcere. Apoi urcă treptele din dreptul intrării principale și bătu violent la ușă.

Majordomul îi deschise și făcu ochii mari.

- Milord, am să...

Drake trecu pe lângă el și porni pe scări.

- Unde e?

Majordomul păli.

- Milord, făcu el și îl urmă degrabă pe scări, este încă în pat, dacă...

Drake îl lăasă în urmă, fără să mai audă ce i se spunea. Apoi porni pe hol. Cum nu-l vizitase niciodată pe Sin în dormitor, nu era prea sigur în care încăpere se afla nemernicul. Avu însă satisfacția de a da câte un șut în fiecare ușă încuiată, aproape smulgându-le din balamale. Undeva pe la jumătatea culoarului, auzi un mârâit dincolo de ușă pe care o lovi cu piciorul.

- Trezește-te! tună Drake intrând în dormitor.

Ajunse lângă pat și aruncă pe jos maldărul de pături. Sin își duse o mână la ochi, părând mai deranjat de lumină decât de faptul că tocmai fusese lăsat gol și descoperit în mijlocul patului.

- Ce-i cu dispoziția asta proastă așa de dimineață? gemu el și își trase o cuvertură peste ochi.

Drake scotoci prin buzunar, scoase biletul și i-l flutură în față.

- Ce-i asta? Ce fel de prieten îmi ești, unde ți-e loialitatea din moment ce o ajuți pe Emmaline să uneltească împotriva mea?

Sin dădu cuvertura deoparte și se ridică încet în capul oaselor. Se întinse spre marginea patului și își luă halatul.

- Despre ce vorbești? întrebă el în timp ce se lupta cu mânecile halatului. Luă biletul, îl citi și îl puse deoparte. A, despre asta!

Drake își fixă cu privirea prietenul pe care de acum îl considera un trădător.

- A, despre asta?! E tot ce ai de spus?

Oricine altcineva ar fi fost de-a dreptul îngrozit de calmul rece din tonul lui Drake. Tocmai ca să îi demonstreze cât era de îngrozit

de situație și de atitudinea prietenului său, Sin căscă prelung, acoperindu-și gura cu dosul palmei, apoi se ridică și își legă halatul.

— Era nevoie de un mic imbold, explică el.

Fără să îi pese de oră, păși cu tălpile goale pe covorul scump și se îndreptă spre tava cu băuturi. Își turnă o porție generoasă de whisky, mișcă atent lichidul în pahar și îl bău dintr-o suflare. Puse apoi paharul pe tavă.

Drake își încheștă pumnii, conștient de faptul că prietenul lui îi punea nervii la încercare. Trase aer în piept.

— Rolul tău nu e să te amesteci în viața mea. E ceva ce nu vreau și de care nici nu am nevoie. În trecut am avut de-a face cu uneltirile tatălui meu. N-am nevoie să trec prin asta și cu tine.

Sinclair luă paharul și își mai turnă o porție, apoi îl privi atent pe Drake.

— Ești sigur de asta? întrebă el și luă o gură de alcool. Chiar poți să spui cu toată sinceritatea că ești fericit de când te-ai întors din război? Pentru Dumnezeu, Drake, ai jucat jocuri de noroc și ai umblat cu prostituate până n-am mai putut să țin socoteala. Și zi-mi, ai găsit vreun strop de fericire?

Drake se văzu nevoit să facă eforturi să nu-și lovească prietenul.

— Ce știi tu? scrâșni el. Cine îți dă dreptul să judeci și să condamni? Tu nu faci decât ceea ce vrei.

Drake luă și el un pahar și își turnă niște whisky. Sinclair își luă paharul și îl ridică în batjocură înspre amicul său.

— Da, dar eu, unul, nu sunt logodit.

Drake dădu să spună ceva, dar se opri și rămase cu privirea pierdută. Își dădu seama că nici el nu era logodit. Cu doar câteva cuvinte, înțelegerea de logodnă care îi legase încă din copilărie fusese ruptă.

— Chiar și așa, nu trebuia să o ajuți. Ești prietenul meu și trebuia să dai fuga la mine din clipa în care ți-a propus să te implice în urzeala ei.

Dădu alcoolul peste cap și puse paharul pe mäsută. Drake era decis ca la momentul când avea să iasă din dormitorul lui Sin să fie beat de-a binelea. Sin își frecă fruntea.

— Când mi-a propus? Deci nu ți-a spus, zise el și în ochi i se aprinse o scânteie. Tu crezi că Lady Emmaline m-a abordat? Crezi că ea mi-a cerut ajutorul? Nu ți-a spus că eu am fost cel care i-a vorbit primul?

Capitolul 25

Dragul meu Drake,

Am aflat că ești la Londra. Știu că nu se cuvine să recunosc asta, dar... sunt nerăbdătoare să te văd.

*Mereu a ta,
Emmaline*

Emmaline se așeză pe una dintre băncile din fier forjat din grădină și își lăsă pe frunte borul pălăriei, pentru ca servitoarea să nu-i vadă chipul chinuit de suferință. Strânse la piept mica săpăligă cu care își făcuse de lucru până atunci. Se bucură de înțepătura provocată de metal, pentru că îi distrăgea atenția, pe moment, de la durerea provocată de faptul că avea inima frântă.

Pusese punct logodnei. I se părea ireal chiar și în acele momente, când își amintea.

De când era doar o copilă, viața îi fusese în permanentă împletită cu cea a lordului Drake. Îl știa drept ursitul ei. După ani întregi în care îl așteptase să-și vină în fire și să facă ce se cuvenea, ar fi fost firesc să se bucure de libertatea de a fi, în sfârșit, lipsită de orice obligație și angajament. De-acum putea să se bucure cu adevarat de un Sezon monden și de ocazia de a căuta ceea ce își dorea cel mai mult în viață – iubirea.

Și totuși, de ce simțea că avusese tot ce visase vreodată și pierduse totul?

– Îl poți chema pe duce? îi ceru ea servitoarei.

– Da, milady, zise Grace și se grăbi să îi îndeplinească dorința.

Emmaline se ridică de pe bancă și începu să se plimbe prin grădină fără a vedea însă florile. Apoi făcu greșeala de a arunca o privire la micile flori albe, identice cu cele din iarba unde trăise momente de extaz alături de Drake, în Hyde Park, și simți că era mai mult decât putea îndura.

Se lăsă în genunchi și mângâie floarea mătăsoasă și atât de fragilă. Apoi își lăsă fața în mâini și începu să-și miște capul înainte și înapoi, încercând să scape de amintirea atingerii lui Drake, de amintirea felului în care îi făcuse trupul să se desfacă precum petalele unei flori de primăvară.

Simți apoi cum o umbră se interpune între ea și dulceața aproape grețoasă a razelor de soare, iar vocea îngrijorată a lui Sebastian îi întrerupse firul gândurilor.

— Em, ești bine?

Ea nu se ridică și nici nu se uită la el.

— S-a terminat. Am făcut-o. L-am eliberat.

Cum de reușea să vorbească pe un ton atât de controlat?

Sebastian nu spuse nimic.

Emmaline nu știa la ce se așteptase. Poate la un soi de satisfacție din partea lui. În definitiv, de câte ori nu insistase el, în ultimele luni, ca ea și Drake să rupă logodna?

Sebastian se așeză pe banca din fier și își puse o mână pe umărul ei. Ea se lăsă înspre el, așa cum făcea când era mică, iar el o lua în brațe când cădea și se lovea, iar îmbrățișarea lui făcea durerea să dispară. Of, oare de ce nu putea fi copil din nou? Viața era atât de simplă pe atunci.

— Știi că nu vreau decât să te văd fericită, da? Emmaline încuviință din cap. Și atunci de ce simt că nici acum nu ești fericită?

Ea își rezemă bărbia de genunchiul lui Sebastian și îl privi lung.

— Îl iubesc. Dintre toate lucrurile prostești și nebunești pe care le puteam face... M-am îndrăgostit de el.

Fratele ei nu spuse nimic preț de câteva clipe, după care îi dădu jos pălăria și o privi în ochi.

— Em, știi că țin minte și azi ziua în care te-ai născut? Erai roșie la față și urlai ca din gură de șarpe. Lacrimile se prelingeau șiroaie pe obrajii tăi dolofani. Dacă se străduia în zadar să te liniștească. Eu m-am aplecat peste pătuțul tău și chiar atunci, ca prin farmec, te-ai oprit din plâns. Nu m-am gândit prea mult la ce înseamnă a fi frate mai mare. Dar în acea clipă mi-am dat seama că voiam să te protejerez de orice rele. De toate relele.

— Unele lucruri sunt dincolo până și de controlul tău, Sebastian.

— Știu, din nefericire.

Își îndreptă privirea spre pălăria pe care o ținea în mâini.

- Știi că mi se pare că pălăria asta e ridicolă, nu? continuă el.

- Eu o ador! protestă ea și-l plesni ușor peste braț.

El mai aruncă o privire depreciativă bietului accesoriu.

- Eu, unul, n-aș alege niciodată o asemenea pălărie pentru tine.

Știi că te-am tachinat la nesfârșit pe tema asta, dar tu insiști să o porți. Nu există nicio explicație, nu-i așa. Em? E doar o chestiune de gusturi, să-i zicem, încheie el uitându-se de data asta la ea.

- Așa e, șopti ea.

- Vezi cum panglicile încep să se destrame? Uite, și paiele încep să se rupă, uite, chiar aici.

- Seb...

- Într-o bună zi vei avea nevoie de o pălărie nouă, continuă el. O vei găsi și va fi perfectă pentru tine.

Emmaline își mușcă buza.

- Niciodată nu am să simt la fel pentru... altă pălărie, zise ea pe un ton convins și convingător.

- Tot ce se poate. Chiar și așa, vei găsi una și vei învăța să o iubești. Înțelege?

Ea încuviință din cap, cu bărbia lipită în continuare de genunchiul lui, simțindu-se iar ca o fetiță.

Sebastian puse pălăria pe bancă, lângă el. În copilărie, o tachinase fără milă cu privire la semnele ei de întrebare în ceea ce îl priveau pe Drake și angajamentul lui față de ea. Anii trecuseră și începuse să reiasă că îngrijorarea ei era întemeiată, iar de atunci el încetase să o mai tachineze pe tema respectivă. Apoi devenise fratele protector, cel care o asigura că era cu adevărat dorită. Acum era fratele care era sincer cu ea. Iar ea îl iubea și mai mult pentru asta.

- N-am să mai fiu fericită din nou, zise ea gata să plângă.

Sebastian oftă și o ridică de jos, luând-o apoi în brațe. Apoi o scutură ușor de umeri.

- Ascultă-mă. Ești frumoasă, bună și deșteaptă. Într-o bună zi vei găsi un gentleman care să îți merite dragostea. Drake nu va avea decât de pierdut. A făcut o greșală prostească și sunt sigur că într-o bună zi va vedea și el asta.

Emmaline își lăsă capul la pieptul lui și începu să suspine.

- Atâta consolare să am. Of, ia te uită, am ajuns o plângăcioasă. El scoase batista și o șterse la nas.

- O plângăcioasă care cam lasă urme, zâmbi el.

Ea luă batista și și-o puse pe față, continuând să plângă.

– N-a vrut niciodată logodna asta. De ce?

Sebastian înjură și o prinse de umeri.

– Uită-te la mine. E defect.

Emmaline își mușcă buza de jos. În ciuda a ce se petrecuse între ea și Drake, în ciuda lipsei lui de dorință de a se implica, ar fi fost o trădare din partea ei să nu îl apere. Își aminti de acel moment în care își pierduse controlul, în grădină, și simți dorința să îi ia apărarea. Sebastian probabil că o va face în toate felurile pentru asta.

Da, Drake era marcat. Purta urmele unor răni grave. Dar asta nu avea legătură cu motivele pentru care nu o voia. Sebastian o strânse în brațe și așteptă ca hohotele să se domolească.

– E mai bine acum? o întrebă.

„O, Sebastian, nu mai sunt un copil.” Un plâns sănătos nu avea cum să facă să dispară valurile de durere din sufletul ei. Dar nu se îndura să îi spună că nu avea să mai fie bine vreodată și că durerea o va însoți mereu.

– Da, e mai bine, minți ea.

Sebastian se mai însufleți și o sărută pe creștet. Luă pălăria și i-o puse pe cap.

– Vorbesc serios. Îți iau o pălărie nouă, fie că vrei sau nu.

Emmaline reuși să râdă.

– Într-o bună zi o să înțelegi că nu găsești pălăria perfectă pe toate drumurile.

– Mai vedem noi, îi făcu Sebastian poznaș cu ochiul.

Capitolul 26

Dragul meu Drake,

Nu găsești că e ciudat că, deși suntem logodiți de 11 ani, ne-am văzut doar de câteva ori?

*Mereu a ta,
Emmaline*

Drake se afla la marginea sălii de bal, iar marea de dansatori trecea prin dreptul lui. Ținea în mână un pahar cu șampanie, dar ignora buna dispoziție din jur – râsetele vesele, bârfele cele mai recente. Ignora totul. Fiecare gând îi era ocupat de Emmaline, așa cum tot ea îi ocupa fiecare ungher al inimii.

Din ziua în care ieșise ca o furtună din casa lui Sin, Drake nu reușise să scape de cumplitul sentiment de vinovăție care îl copleșea când se gândea la insultele pe care i le adresase lui Emmaline. Reieșise că ea nu îi ceruse ajutorul lui Sinclar. Și că, în ciuda acuzațiilor urâte care îi fuseseră azvârlite în față, Emmaline se dovedise extrem de integră și nu îl dăduse de gol pe Sin.

Oare chiar era surprins? În definitiv, era aceeași femeie care făcuse scut în fața unei vânzătoare ambulante. Și dacă ar mai fi trăit 10 vieți, tot nu ar fi găsit o femeie pe care s-o vrea mai mult de soție.

Drake luă o gură de șampanie. Se întorsese acasă și așteptase să fie convocat de ducele de Mallen. Gura i se împietri. Știuse că celălalt bărbat avea să fie încântat că înțelegerea dintre familiile lor fusese ruptă. Își petrecuse ziua în bibliotecă, cu romanul *Glenarvon* în poală. Îl copleșiseră amintirile: ziua în care o văzuse înfruntând doi lorzi, în plină stradă, ziua în care o surprinsese la librărie. Una câte una, amintirile îl podidiseră și îl forțaseră să le depene dureros pe fiecare în parte. Recunoscuse că decizia lui Emmaline era cea potrivită. Cu toate acestea, cu fiecare minut care trecea, devenea tot mai cuprins de groază, așteptând scrisoarea ducelui de Mallen.

Ziua trecuse. În mod ciudat, părea că nimic nu se schimbase. Drake se convinsese aproape că își imaginase acea blestemată discuție cu Emmaline.

Privi cu atenție sala de bal, tânjind să-i vadă zâmbetul obraznic. Își amintea însă că ultima oară când o văzuse, când îl lăsase în parc, nu zâmbise. Își amintea, de asemenea, circumstanțele ultimei lor întâlniri și se biciuia cu dureroasa amintire a rugăminții ei de a fi liberă.

Dădu peste cap ultima gură de șampanie. De data asta ea nu avea cum să știe că el era la eveniment. Și Dumnezeu știa că dacă era să îl vadă, nu avea să îi zâmbească. Motiv pentru care își trimisese un servitor să dea târcoale reședinței Mallen ca să afle ce planuri avea Lady Emmaline în acea seară.

O mică înghesuială în dreptul ușii îi atrase atenția, apoi îl făcu să suspine. Existase oare o femeie mai răpitoare? O creație din mătase înfioată ca spuma mării îi îmbrățișa formele delicate. Decolteul ei sugestiv, căptușit cu mărgele de cristal, reflecta lumina candelabrelor. Materialul bogat al rochiei i se prindea frumos de șolduri și se mișca odată cu ea. Era o sirenă care îl ispitea.

El îi ceru în gând să se uite la el. Să îl ierte.

Și apoi, ochii ei se opriră asupra lui. Își dădu seama de momentul în care îi înregistrează prezența. Privirea plină de veselie deveni brusc tristă. Iar asta îi frânse inima.

Ducele de Mallen se apropie de ea protector și o luă din raza lui vizuală. Apoi se aplecă și îi șopti ceva la ureche. Buzele ei schițară un surâs amuzat. Drake se întrebă dacă era singurul bărbat de față care știa că acel zâmbet era forțat. Ea îl apucă de braț pe Mallen și îl ciupi discret. Dacă Drake nu i-ar fi urmărit cu atâta atenție, micul gest i-ar fi scăpat neobservat.

Drake făcu un pas înainte. Apoi doi. Apoi trebui să își pună toată voința la încercare pentru a se opri.

Mallen îi spuse repede ceva ducesei de Mallen, apoi o conduse pe Emmaline în partea opusă a încăperii, așezând-o alături de domnișoara Winters. Drake înjură urât, atrăgând privirile curioase și șocate ale celor din jur. Îi ignoră. Dacă ar fi avut o soră, el, unul, ar fi procedat mai bine. N-ar fi abandonat-o într-un rând întreg de „insignifiante“

„Să fie oare doar vina lui Mallen că asta e situația?” interveni o voce interioară. „Nu cumva singurul vinovat ești tu?”

Un servitor se apropie și luă paharul gol. Drake îl puse pe tavă și continuă să o privească pe Emmaline. Chipul îi strălucea când vorbea. Gesticula amplu, iar Drake se întrebă despre ce discutau oare cele două tinere. Lângă el apăru Sin.

– Ce anume ți-a atras atenția, Drake? întrebă el zeflemitor.

– Scutește-mă, Sin!

Drake luă încă o cupă de șampanie și își ignoră prietenul. Sin nu era însă tocmai ușor de intimidat. Își luă un pahar și se uită de jur împrejur.

– Iat-o pe Lady Emmaline. Ce ciudat să dai de ea aici când nu știa nimic despre planurile tale pentru seara asta. Mare noroc, ce să zic. Drake îi ignoră zeflemeaua. Arată destul de bine în condițiile date.

Al naibii Sinclair pentru ultimele trei cuvinte!

Drake își zise să nu cedeze tentației de a pune întrebarea care îi stătea pe buze. Se strădui să numere până la 10. Ajunse până la 9.

– Care-s condițiile date, Sin?

Sin se prefăcu surprins.

– Vai, dar n-ai auzit? Se zvonește că tu și Lady Emmaline v-ați certat. Apoi își coborî vocea și îi vorbi lui Drake la ureche: se pare că a fost văzută alergând, cu lacrimi în ochi, în Hyde Park. Iar tu ai fost văzut plecând din același loc, la scurt timp după aceea.

Drake nu se putu abținu și mai aruncă o privire înspre ea. Îi recunoștea surâsul fals prin care încerca să pară veselă și nepăsătoare. Cu toată distanța dintre ei, cu toate că erau atâtea persoane între ei, îi vedea degetele crispate, albe de la cât de tare le strânsese.

– Mallen arată de parcă ar vrea să te vadă sângerând, murmură Sin.

Fără să-i zică o vorbă prietenului său, Drake porni înspre ea.

– Dintre toate evenimentele mondene la care putea veni, murmură Emmaline. Își frânse mâinile-n poală, recunoscătoare că Sophie era acolo, căci prezența prietenei ei o liniștea. Acum că nu îmi doresc deloc să îl văd... se găsește să fie tocmai aici?

Râse isteric, iar Sophie îi luă mâna.

– Of, Em.

Privi în jur, apoi se aplecă spre Emmaline.

– Se uită la noi, îi șopti.

– Cine?

Sophie dădu ochii peste cap.

– Cine crezi? Marchizul de Drake.

Emmaline rezistă impulsului de a se uita înspre el. Detesta faptul că până și după felul în care el o trimisese la plimbare, ea tot tânjea să îl vadă. Strânse mâna lui Sophie.

– Vreau să plec, îi spuse.

– Taci, toată lumea se uită la noi. Ce-a făcut el de ai ajuns să îți dorești să fugi?

Emmaline ridică evantaliul și îl deschise ca să își acopere buzele.

– Mi-a trimis un bilet în care îmi cerea să ne întâlnim în parc. M-am dus, ca o îndrăgostită neghioabă, pentru ca la final să aflu că nu el îmi scrisese biletul, Sophie. Fusesse planul lordului Sinclair ca să ne aducă împreună. Nu cred că mai e nevoie să îți spun că totul s-a încheiat cu un dezastru.

– Vai, Em! făcu Sophie, cu ochi mari.

Emmaline închise evantaliul.

– Am pus capăt logodnei.

Ochii lui Sophie deveniră și mai mari.

– Ce ai făcut?

Emmaline își băgă degetele printre faldurile rochiei, strivindu-le. Madame Touseou ar fi furioasă văzând-o cum se poartă cu o rochie atât de prețioasă.

– I-am pus capăt. Lordul Drake nu ține la mine. Nu a ținut nici odată. Așa că, într-un sfârșit, i-am redat libertatea.

– Eu cred că ține la tine, Em, se încruntă Sophie.

– De ce zici asta? pufni Emmaline.

Sophie aruncă iar o privire prin încăpere.

– Nu și-a luat ochii de la tine din clipa în care ai venit. Și nu pare dezinteresat. Nici un bărbat nu se uită la o femeie cum se uită el la tine în seara asta, fără să simtă ceva pentru ea. Aș da orice să mă privească un bărbat așa cum te privește pe tine lordul Drake, oftă Sophie.

Emmaline urmări privirea lui Sophie. Dar oare de ce se uita prietena ei la Sebastian? Probabil remarcase uitătura cruntă a fratelui ei. Tentația de a îl căuta cu privirea pe Drake era uriașă, dar Emmaline rezista.

- Te asigur că Drake este cel mult sâcâit de prezența mea.

Emmaline își aminti de atitudinea detașată pe care el o afișase deunăzi în Hyde Park. Parcă fusese o statuie.

- Ești sigură? întrebă Sophie.

- N-aș putea fi mai sigură...

- Pentru că vine încoace.

Îl căută cu privirea, fără a se mai putea controla. Drake venea direct spre ea.

O, Doamne, de ce făcea asta? Nu știa că avea să se prăbușească disperată la picioarele mulțimii de bonton?

Ea și Sophie se ridicară și făcură câte o reverență.

Drake se înclină.

- Lady Emmaline, zise el, sărind peste politețuri, aș vrea să îmi acorzi următorul dans.

Emmaline înghiți în sec și încercă să își regăsească indignarea de mai devreme.

- Mă tem că am toate dansurile ocupate, milord, minți ea.

Își strânse tare carnetul, pentru ca el să nu vadă că era gol. El întinse mâna, provocând-o să accepte.

- Sunt convins că un anumit gentleman va fi mai mult decât dispus să-mi ierte îndrăzneala de a fura acest dans.

Cât de slabă să fie să îi accepte brațul și invitația? Căci, în ciuda a ce se petrecuse, își dorea să fie în brațele lui. Însă o voce tunătoare plină de falsă sinceritate îi întrerupse gândurile.

- Lord Drake, ce mă bucur să te văd!

Emmaline și Drake se întoarseră în același timp. Sophie sări de pe scaun.

Drake îi aruncă fratelui ei o privire întunecată.

- Mallen.

- Excelența Voastră, zise și Sophie, amintindu-și să facă și o reverență.

Sebastian făcu o pauză, apoi păru să își reamintească ce învățase în toți anii în care fusese pregătit să devină un gentleman. Făcu o plecăciune.

- Ce mai faceți, domnișoară Winters?

- Sunt...

El nu așteptă un răspuns și își puse brațul pe umărul lui Drake, practic conducându-l mai departe de Emmaline.

- ...bine, murmură Sophie în urma lui.

Emmaline se grăbi să îi urmeze pe cei doi, temându-se că s-ar putea lua la bătaie.

Drake se eliberă de sub brațul lui Sebastian și-i vorbi printre dinți:

- Dacă mai pui vreodată mâna pe mine, Mallen, îți jur că te bat de față cu toată lumea.

- Sebastian, nu face o scenă, șuieră și Emmaline.

Sebastian ezită câteva clipe, părând să cumpănească amenințarea lui Drake și cuvintele surorii lui.

- Vreau să te ții departe de sora mea.

- Nu mai e o copilă. Nu are nevoie să-i dictezi tu...

De ochii lumii, ea zâmbi și-l atinse pe Sebastian pe braț cu evantaiul.

- Sunt aici, de față, domnilor.

Sebastian o ignoră.

- O, dar nu îi dictez ei ce să facă și ce nu. Îți dictez ție. Și ți-am zis să te ții departe de ea.

- Mallen, am înfruntat un detașament de soldați care trăgeau înspre mine. Nu ai cum să mă intimidezi, zise Drake trăgănând cuvintele. Apoi îl bătu puternic pe duce pe spate. Îți doresc o seară bună, Mallen!

Își direcționează atenția spre Emmaline, cu o privire intensă, fierbinte. Emmaline simți că i se taie suflarea. Îl va iubi mereu.

- A, Drake! Încă ceva, le întrerupse Sebastian momentul.

„Nu!” strigă Emmaline în sinea ei. Voia să retracteze tot ce le spusese, atât lui Drake, cât și lui Sebastian. Voia să găsească o cale să o ia de la capăt.

Drake ridică insolent o sprânceană blondă.

- Aș vrea să ne întâlnim mâine-dimineață la ora 9. Sunt convins că ai o idee despre ce e vorba.

Emmaline închise ochii, copleșită de durere. Când îi deschise, Drake nu mai era acolo.

Capitolul 27

Dragul meu Drake,

Încep să mă tem că exista ceva temei în bănuielile părinților mei, cum că te-ai dus la război din pricina logodnei noastre. Fratele meu obișnuia să-mi spună că nici vorbă de așa ceva. Numai că de ceva vreme a încetat să mai protesteze. Chiar și așa... Sper că nu vei păți nimic din cauza mea.

*Mereu a ta,
Emmaline*

Emmaline se ascunsese după uriașa coloană în stil doric din holul de la intrarea principală a casei fratelui ei. Își sprijinea fruntea de piatra tare și rece și își trecea degetele peste micile creștături. De când aștepta? Minute? Ore? Zile? Ani?

Cineva bătu tare la ușă. Cu toate că se aștepta, Emmaline tresări. Inima începu să îi bată nebunește. Se ascunse cât mai bine. Din locul unde se afla, trase apoi cu ochiul spre intrare.

Carmichael, majordomul cel lipsit de expresie, deschise ușa și-l întâmpină pe lordul Drake, chipeș și mândru ca întotdeauna. Materialul negru al pelerinei se unduia până în pământ. Drake îi dădu servitorului cartea sa de vizită.

– Excelența Sa mă așteaptă.

Carmichael îl ajută să își dea jos pelerina și i-o înmână unui servitor care aștepta în apropiere. Apoi majordomul îi făcu semn lordului Drake să îl urmeze.

– Pe aici, milord.

Emmaline îl urmări cu privirea. Cizmele lui scoteau zgomote egale, monotone, pe podeaua din marmură. Apoi el se opri brusc și se întoarse. Ea se lipi de coloană, urmărindu-l cu atenție. Privirea lui ca de jad, impenetrabilă, scruta holul și se opri chiar asupra

coloanei care îi servea drept ascunzătoare. Emmaline își acoperi gura cu mâna ca să înăbușe un icnet. Îi venea să râdă și să plângă deopotrivă, Drake avea un fel anume de a-i simți, cumva, prezența.

– Milord? pe aici, vă rog, interveni Carmichael.

El înclină capul și se îndreptă spre biroul lui Sebastian.

Când se asigură că plecase, Emmaline ieși din ascunzătoare și se grăbi spre biroul fratelui ei.

Cândva, cu o viață în urmă, Emmaline fusese o copilă așezată pe scaun, bălângănindu-și picioarele, iar de cealaltă parte se afla un băiat ceva mai mare. Pe atunci nu era conștientă de ce se petrecea în acel birou. Acum, 15 ani mai târziu, în locul copilei se afla o tânără femeie, care de data asta nu mai avea voie să intre în acea încăpere. Acum se afla în fața unei uși închise.

Spre deosebire de acel moment din copilărie, Emmaline știa, de data asta, exact ce se discuta în acel birou, între actualul duce și logodnicul ei. Și realizează că fusese mai bine atunci când nu știa.

Ușa enormă, din stejar, nu îi îngăduia să audă decât murmure din conversația celor doi bărbați.

– Pleacă de la ușă, Emmaline! șopti mama ei, de pe hol.

Emmaline o ignoră. Chiar dacă trăgea cu urechea, întocmai ca o fetiță, era, de fapt, femeie în toată firea.

– Emmaline.

Emmaline își privi mama cu o expresie fermă, de neînduplecat.

– Nu, șopti la rândul ei.

Când mama dădu să se apropie de ea, Emmaline ridică ferm mâna.

– Pentru Dumnezeu, mamă! Totul s-a decis pentru mine încă de la vârsta de cinci ani. Iar acum îți spun răspicat că trebuie să fii aici. Te rog să pleci, altfel voi fi descoperită.

Pentru prima dată în viața ei, convingătoarea ducesă de Mallen păru că rămâne fără cuvinte. Cu mare blândețe, îi luă lui Emmaline chipul în mâini și o sărută pe frunte.

– Ai dreptate, draga mea. Mi-am impus îndeajuns voința asupra ta, toată viața ta, spuse ea și aruncă o privire înspre ușa închisă. Anunță-mă când au terminat.

Secunde treceau, iar Emmaline încerca să urmărească ce se spunea.

– Mamă! ceru Emmaline.

– Da, da, bine, spuse ducesa și o lăsă pe Emmaline singură.

Emmaline se concentrează asupra ușii, dorindu-și ca în locul ei să fie o simplă draperie ce i-ar permite să audă fără probleme tot ce se spunea. Atunci avu o revelație care o lovi ca un trăsnet. Implicațiile discuțiilor extrem de importante de dincolo de ușă o lăsau complet lipsită de puteri.

Puterea pe care o găsisese pentru a se impune în fața mamei ei o epuizase, o lăsase fără pic de energie. Și își dădu seama că era ultima dată când Drake punea piciorul în casa ei. Că niciodată nu avea să o mai tachineze. Să îi atingă trupul cu dibăcie. Fiindcă atunci când Drake avea să iasă din biroul lui Sebastian, el va fi încetat să fie parte din viața ei. Tot ce împărtășiseră, de la replici acide la plăcerea reciprocă de a fi împreună, toate aveau să fie doar amintiri dintr-o perioadă în care fusese atât de aproape de fericirea absolută.

După ce plânse amarnic pentru logodnicul ei, Emmaline se trezise în acea dimineață convinsă că epuizase toate lacrimile pentru el. Chiar atunci, o lacrimă i se prelinse pe obraz. O șterse cu un gest nervos. În definitiv, se părea că nu avusese dreptate.

– Ceva de băut? propuse Mallen, arătând înspre o sticlă de coniac. Drake refuză cu un gest scurt.

– Nu e cam devreme pentru băutură?

Mallen ridică o sprânceană.

– Nu ești genul obișnuit cu amabilitățile, așa-i?

Drake îl privi cu o expresie severă și se strădui să își descleșteze pumnii. Nu avea de gând să îl lase pe Mallen să îl atragă într-o dispută. Deja o rânise prea mult pe Emmaline. Să-l umple de sânge pe fratele ei, chiar la ei acasă, nu avea cum să ajute. Îl imită pe duce și ridică, la rândul lui, o sprânceană, cu un aer batjocoritor.

– De-asta m-ai chemat? Pentru un schimb de amabilități?

– Ia loc, ia loc, ceru Mallen și se așeză, la rândul său, de cealaltă parte a biroului.

Drake se lăsă pe un scaun amplu, din piele, și își întinse picioarele în față. Mallen își lăsă bărbia în palmă și bătu darabana cu degetele în bărbie.

– Știi bine de ce ești aici, spuse el într-un sfârșit.

– Zi odată ce ai de zis, scrâșni Drake.

Mallen scoase o mapă din piele din care extrase câteva documente, păru să le parcurgă în diagonală, apoi luă tocul, îl înmuie în

cerneală și le semnă. După ce își puse semnătura și pe ultimul document, puse tocul înapoi în călimara de cristal, cu un gest hotărât.

– Rup contractul dintre tine și Emmaline.

Drake știuse că acel schimb de replici avea să aibă loc, dar tot simți o împunsătură cruntă în inimă.

Un contract.

În ultimele luni, Emmaline devenise mult mai mult decât un contract. Devenise unicul motiv de fericire pentru Drake. Pentru fiecare mică bucurie din viața lui. Ajunsese să reprezinte tot ce era puternic și curajos. Iar afurisitele de hârtii aveau să-i răpească toate astea. Inima începu să îi bată mai repede, forțându-l să tragă adânc aer în piept.

Mallen miji ochii.

– Hai să încheiem odată.

Drake luă afurisitele de hârtii. Începu să le citească încet, cât de încet putu. După care le puse deoparte.

– Sunt perplex, zise Mallen. Judecând după sentimentele tale anterioare, aș fi zis că vei fi nerăbdător să semnezi.

– Scutește-mă, mârâi Drake.

Dar tot nu luă tocul. Privi în jur, la cele câteva lumânări aprinse. ce simplu ar fi să ia una și să dea foc afurisitelor de acte. Mallen se aplecă peste birou și îi indică locul unde trebuia să semneze.

– Aici, Drake.

Drake se ridică în picioare, smulse tocul din călimara de cristal și îl ridică pentru ca picăturile să se scurgă pe hârtii și pe biroul altfel imaculat al ducelui. Îl privi de sus, cu un aer amenințător.

– Îți face plăcere, nu-i așa?

– Nu ție ar trebui să îți faci plăcere? răspunse Mallen.

Drake simți că-l cuprinde furia. Își iscăli în grabă numele, apoi puse tocul înapoi în călimară.

– Nu m-ai plăcut niciodată.

Nu putea masca ura pe care o resimțea față de bărbatul din fața lui.

– Ei, haide. Știm amândoi că sentimentul e reciproc.

Drake semnă pe următoarea hârtie.

– Din toată inima.

– Spune-mi ceva, Drake.

Drake se opri și ridică privirea.

- Ai ignorat-o pe Emmaline vreme de 15 ani. Ai dat fuga la război și ți-ai ignorat responsabilitățile. Ai transmis clar lumii bune ce simțeai față de logodna ta. Te-ai întors și ți-ai văzut de viață în compania a nenumărate femei, ți-ai văzut de jocurile de noroc și de băutură. Mallen făcu o pauză și îl privi iscoditor, dornic să afle răspunsurile la întrebările lui. Cu toate astea, continuă el, nu mi se pare că ești dornic să semnezi actele care înseamnă ruperea contractului. De ce?

Drake puse tocul jos, se sprijini cu mâinile de birou și se aplecă în față.

- Nu ești logodit cu nimeni, Excelența Ta. De ce? Nu așteptă un răspuns. Pentru că e alegerea ta. Dacă la treisprezece ani ți-ar fi fost deja răpită decizia asta, poate mi-ai fi înțeles un pic raționamentul.

Mallen lăsă capul ușor într-o parte.

- Poate ai dreptate, dar nu despre asta e vorba. Ce contează e că Emmaline e sora mea și vreau să am grijă de ea. Haide, termină de semnat ce ai de semnat.

Drake se uită din nou la documente. Una dintre pagini era făcută vraște, cerneala picurase peste tot. Chiar se întrebă dacă actul avea să fie considerat legal.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare, insistă ducele.

Drake nu avea de gând să îi satisfacă curiozitatea. Semnă și ultima pagină. Apoi se ridică și azvârli tocul pe birou.

- Nu, și nici nu am de gând să o fac.

Se lăsă tăcerea.

Se terminase.

Mallen îi întinse mâna peste birou, iar Drake i-o strânse cu un aer indiferent. Voia să sară la el. Să izbucnească. Să îi spună să se ducă dracului. Dar erau, în definitiv, doi gentlemen. Dădu să plece.

- Drake?

Rămase nemișcat, cu spatele la celălalt.

- În ciuda a ceea ce crezi, nu te urăsc.

Drake reuși să rădă sec, dar nu răspunse. Pentru că, dacă ar fi făcut-o, ar fi spus că nu îi păsa nici cât negru sub unghie de ce simțea Mallen în ceea ce-l privea. Se mulțumi să aprobe cu o înclinare a capului.

- Și știi de ce nu te urăsc, Drake?

Dumnezeule, omul era insistent. Tenace. La fel ca sora lui.

„O, Doamne, de ce durea atât de tare?”

– N-ai de gând să-mi dai pace, așa-i? se întoarse Drake răstindu-se. Mallen zâmbi.

– Nu ne-am înțeles niciodată pentru că ne disprețuim. Tu pe mine pentru că o iubesc. Iar eu pe tine pentru că nu o iubești.

El stătu câteva clipe să cântărească vorbele lui Mallen.

– Încă ceva.

Drake îngheță. Așteptă.

– Pot să întreb de ce nu ai vrut să te însori cu ea?

El înghiți în sec. O dată. De două ori. Apoi întoarse capul, trufaș.

– Nu sunt dispus să-ți împărtășesc asta, Mallen.

Drake făcu o scurtă plecăciune, apoi ceea ce își dorea de când sosise. Plecă. Ieși așa repede din încăpere că aproape se împiedică de o tânără femeie care stătea lipită de perete. Înțepeni. O privi cu sentimente mai amestecate ca oricând: agonie, regret, deznădejde. Ea fusese firul de care se agățase ultima lui legătură cu natura umană. „Ce sunt eu fără tine?”

Momentul păru să dureze o veșnicie.

– Adio, Emmaline, zise el cu glas răgușit. Niciodată nu am intenționat să îți fac rău. Te rog să mă crezi.

Ochii ei căprui erau plini de lacrimi.

– Adio, Drake.

Iar el plecă, știind că până în clipa când va închide ochii definitiv avea să fie bântuit de imaginea ei stând pe acel culoar și privindu-l.

Emmaline se lipi de zid și duse mâna la gură ca să își înăbușe plânsul. Sebastian deschise ușa și o trase în birou, ferită de ochii curioși ai servitorilor, apoi o luă în brațe.

– Șșșșș, șopti el, cu buzele lipite de creștetul ei.

Plângea, udându-i din nou haina. Se întâmpla ceea ce ea însăși își dorise. Ea ceruse asta. Și atunci de ce durea atât de tare?

– L-am întrebat, Em.

– Știu.

Auzise totul, tot dialogul.

– Îmi pare rău că nu ai primit răspunsurile de care aveai nevoie.

„Nu mai rău decât îmi pare mie.”

Capitolul 28

Dragul meu Lord Drake,

Știu că tinerele lady trebuie să fie sobre și să se conformeze. Cu toate astea, citind în rubricile de bârfe despre tine și o foarte cunoscută văduvă, nu m-am simțit deloc ca o lady.

*Mereu a ta,
Emmaline*

Drake păși pe St. James Street, trecu de gardul din fier forjat și urcă treptele celebrului club White. Un majordom în livrea îi deschise. Știrea despre ruperea logodnei sale apăruse în ziare la doar o zi după ce Drake se văzuse cu Mallen. De atunci, tot orașul îl bombarda cu priviri curioase și întrebări îndrăznețe.

Activitățile asidue din club, jocurile de cărți aflate în plină desfășurare se opriră și toate privirile se ațintiră asupra lui când își făcu intrarea. Doamne, de parcă ar fi fost vreun suspect de crimă.

Maxilarul lui Drake se crispă. Se vădea că nici măcar clubul pe care îl frecventa nu îi oferea adăpost. Privi drept în față, ignorându-i deliberat pe bărbații care erau la fel de dornici de bârfe suculente ca orice matroană de la Almack's.

Traseul îi fu întrerupt de un filfizon îndrăzneț, îmbrăcat cu pantaloni aurii și o haină țipătoare, portocalie. Individul îi ieși în cale și îl încetini tocmai când Drake se îndrepta spre masa goală dintr-un colț. Drake ridică o mână, protejându-și vederea de strălucirea hainelor din satin ale filfizonului. Pentru Dumnezeu, oare de ce, într-un oraș așa ploios, unii simțeau nevoia să poarte haine țipătoare ca să mai înveselească atmosfera?

- Milord...

- Ce dorești?

Întrebarea șoptită, dar agresivă a lui Drake făcu înconjurul încăperii. Clienții stăteau la mese, beau coniacuri franțuzești, ca niște trădători, și pariau. Dar cu toții tăcură în acea clipă. Tânărului îi pieri culoarea din obraji.

— A... păi... mă scuzați, făcu el și fugi ca un șoarece de pisică.

Drake își schimbă traiectoria și se îndreptă spre o masă de jocuri de noroc. Ridică stiloul și mângâie un pariu în registrul infam. Trânti stiloul în călimara de cristal și se îndepărtă cu pași mari spre masa cea mai îndepărtată.

Un majordom se apropie de el cu ezitare. Acesta își dresese acesta vocea.

— Milord, doriți să vi se aducă ceva?

— O sticlă de whisky, mârâi el.

Comanda îi fu adusă cu viteza luminii, împreună cu un pahar din cristal.

Drake luă sticla, turnă o cantitate generoasă în pahar și îl dădu peste cap, savurând senzația de arsură pe care i-o provoca alcoolul. Se strâmbă ușor. Doamne, urâse whisky-ul de când era la Oxford și îl ura și acum. Dar al naibii să fie dacă avea să se atingă de afurisita de băutură franțuzească. În definitiv, oribila licoare era menită să servească aceleași scopuri. Luă din nou sticla și își mai turnă un rând. Avea de gând ca până la lăsarea nopții să fie absolut beat.

Dar chiar atunci privirea îi căzu asupra unui exemplar din ziarul *The Times*, lăsat pe masă. Cum își dezvoltase latura masochistă, luă ziarul și începu să îl răsfoiască. Și iată, pe prima pagină, cu litere de-o șchioapă, erau tipărite două inițiale familiare.

Lady E.F.

Oare de ce mama naibii nu le tipăreau numele complete? Și-așa orice amărât din regat știa precis, după inițiale, despre cine era vorba în rubricile de bârfe. De ce atâtea false menajamente? Trebuia ca în ziare să scrie așa: „Contele de Waxham s-a pornit să o cucerească pe Lady Emmaline Fitzhugh”

Își umplu iar paharul, cu mâini tremurânde. Dumnezeuule, avea să îi fie rău. Voia să dea vina pe licoarea de culoarea ambrei, dar alese să mai citească o dată articolul. Îi veni iar rău și cu greu reuși să nu vomeze întreg conținutul stomacului chiar acolo, în mijlocul localului.

Waxham nu pierduse timpul. Trecuseră patru zile de când Drake semnase acele documente afurisite. Patru zile de regrete și de disperare. În fiecare dintre cele patru nopți în care nu dormise, se blestemase că semnase afurisitele de acte. De ce nu-i spusese lui Mallen să se ducă dracului?

Din cauza ei. Undeva, pe parcurs, Emmaline devenise tot ceea ce conta. Drake nu doar că o dorea. Tânjea după ea cu o ferocitate aproape dureroasă. Fericirea și siguranța ei însemnau pentru el mai mult decât propria-i siguranță și fericire. Râse amar. Cine ar fi zis că lordul Drake cel nesimțitor avea să ajungă să țină tocmai la femeia pe care își petrecuse viața evitând-o?

Era genul de situație despre care scriau poezii. Genul de lucru față de care el obișnuia să pufnească disprețuitor. Până la ea.

Își spusese de mii de ori că ei avea să îi fie mai bine fără el. Uneori rostise cuvintele cu voce tare. În alte dăți, ele fuseseră spuse doar pentru sine. Drake se străduia să accepte că o pierduse, ca să poată merge mai departe eliberat de îndatoriri și, mai ales, eliberat de sub vraja ei. Doar că gândurile legate de ea și de Waxham erau greu de suportat. Era puternic. Dar nu chiar atât de puternic. Prefera să fie față în față cu soldații lui Boney decât să se confrunte cu așa ceva.

Drake se tortura cu imagini din ipoteticul ei mariaj cu Waxham. Și-l imagina pe Waxham ridicându-i rochia, provocându-i plăcere, dându-și drumul în ea, făcându-i copii.

Se încercă cu înghițitura de whisky.

– Arăți ca naiba!

Drake nu catadicsi să ridice privirea.

– N-am nevoie de companie, Sin.

Sin îi făcu un semn majordomului, iar acesta veni degrabă.

– Mi-am dat seama după ce am văzut cum ai pariat. Își agăță cizma în jurul piciorului scaunului și trase de el. Serios, Drake? Ai pariat pe ce gentleman va fi îndeajuns de nesăbuit să îți vrea compania? Mi-am luat libertatea de a anula acel pariu.

Lui Drake nici că îi păsa pe ce pariase. Tot ce își dorea era să se îmbete suficient ca să îi dispară din mintea imaginile cu Emmaline și Waxham.

Sin îi smulse ziarul din mâini.

– Aha, deci totul are legătură cu domnița.

Drake puse mâinile pe masă și se aplecă spre Sin.

– Nu cumva să-i pronunți numele, căci am să te pocnesc drept în față.

Sin lăsă capul pe spate și izbucni în râs.

– Jur că dacă nu ne-am cunoaște de când eram copii asta m-ar face să-mi pun întrebări.

Era minunat că Sin se putea amuza când Drake se simțea în ultimul hal.

– Ce vrei?

Lui Sin îi dispăru zâmbetul. Își trase scaunul drept în fața lui Drake, în așa fel încât curioșii nu îl mai puteau avea în raza vizuală.

– Vreau să știu dacă ești bine.

– Am fost mai bine.

Prietenul lui înjură în barbă.

– Gata cu sarcasmul, Drake. Cu mine vorbești, nu cu altcineva.

Drake își trecu mâna peste ochi.

– Ce-ai vrea să spun? Să mă dezgolesc în fața lumii întregi?

Mi-ajunge că trebuie să fac față reproșurilor lui tata.

– De-asta ți-ai petrecut ultimele două nopți aici?

Drake flutură o mână.

– Chiar știe toată lumea tot ce fac?

Sin ridică din umeri.

– Din păcate, în aceste momente ești pe buzele tuturor. Ești sursa preferată de bârfe a orașului.

Drake vărsă în pahar restul de whisky.

– La naiba cu toți!

Sin, de obicei extrem de binedispus, se încruntă.

– Chiar și așa, nu poți să bagi spaima în tineri doar pentru că au nenorocul de a se afla în preajma ta. Nu e vina lor că ai îndepărtat-o pe Emmaline.

Asta îl scotea din minți cel mai tare. Că el era autorul propriei sale nefericiri.

– Am crezut că într-adevăr preferi ca aranjamentul dintre voi să se încheie, spuse Sin încet, dar cu toată sinceritatea.

– La naiba, îmi lipsește cumplit, privi Drake în gol.

Prietenul lui ridică o sprânceană.

– Ei bine, asta chiar e o revelație, chiar dacă una târzie.

– Am avut o mulțime de revelații în ultima vreme.

– Vai, dar sunt numai urechi, zise Sin și se aplecă înspre el.

Drake luă paharul gol de pe masă și-l roti între degete, privind cu atenție stropii de pe fund. Nu spuse nimic.

– Bine atunci, o să fiu numai urechi când o să fii pregătit să vorbești, zise Sin.

Era un prieten bun. Încă o persoană pe care Drake nu o merita.

– Dacă nu te încurcă prea tare, aș vrea să mă fac mangă, iar tu îmi cam strici socoteala.

Sin ridică o mână și-l chemă pe cel care servea.

– Încă un pahar și o sticlă din cel mai bun whisky pe care-l aveți.

Servitorul în livrea dădu fuga și se întoarse degrabă aducând cele cerute. Sin ridică sticla lui Drake și turnă în ambele pahare, apoi își ridică paharul.

– Dacă ești hotărât să îți bei mințile, atunci, fiind prietenul tău, insist să mă alătur.

– Greu mai ești, pentru numele lui Dumnezeu! icni Sin, rămas aproape fără suflare din cauza efortului.

Îl ajută pe Drake să ajungă la etaj, unde se aflau camerele lui. Drake avea un braț pe după umerii prietenului său.

– Recunosc că mă bucur că te-ai cazat aici. Nu cred că aș fi fost în stare să te car la tatăl tău acasă.

– Șșși-asta e o prroblemă, făcu Drake. Sunt preaaa mare să mai stau cu tata.

Sin înclină capul înspre un gentleman cu care se întâlniră pe hol.

– Asta se rezolvă ușor, zise el.

Drake se opri, făcându-l și pe Sin să se oprească.

– Da' știi ce nu se rezolvă ușor?

– Ce e...

– Eeee-mmaline. Am făcut o greșală mare.

Sin îl privi înțelegător.

– Și asta se poate rezolva, cu un pic de efort.

Stomacul lui Drake se strânse și el se clătină pe picioare.

– Chiar crezi asta?

Era pentru prima dată în ultimele patru zile când simțea o undă de speranță. Chiar trecuseră patru zile? I se păruse o perioadă interminabilă. Căută prin buzunare și scoase ceasul. Dar vedea totul în ceață.

– Nu arată și zilele?

Pe chipul prietenului său se citea confuzia.

- Hai să te ducem în camera ta.

Îl lăsă pe Sin să îl conducă.

- Auzi, ești muuult prea treaz.

Sin pufni.

- Pentru că n-am băut toată sticla, amice. Uite, am ajuns.

Sin scoase cheia pe care Drake i-o dăduse la masă, deschise ușa și îl conduse înăuntru. Era un spațiu suficient de mare pentru utilitatea sa, aceea de a reprezenta un refugiu temporar pentru domnii care aveau nevoie de cazare. Sin îl sprijini pe Drake și împreună traversară camera de zi, apoi ajunseră în dormitor, unde îl depuse pe Drake pe pat. Rămas pe spate, Drake se uita la tavan.

- Camera se învâрте. Cum au reușit? își întrebă prietenul.

- Îl întrebăm mâine pe majordom, răspunse Sin și începu să-i scoată cizmele.

Drake duse mâna la ochi.

- Nu o merit, știi asta. M-am întors de acolo complet nebun.

Sin făcu o pauză.

- Nu sunt deloc de acord cu tine. Dar nu e momentul să avem o dezbatere.

După ce îi scoase cizmele, Sin se așeză pe marginea patului, iar salteaua se lăsă sub greutatea lui.

- O sssă fac nișșște schimbări, asscultă aici.

- Chiar sper. Iar prima ar trebui să fie...

Drake își dorea fierbinte să afle care trebuia să fie prima schimbare pe care se impunea să o facă, dar era atât de beat că nu putea fi atent. Singurul avantaj era că sticla de whisky pe care o băuse redusese durerea acută provocată de pierderea lui Emmaline la o durere cumva surdă.

Închise ochii și alunecă într-o binecuvântată stare de inconștiență.

Capitolul 29

Dragul meu Drake,

Sunt o lașă. Nu ți-am trimis nimic vreme de trei ani. Dar nici tu nu mi-ai trimis. Oare și tu ești laș? Sau, mai rău, oare nu îți pasă de mine?

*Mereu a ta,
Emmaline*

După două săptămâni în care dormise la club, Drake se mută înapoi acasă. Ducele de Hawkrigde nu îl întrebă nimic și nu dădu nici un semn de nemulțumire. Tatăl și fiul își reluară rutina stranie pe care o aveau de când Drake se întorsese din război.

Drake trase perdeaua de la fereastra dormitorului și privi cerul nopții. Trasă distrat, cu degetul, o linie pe geam. Norii acopereau aproape complet luna și stelele.

Ca de obicei, somnul nu voia să pună stăpânire pe el. De data asta, nu demonii din Peninsula erau fantomele care îi încărcau conștiința și nu-i dădeau pacea pe care oricum nu o merita. De data asta era bântuit de imaginea unei femei curajoase, pline de viață și spirit, și de imaginea ei alături de alt bărbat.

Drake dădu un pumn în peretele de lângă fereastră. Mișcarea bruscă dădămă de pe noptieră săculețul de culoarea fildeșului, de care uitase. Urmări cu privirea accesoriul care aterizase pe podeaua din lemn.

De când se despărțiseră, nu voise să citească biletele pe care Emmaline i le scrisese. Lașitatea nu îl lăsase să conștientizeze că în viața lui existase o tânără pe nume Emmaline, care petrecuse ore în șir scriindu-i, dar îi fusese rușine să trimită scrisorile.

Oare fusese dintotdeauna un nemernic în ceea ce o privea?

Drake ridică săculețul de mătase de pe jos. Apoi, cu mare grijă, îl desfăcu și scoase un teanc de plicuri legat cu o panglică albastră din satin. Primul plic îi era adresat căpitanului Drake.

Se întoarse în pat și se întinse, sprijinit de câteva perne. Sir Faithful sări în pat și își revendică locul lângă Drake, iar el îl mângâie.

— Și tu vrei să știi ce scria, nu-i așa, băiete?

Desfăcu panglica și luă primul plic. Apoi, cu mare grijă, scoase scrisoarea din el, îl mângâie pe Sir Faithful și citi.

Dragul meu Lord Drake,

Trebuie să îți mărturisesc ceva. E cumplit, oribil. Dacă până acum ezitai să mă iei de nevastă, asta înseamnă că (oftez) sigur nu vei vrea niciodată. Ești pregătit? Să îndrăznesc să pun cuvintele pe hârtie? Nu știi să dansez. Poftim! Îl calc crunt pe picioare pe profesorul de dans. L-am auzit vorbind cu mama. I-a zis că la următorul deget rupt își va căuta altă clientă. Pentru că m-am săturat de el, am profitat de ocazie și l-am călcat serios pe picior.

Aștept următorul profesor de dans.

*Mereu a ta,
Emmaline*

Drake atinse rândurile cu degetul, știind că fuseseră scrise de mâna ei. Ce ciudat că acum atât de mult timp o Emmaline mult mai tânără le pusese pe hârtie.

Drake citi nenumărate scrisori, remarcând când tonul se schimba, când cuvintele unei copile care se cățara în copaci, se ascundea pe-afară sau se hârjonea cu fratele ei deveneau cuvintele unei tinere femei. Se forță să rămână treaz. Citi până când soarele apăru la orizont. Scrisorile ei deveniseră o tentație de care nu voia să se elibereze.

Ajunse la ultima.

Dragul meu Drake,

Îmi dau seama că nu ai citit nici una dintre scrisorile mele. Asta pentru că nu ți le-am trimis niciodată. Am tânjit să îți spun atât de multe lucruri. Să te întreb de ce te-ai dus la război. Să te întreb ce

defecte ale mele te-au deranjat așa tare de nu mi-ai scris niciodată. Mă întreb dacă te-ai gândit vreodată la mine. Și dacă gândurile au fost pozitive.

Aș vrea să știi că îți voi fi o soție bună. Poate nu obedientă și ușor de controlat, dar vom râde mult împreună. Când te vei întoarce, îmi doresc să râdem. Dar, cum nu vei citi asta, am să-ți demonstrez în persoană.

*Mereu a ta,
Emmaline*

El închise ochii și mirosi scrisoarea. Numai că parfumul ei de lămâie dispăruse de mult.

Vreme de cincisprezece ani lungi el existase într-o lume unde nu aparținuse nimănui, unde nu cunoscuse decât durere și dezamăgiri. Nu-și permisese niciodată să ia în considerare cealaltă parte vătămată – o femeie tânără, care își dorea să se mărite. În loc de asta își hrănise furia și o ținuse aproape.

Își dădea acum seama că furia devenise un mecanism de apărare față de oamenii din jur. Emmaline îl învățase să râdă și să simtă din nou. Îi reamintise că era o ființă umană.

Era momentul să ia viața în piept.

Îl mângâie pe Sir Faithful și se gândi la femeia care însemna pentru el mai mult ca orice.

Oare era el în stare de așa ceva? Oare ar trebui să facă asta?

Se ridică în picioare, sună după valet și se îmbracă, apoi coborî cu Sir Faithful pe urmele lui. Câinele rămase pe loc când Drake se opri în dreptul unei anumite încăperi. Bătu la ușă și intra în biroul tatălui său.

– Tată.

Ducele de Hawkrigde puse deoparte pagina de bârfe și-și scoase monoculul.

– Intră, intră, zise el, încercând să acopere pagina de ziar cu un plic.

Drake miji ochii. Tatăl lui nu schiță nici un gest ca să îl împiedice să ridice documentul ofensator. Drake citi articolul și pufni ironic.

– Chiar așa, tată? Citești bârfe și scandaluri?

Aruncă ziarul pe birou și luă loc. Tatăl lui roși și îi făcu un semn vag cu mâna.

— Ce dorești, fiule?

Drake se așează picior peste picior și începu să bată darabana cu degetele pe brațele scaunului. Sir Faithful lătră o dată, iar Drake se aplecă și îl scărpină între urechi.

— Mi-am cumpărat casă, zise el într-un sfârșit.

Tată lui înclină ușor capul și-și sprijini bărbia de mână. Altfel, nu transmise nici o reacție.

— Ești sigur că ești... interesat să trăiești singur într-o reședință de burlac?

Cu alte cuvinte, întrebarea era: „Ce-o să te faci când nu voi fi lângă tine să îți vin în ajutor când ai coșmaruri?”

Drake își privi lung tatăl și pentru prima oară văzu că puternicul duce de Hawkridge părea bătrân. Încărunțise în zona tâmpelor, iar trăsăturile chipului, pe care și le amintea foarte ferme, se cam lăsaseră. Avea riduri în jurul gurii și în colțurile ochilor. În acel moment, Drake recunoscuse, rușinat, că nu doar el rămăsese marcat de război. Ducele de Hawkridge fusese martor la prea multe dintre coșmarurile lui Drake ca să rămână neafectat de transformarea lui din om în monstru.

Drake îl privi în ochi.

— Nu e vina ta, tată, spuse el.

Tatăl își trecu mâna prin păr. Degetele lui, de obicei ferme, tremurau ușor.

— Ce nu e vina mea, Drake? Războiul? Logodna ruptă? Coșmarurile? Întrebă el pe un ton amar.

— Oricare. Decizia de a mă înrola mi-a aparținut în totalitate.

Tatăl său își apăsă fruntea cu degetele.

— Din cauza resentimentelor față de mine. Îmi... îmi pare atât de rău. Mai rău decât voi putea vreodată să spun.

Emoționat, Drake își înghiți nodul din gât.

— Cred că de la un anumit moment încolo nu te-am mai învinuit. Și asta de ani buni. A fost oricum greșit din partea mea. O copilărie.

Recunoașterea acestui lucru, iertarea bruscă de care tatăl lui avea atâta nevoie îi dădu un sentiment de eliberare. Nu fusese vina părintelui său că Drake se dusese în Peninsula, plin de el. El și

numai el era vinovat. Era, de asemenea, un act de vindecare să își asume în întregime deciziile pe care le luase.

În încăpere se lăsă tăcerea, întreruptă doar de ticăitul ritmic al ceasului.

- Afurisita de logodnă! La acel moment părusese o idee așa de bună, mormăi tatăl său. Și în ce dezastru s-a transformat...

Drake tresări. Cuvintele tatălui îl loviseră undeva în apropierea inimii.

- Din nou, tată, e doar responsabilitatea mea. La toate deciziile pe care le-am luat, nu aş putea să disprețuiesc logodna asta.

Datorită ei avusese parte de câteva luni de fericire. Îl umpluse de bucurie. Sir Faithful îl împunse cu botul în genunchi, iar Drake îl răsplăti cu mângăieri afectuoase. I-l adusese pe Sir Faithful.

Se gândi la Emmaline și i se strânse inima. Sentimentul pierderii îl ucidea lent. Dacă ar fi avut-o alături...

„Du-te la ea. Cucerește-o.”

- Dar îi poți face curte pe cont propriu, zise ducele de Hawkridge.

Drake nici nu mișcă.

- Coșmarurile, tată.

- Ea te-ar putea ajuta, cine știe.

- Nu o pot împovăra cu așa ceva. O împovărase destul. Nu putea și nu voia să adauge încă o piatră de moară. Oricât de mult țin la ea, oricâtă furie îmi provoacă gândul că e curtată de altul, trebuie să privesc realitatea în ochi. Iar realitatea e că sunt un dement.

Tatăl lui oftă.

- Nu ești deloc așa. Ai fost afectat de ceea ce ai făcut și de ceea ce ai văzut. Ai fi nebun dacă acele experiențe nu te-ar fi afectat. Ridică din sprânceană. Eu am luat decizii despre care am crezut că sunt în interesul tău. Cât de mult le-ai apreciat? Poate ar trebui să o lași pe Lady Emmaline să decidă singură dacă să rămână și să înfrunte acești demoni, alături de tine.

Drake se ridică și făcu câțiva pași prin încăpere. Se gândise la același lucru în fiecare dimineață când îi citea numele în articolele cu cele mai recente bârfe din lumea mondenă. Dar de fiecare dată când era gata să iasă din casă pentru a se duce la ea și a-i cădea la picioare, se oprea. Oare îi putea face curte? Drake se opri brusc.

- Niciodată n-am considerat că fiul meu e un bărbat care se dă bătut, zise tatăl lui.

Drake rămase nemișcat. Avea senzația că lanțurile care-l ținuseră legat și îl împiedicaseră să trăiască în toți acești ani căzuseră cu zgomot. Surâse. Exilul său autoimpus urma să ia sfârșit.

Capitolul 30

Dragul meu Drake,

Te-ai întors! Aștept cu nerăbdare ziua când ne vom reîntâlni!

*Mereu a ta,
Emmaline*

Emmaline dădu roată cu privirea și, când o văzu pe Sophie în sala de bal, îl strânse ușor de braț pe fratele ei.

– O văd pe Sophie, spuse ea și îi făcu un semn discret.

Sebastian o privi pe Sophie preț de câteva clipe, apoi se uită înspre Emmaline.

– Știi că nu e nevoie să mai stai pe margine, ca una dintre „insignifiante”, zise el ușor încruntat.

De la ruperea logodnei, Emmaline își petrecuse serile mondene cam la fel ca înainte. Printre celelalte femei nebăgate în seamă. Își ciupi fratele de braț.

– Taci. Sophie nu e o insignifiantă.

– Ziceam doar că...

– Nu mai spune nimic.

Sebastian tăcu și o conduse către Sophie. Sophie păru să îl observe mai întâi pe Sebastian. Făcu ochii mari și zâmbi, apoi o văzu pe Emmaline. Se ridică și făcu o reverență.

– Em. Excelența Voastră.

– Domnișoară Winters, zise Sebastian și făcu o plecăciune.

Aruncă o scurtă privire către fetele care îl priveau pline de speranță și se retrase precipitat.

– Lașule! șopti Emmaline, doar pentru urechile lui Sophie.

Prietena ei râse și îi luă mâna. Chiar atunci, un grup de admiratori se apropie de ele. Așa era de când se aflase despre ruperea logodnei. Emmaline nu își făcea iluzii că acelor bărbați le păsa de

altceva în afară de zestrea ei și de o posibilă înrudire cu ducele de Mallen. Poate că pentru celelalte „insignifiante” care îi zâmbeau aproape recunoscătoare aceste lucruri nu contau. Dar pentru ea erau extrem de importante.

— Vă pot aduce un pahar de punci? se offeri lordul Abbott, unul dintre curtezanii cei mai tenace.

Al treilea conte de Stanwick își umflă pieptul amplu, despre care Emmaline bănuia că se datora căptușelii generoase adăugate de valetul lui.

— Ba eu o să-i offer lui Lady Emmaline un pahar de punci.

— O, Doamne, o să iasă scandal, șopti Sophie. De ce nu-i pui să se ia la întrecere care îți aduce primul de băut?

Sugestia ei avu succes în rândul unora dintre tineri, care dădură fuga să aducă de băut.

— Domnilor, mă tem că mi-am sucit glezna și nu mai pot dansa în această seară, le zise Emmaline.

Tinerii sclivisiți scoaseră exclamații de dezamăgire și se retraseră, spre nemulțumirea „insignifiantelor”.

— Chiar ne-am dorit asta? mustăci Emmaline.

— Ar trebui să existe și o cale de mijloc, nu? zise prietena ei.

O cale de mijloc? Cum ar arăta? O cale de mijloc ar fi fost, probabil, să îi pese de unul dintre admiratori și să își dorească să îi facă pe plac, nu?

De-a lungul timpului se gândise atât de mult la cum ar fi să fie curtată. Visase să devină obiectul admirației unui bărbat. Sigur, sperase ca acel bărbat să fie logodnicul ei, dar tânjea să știe cum e să fie curtată. Asta înainte să se îndrăgostească de Drake. Acum, ceilalți bărbați erau doar o umbră palidă în fața personalității lui impresionante. Nici unul dintre bărbații pe care îi cunoscuse nu îi făcuse inima să bată și nici nu îi provocase fluturi în stomac, făcând-o să tânjească după el. Unul singur o făcuse să simtă toate astea..., dar dispăruse din viața ei.

Sophie îi luă iar mâna.

— Pari atât de tristă...

Emmaline își înghiți nodul din gât.

— Tânjesc să îl văd măcar o dată. Dar parcă a dispărut cu totul. Mă întreb ce face. Mă întreb dacă se mai gândește la mine.

— Normal că se gândește la tine, pufni Sophie.

În jur se auziră șoapte, iar Sophie deveni atentă. Sprâncenele ei blonde se ridicară brusc.

– Sophie?

– Hm, ce-ai face dacă l-ai vedea pe lordul Drake.

Emmaline înclină capul.

– Ei bine, îmi imaginez că va trebui, la un moment dat, să îl întâlnesc, căci ne învârtim în aceleași cercuri.

– Nu de alta, dar tocmai a apărut.

Emmaline simți cum inima i-o ia razna și, pentru prima oară în multe săptămâni, o bucurie blândă o cuprinse. Nu se putu împiedica să nu îl caute cu privirea.

Îl văzu în capul scărilor, salutându-le pe gazde, lordul și Lady Thompson. Era îmbrăcat în negru și, cu pletele sale blonde, părea un înger căzut. Își înclină capul, reacționând la ceva ce-i spunea lordul Thompson, apoi făcu o plecăciune și își văzu de drum. Părea imun la rumoarea pe care o provoca prezența lui, precum și la privirile care îl urmăreau. Ochii lui verzi ca smaraldele începură să caute în mulțime.

Și în cele din urmă găsiră ceea ce căutau.

În ciuda distanței care îi separa, intensitatea privirii lui o făcea să ardă.

– Respiră, își reaminti ea în șoaptă.

Sophie o atinse ușor pe braț, dar Emmaline o ignoră.

– E imposibil ca un bărbat care te privește așa cum te privește marchizul să nu simtă nimic pentru tine.

Emmaline era conștientă de modul intruziv în care lumea se uita la ei și se forță să se uite în altă parte.

Sophie gemu ușor.

– O, Doamne! se îndreaptă spre noi.

Sebastian traversă și el rapid încăperea, în timp ce lumea se dădea la o parte ca să îi facă loc lui Drake.

– Ce vrei să faci? întrebă Sophie degrabă. Vrei să te vezi cu el?

– Da, șopti Emmaline, remarcând consternarea din propria-i voce.

Sophie se ridică și îi ieși în cale lui Sebastian și îi puse în față carnelul de bal, deschis și gol, iar gestul ei din cale-afară de îndrăzneț provocă rumoare. El se încruntă, confuz și ușor iritat. Sophie arătă cu degetul o notiță invizibilă de pe una dintre pagini. Sebastian îi

aruncă o privire severă lui Emmaline, apoi o luă pe Sophie de braț, fără prea mare convingere, și o conduse spre ringul de dans.

„Ah, Sophie!” Emmaline închise ochii, recunoscătoare.

— E o prietenă bună, se auzi o voce în spatele ei.

Ea tresări și-și duse mâna la inimă, apoi se întoarse să dea ochii cu fostul ei logodnic.

Drake îi luă mâna, făcu o plecăciune și i-o sărută, mângâindu-i palma cu degetele. Ar fi dat orice să elimine textilele dintre trupurile lor.

— Milord, murmură ea.

Emoționat, el reuși să vorbească, în ciuda nodului din gât.

— După toate prin care am trecut, cred că e în regulă să-mi spui pe nume.

— Ai fi de-acord să-ți spun Ashton? întrebă ea, atingându-și buzele cu vârful limbii. În fața unei săli de bal pline, unde lumea îmi pândește și cea mai mică greșală?

— Bine, poate nu pe numele mic. Își urâse dintotdeauna numele de botez. Și nu îți face grijă din pricina bârfelor, continuă el.

Privi în jur, cuprinzându-i cu privirea pe toți lorzii și pe toate doamnele și făcându-i să se uite în altă parte și să se ocupe cu altele.

— E mai bine așa, Emmaline?

Buzele ei zvâcniră ușor, dar refuzară să zâmbescă.

— Ai putea să-i faci să dispară?

— Încă lucrez la asta.

Între ei se lăsă o tăcere ciudată. Stăteau față în față și se studiau reciproc, ca doi străini care abia făcuseră cunoștință.

— Îmi faci onoarea să-mi acorzi acest dans?

„Îmi doresc să te țin în brațe din clipa în care am plecat din casa ta, din viața ta.”

Ea își puse mâna într-a lui, apoi o retrase.

— Eu... eu..., se bâlbâi Emmaline.

Refuzul ei îl lovi drept în inimă.

— Iartă-mă că te împovărez, zise el fără convingere.

Trebuia să se întoarcă și să plece. Trebuia să...

— Vai, nu! îl asigură ea, și făcu un semn în jos. Vezi tu, le-am spus celorlalți domni că mi-am sucit glezna și nu pot dansa. Cum ar arăta dacă brusc aș putea dansa cu tine?

O privi ușurat.

– E singurul motiv pentru care ai ezitat? râse el, un râs plin ce izvora dintr-un loc despre care nu știa că mai exista, un loc plin de speranță.

Fără ca ea să mai apuce să spună ceva, o conduse în mijlocul sălii și începură să valseze.

– Fratele meu zici că aruncă flăcări pe ochi când se uită la tine, zise ea.

Drake ridică o sprânceană.

– Fratele tău e ultima persoană la care mă gândesc acum.

Emmaline se uită înspre Sebastian. Se încruntă ușor. Ducele dansa cu domnișoara Winters.

– Nu e deloc încântat.

Drake se uită la duce, apoi din nou la Emmaline.

– Zici? Mă mir că îți dai seama. E singura expresie pe care i-o cunosc.

Ea chicoti, iar el zâmbi, căci râsul ei era contagios.

– Exersează expresia asta de când era mic, șopti ea pe un ton conspirativ.

– Cred și eu. Face parte din cursul special pentru moștenitorii titlurilor de duce.

Drake miji ochii și se uită la Emmaline încercând să imite aerul încruntat al lui Mallen. Ea chicoti din nou.

– Impresionant cât de bine îți iese!

– A, și mai e și asta.

Drake imită uitătura severă și dezaprobatore pe care tatăl lui i-o aruncase de nenumărate ori pe când era copil.

– Te rog, oprește-te! Nu se cade să mă vadă lumea că...

Emmaline nu se mai putu controla și izbucni într-un hohot de râs care răsună în toată sala și fu întâmpinat cu priviri uluite de membrii lumii bune. Râsul ei nu respecta regulile etichetei, care-i cereau unei lady să își tempereze reacțiile și să râdă înăbușit. Râsul ei ducea cu gândul la trupuri goale în așternuturi de satin, savurând plăcerea.

– Iar se uită la noi.

– Vrei să încerc una dintre faimoasele încruntături ducale ale fratelui tău?

Emmaline râse și mai cu poftă, iar el o privi cu atenție.

„Cum am putut să te las să pleci?”

Din nebulie pură și idiotenie crasă, alte explicații nu existau. Și de-ar fi căutat în lumea întreagă, n-avea să mai găsească alta ca ea. Și fusese a lui de pe când erau copii.

— Ți-am citit scrisorile.

Ea aproape că se dezechilibra la auzul cuvintelor lui.

Când îi dăduse teancul de scrisori, nu se așteptase ca el să le citească. Pe atunci, oricum ea credea că nu aveau să își mai vorbească vreodată. Acum, știind că el citise cele mai intime gânduri pe care ea le pusese pe hârtie se simțea expusă complet. Dar, dacă tot îl avea lângă ea, avea ocazia să afle răspunsul la întrebarea care o bântuia de când el plecase din casa fratelui ei și din viața ei.

— Nu înțeleg. De ce m-ai respins? De ce ai renunțat la mine?

Măinile lui i se crispară pe talie, iar fierbințeala care îl cuprinsese era aproape tangibilă.

— Dacă aș fi un bărbat cum trebuie, te-aș lăsa în pace, zise el și făcu un semn cu capul înspre gentlemenii nerăbdători care așteptau la marginea ringului de dans. Ar trebui să fiu mulțumit că faci o partidă bună cu unul dintre acei gentlemeni merituoși. Numai că nu sunt cum trebuie. Sunt defect.

Ea tresări, amintindu-și că fratele ei spusese cam același lucru despre Drake.

— Nu spune asta.

El clătină din cap, iar o șuviță aurie îi căzu pe frunte.

— Ascultă-mă. Îmi doresc să înțelegi. Motivul pentru care...

— Aș vrea să dansez cu sora mea, Drake, se auzi un glas.

Emmaline fu luată prin surprindere de apariția bruscă a lui Sebastian, alături de Sophie. Cumva, fratele ei reușise să o conducă pe Sophie, în pași de dans, până când ajunseseră chiar lângă ea și Drake. Prietena ei îi cerea scuze din priviri pentru că nu reușise să îl țină pe Sebastian la distanță.

La naiba!

Fără prea multe politețuri, Sebastian puse mâna lui Sophie într-a lui Drake, iar Emmaline fu obligată să accepte mâna fratelui ei. Ochii lui Sebastian erau ca de gheață.

— Ține-te departe.

Începu să valseze cu Emmaline, iar Drake se strădui să nu îi urmărească cu privirea.

– O iubești, constantă domnișoara Winters.

El clipi. Una era ca Emmaline să fie brutal de directă, alta era ca același lucru să-l facă prietena ei cea mai bună.

– Mă scuzați, domnișoară Winters?

Sophie își scutură ușor pletele.

– Nu e nevoie de scuze. Și eu o iubesc.

Drake simți că se învâртеau în cerc un pic prea repede. Îl luase amețala.

– A, nu, pentru...

Alese însă să tacă. Domnișoara Winters îl privi cu atenție, cu ochii ei mari, de culoarea albastrelor, care îl duceau cu gândul la o bufniță.

– Ar trebui să i-o spui, să știi. Amândoi ar trebui să nu vă mai prefaceți.

Normal că cea mai bună prietenă a lui Emmaline era la fel de directă și își exprima opiniile fără înconjur.

– Să ne prefacem, domnișoară Winters?

Sophie dădu ochii peste cap.

– Acum o iubești. Pe urmă o respingi. Ea plânge. Pe urmă e fericită. Astfel de suișuri și coborâșuri storc sufletul.

– N-am zis niciodată că o iubesc, făcu el.

– Nici nu e nevoie, milord, îi zâmbi Sophie larg.

Oare o iubea pe Emmaline? Ținea mult la ea. Îi fusese dor de ea cât lipsise din viața lui. Dar să o iubească? Era cu puțință ca domnișoara Winters să aibă dreptate?

– Am dreptate, zise ea, răspunzând la întrebarea lui nerostită.

Drake nu fusese nicicând mai bucuros de încheierea unui dans. Făcu o plecăciune.

– Îți transmiți, te rog, un mesaj? Îi aduci aminte că îi sunt dator cu un picnic?

Apoi se retrase.

Capitolul 31

Dragul meu Drake,

A murit tata. Unde ești? De ce nu vii la mine?

*Mereu a ta,
Emmaline*

Lordul Sinclair privi holul de la intrare, lung și pardosit cu marmură roz.

– Reședință de burlac, mormăi el continuând să pășească alături de Drake, urmați îndeaproape de Sir Faithful.

– Ai și câine, făcu Sinclair. Măi, să fie, un burlac în toată puterea cuvântului!

– Tacă-ți gura, Sin! făcu el, invitându-și prietenul în birou.

Drake se duse la măsuta cu băuturi aflată în colțul încăperii și își puse un pahar de whisky, apoi ridică sticla înspre Sin. Acesta încuviință din cap, iar Drake turnă o porție generoasă. Sin acceptă paharul, apoi el și Drake luară loc pe câte un scaun amplu, din piele. Băură împreună în tăcere, o tăcere confortabilă, ca între prieteni. Apoi Sin deschise discuția.

– Știi că ai declanșat mașinăria de bârfe a orașului, nu-i așa?

Nu așteptă ca Drake să răspundă. Se ridică și începu să pășească prin încăpere, punându-și încă un pahar de whisky. Drake sorbi liniștit din propriul pahar și-l urmări pe prietenul său, cu un aer absent.

– Orașul poate să se ducă dracului. Așteptă până când Sin se așeză la loc. Vreau să îi fac curte lui Emmaline.

Sinclair se înecă cu băutura.

– La Lady Emmaline Fitzhugh te referi? Aceași tânără cu care ai fost logodit când erai mic? Aceași tânără pe care ai vrut atât de mult să o eviți că ai dat fuga la război? Aceași tânără...

– Gata, ai punctat îndeajuns, zise Drake.

Sin clătină din cap.

- Nu cred. Atâția ani te-ai plâns de Lady Emmaline, iar acum, că a rupt logodna, vrei să îi faci curte?

Drake era perfect conștient că a-i face curte lui Emmaline după ruperea logodnei avea să fie un lucru pe care lumea mondenă avea să îl disece și să îl privească de sus. În oraș, Drake era cunoscut drept un bărbat care urmărește plăcerea înainte de toate. Ce nu știa lumea, pentru că el se îngrijise să nu se afle, era că el se lupta cu numeroși demoni interiori.

Sin oftă.

- Și când ar urma să înceapă curtarea?

Drake clătină din cap.

- Nu chiar acum. Poate mâine. Poate poimâine. Nu știu. În curând, zise el trecându-și degetele prin păr.

- Sunt convins că lui Mallen n-o să-i fie pe plac.

Drake se uită lung la lichidul arămiu din pahar, dorindu-și să-i ofere răspunsurile de care avea nevoie.

- De acord. Fără doar și poate, n-o să-i fie pe plac.

Sin se aplecă în față.

- Ce te face să fii sigur că domnița va accepta să-i faci curte?

Drake își aminti de valsul lor. Încă simțea căldura pielii ei, încă îi vedea zâmbetul întipărit pe buzele pline și senzuale, încă îi auzea râsul.

- Aseară, la balul familiei Thompson...

- Da, da, am auzit ce s-a întâmplat. Tot orașul a auzit. Dar un vals nu înseamnă că te încurajează să îi faci curte. Știi bine că vreau să fii fericit, dar nu vreau să suferi din nou din pricina lui Emmaline.

Drake dădu paharul peste cap și mârâi. Nu îi plăcea că Sin pune nefericirea lui pe seama lui Emmaline.

- Eu am fost de vină pentru faptul că Emmaline a decis să rupă logodna. Nu ea.

Sin îl privi de deasupra paharului.

- Înțeleg că domnița e îndreptățită să se considere rănită. Din punctul meu de vedere însă, și tu ai suferit destul.

- Parcă ai fi o cloșcă, Sin.

- Ei bine, ai mare nevoie de-o cloșcă.

Drake privi în gol, neavând curaj să se uite în ochii prietenului său. Cum era să știe Sin că durerea de a o pierde pe Emmaline era mult dincolo de durerea fizică.

— Am nevoie de ea.

Sin nu spuse nimic preț de câteva clipe.

— O... iubești?

Se opri brusc. Bărbații nu discutau despre astfel de chestiuni. Drake se strâmbă. Din nou, acea întrebare. O iubea?

— Nu știu.

Sin ridică paharul cu un aer batjocoritor.

— Va trebui să găsești un răspuns mai bun de-atât pentru ea.

— N-am să o mint. Vreau să fim sinceri unul cu celălalt.

Prietenul lui pufni.

— Crede-mă, când e vorba să aleagă între dragoste și sinceritate, o Lady va alege mereu dragostea.

Cu toate astea, Drake luase deja hotărârea de a-i vorbi lui Emmaline despre demonii care îl trăgeau înapoi. Voia să îi mărturisească suferința și chinul prin care trecea de când se întorsese de pe front. Așa cum îi sugerase tatăl lui, avea de gând să o lase să decidă singură dacă problemele lui erau mai mult decât putea ea să ducă.

Numai că îl apăsa gândul că s-ar putea ca ea să îl respingă. Simți broboane de sudoare pe frunte. Dacă era prea mult pentru ea? Dacă ea avea să decidă, înțelept, că el nu merita efortul? În definitiv, ce-i adusese el în afară de suferință?

— Ce dorești de la mine? întrebă Sinclair, pe un ton neobișnuit de serios. Știi bine că aş face orice să te ajut.

Drake îl mângâie pe Sir Faithful.

— Am nevoie să învăț cum să îi fac curte unei lady.

Se ridică și băgă mâna în buzunarul de la piept. Scoase o hârtie, o privi lung, după care i-o înmână lui Sinclair.

Sin râse și o primi.

— Chiar crezi că te pot ajuta aici? Tocmai pe tine, expert deopotrivă în femei coapte și în debutante, dacă ne luăm după gura lumii?

Drake se foi pe scaun.

— E o exagerare desăvârșită. Făcu un semn spre coala de hârtie, iar Sin plecă privirea asupra ei, apoi se încruntă. E o poezie, făcu Drake.

— Da, observ.

Drake smulse coala și o reciti.

- E o prostie.

- Să înțeleg că poezia e pentru Lady Emmaline?

Drake remarcă faptul că prietenul lui nu îl contrazisese cu privire la calitatea poeziei. Puse coala deoparte.

- Nu, e pentru Mallen. Sigur că e pentru Emmaline! Sinclair râse cu lacrimi. Ce mă bucur că te amuză toate astea, scrâșni Drake. Emmaline își dorește să i se facă curte. Și merită asta.

Privi spre impresionantul buchet de flori pe care îl comandase mai devreme... pentru sine, și care trona pe birou. Sau mai degrabă se ofileau la el pe birou.

Sin îi urmări privirea.

- Florile astea mai au un pic și se veștejesc, zise el.

- Cam așa.

Drake își petrecuse seara precedentă și o bună parte din dimineață compunând poezia. Apoi comandase florile. Care erau de-acum *pe moarte*. Poezia era gata, dar nici ea nu era cine știe ce. Cine-ar fi zis că era așa complicat să pui cuvinte pe hârtie?

Sin își drese glasul.

- Deci când spuneai că nu ai de gând să începi să o curtezi azi-mâine... nu erai tocmai sincer.

Drake se ridică de pe scaun și păși preocupat prin birou. Trase perdelele din Damasc și privi afară pe geam, spre cerul nopții.

- Nu știu cum să procedez, zise el.

Chipul lui Sin se reflecta în geam.

- Pur și simplu o faci, Drake. Treci la fapte și asta e tot. Îi ceri creierului să le transmită picioarelor să se pună în mișcare, te duci la Mallen acasă, urci treptele și ceri să o vezi pe Emmaline. Și îi citești poezia. În fine, poate nu chiar poezia asta, încheie el fluturând hârtia cu poezia cu pricina.

Drake își sprijini fruntea de geamul rece.

Oare era chiar într-atât de simplu? Aruncă o privire peste umăr la buchetul de *Cerastium*¹ și la poezia din mâna lui Sinclair.

Luptase în nenorocitul de război. Cât de greu putea să fie ce voia să facă acum? Într-una dintre scrisorile pe care i le scrisese și nu i

¹ Plantă perenă, târătoare, cu flori mici, albe (în limba latină în original)

le trimisese niciodată, Emmaline spusese despre ea însăși că ar fi o lașă. Numai că lașul era el.

Luă buchetul de flori de pe birou.

— Nu te poți duce acum, sări Sinclair.

— De ce nu? întrebă Drake după o scurtă pauză.

Sinclair clipi de câteva ori, apoi privirea i se opri asupra ceasului de deasupra șemineului.

— E aproape 8 seara. Mallen oferă o cină intimă. E și Waxham acolo.

Drake simți o împunsătură de gelozie.

— Waxham, acolo? În cazul ăsta, nici că s-ar putea un moment mai potrivit să fac o vizită.

— Mallen o să facă urât, anticipă Sin, zâmbind.

— Pentru ea, merită, zâmbi Drake, la rândul lui.

Se întoarse pe călcăie și ieși din birou. Sir Faithful lătră aprobator.

Sin se grăbi să-și prindă din urmă prietenul.

— Foarte nepoliticos din partea ta să mă lași baltă. Nu vrei să-ți țin companie pe drum? Nu de alta, dar să ai timp să pregătești ce vei face și ce vei spune când întrerupi cina intimă a ducelui.

— Nu-i mai spune cină intimă, mârâi Drake nemulțumit.

„Intim“ era ultimul cuvânt la care voia să se gândească atunci când venea vorba de Waxham și Emmaline.

Deschise ușa și coborî degrabă treptele din fața intrării. Sin îl urma îndeaproape.

— Nu se face să-ți deschizi singur ușa. Trebuie neapărat să te ocupi să-ți angajezi măcar un majordom și o menajeră. A, și bucătar, desigur. Dar să nu fie vreun francez care...

Drake se opri brusc, iar lui Sin îi trebuiă câteva clipe să-și dea seama. Îl privi peste umăr.

— Ai uitat ceva? Sau te-ai răzgândit?

— Știi bine că ultimul lucru care mă preocupă acum e să-mi angajez personal pentru noua reședință, da? Și sunt convins că îți amintești că sunt pe cale să apar umil în fața celei care a rupt logodna.

— Da, da, zise Sin. Și n-o să apari oricum, ci în mijlocul cinei intime cu Waxham.

— Nu-i mai spune...

— Știu, știu, să nu-i mai spun cină intimă. Zău așa, ai face bine să-ți mai maschezi felul ăsta de a pufni și a mârâi când o să intri la

Mallen în casă. Pe ea n-o vei cuceri cu latura asta, iar pe el nu ți-l vei face prieten.

- Nici nu mă interesează să mă împrietenesc cu Mallen.

Sin ridică o sprânceană.

- Țin să-ți amintesc că ai nevoie nu doar de acordul ei pentru a o curta, ci și de încuviințarea lui Mallen.

La naiba, nu-i plăcea deloc când Sin avea dreptate. Asta însemna că Drake trebuia să-i câștige de partea lui atât pe Emmaline, cât și pe îngâmfatul duce de Mallen. Greu de zis care provocare era mai mare. Și nu avea la dispoziție decât câteva luni ca să pună lucrurile în mișcare. Sin își dresе glasul și făcu un semn în față.

- Am ajuns.

- Deja? făcu Drake uitându-se lung la clădire.

- Deja.

Nu mai avea timp să se gândească la un plan bun pentru a-i cuceri pe Emmaline și pe Mallen. Drake rămase ținut locului, privind casa elegantă cu ferestre discret luminate. Își aminti cum, copil fiind, pășise pe aceleași scări, plin de neliniște. Îl îngrozise ideea de a-și vedea logodnica. Se pare că nu se schimbaseră prea multe în cincisprezece ani. Doar că acum se temea că ea avea să-l respingă. Se uită în jos, la buchetul de flori aproape ofilite, și îngheță. Cu mâna liberă începu să caute febril în buzunarele de la haină, sub privirea nedumerită a lui Sin, care flutură o coală de hârtie.

- Uite-o. Deși țiți spun sincer că speram c-ai uitat de poezie.

Drake mulțumi, luă foaia și reciti groaznica tentativă lirică. Se strâmbă. Da, era cu adevărat oribilă.

- Hm! făcu Sin. Am zis...

- Te-am auzit, se răsti Drake, dar continuă să se uite lung la poezie.

- Ai putea totuși să aștepți până mâine, după cina înti...

Fără un cuvânt, Drake își lăsă prietenul în stradă și urcă treptele câte două. Al naibii să fie dacă voia să mai audă vreodată cuvintele „cină intimă“.

Capitolul 32

Dragul meu Lord Drake,

Ne-am întors la reședința de la țară. Ne însoțește și Waxham, prietenul fratelui meu. M-a ajutat toată dimineața să curăț buruienile dintr-un răsad de flori. L-am tachinat pe Sebastian și i-am zis că era mai bine dacă era Waxham fratele meu, și nu el.

*Mereu a ta,
Emmaline*

Emmaline privea în jur fără să vadă, de fapt, nimic. Apoi se concentra asupra supei de morcov și ghimbir care tocmai îi fusese așezată în față. Ridică lingura și amestecă lichidul, cu un aer absent. Ce supă stranie! Cine s-o fi gândit să paseze morcovii și...

– Milady?

Ea tresări, scăpă lingura din mână, iar tacâmul căzu în castronul din porțelan. Supa dădu pe-afară și pătă fața de masă din dantelă spaniolă. Se părea că gentlemanul îi adresase o întrebare.

„Oare ce-i spusese? Ce-i spusese?”

Sebastian bătea cu degetele-n masă și îi aruncă o privire severă.

– Emmaline, Waxham te-a întrebat ceva.

Emmaline pescui lingura, continuând să se uite în castron. Roșise toată. Un servitor îi aduse degrabă altă porție. Ea își dresе vocea și se uită înspre Waxham.

– Îmi cer scuze, Lord Waxham, mă tem că eram cu mintea-n altă parte.

Waxham îi zâmbi.

– Cum a fost vizita la spital?

Ea gustă din supă.

– Soldații au atâtea povești! În ciuda a tot ce au făcut și a tot ce au văzut, sunt capabili să rădă din tot sufletul.

- Cum să nu fie veseli când te au în preajmă, milady?

De ce nu se putea mulțumi cu Waxham? Îl știa aproape dintotdeauna. Lucrase cot la cot cu ea în nenumărate dimineți de vară, în grădina mamei ei. El știa ce îi place ei și ce îi displace. Nu trebuia să fie îndeajuns? Numai că nu era. Își dorea marea pasiune pe care o simțise cu Drake. Voia... îl voia pe el, pe bărbatul cu care fusese logodită de când era o copilă. Avea să fie mereu așa?

- Mi-ar plăcea să te însoțesc într-una dintre vizite, dacă îmi îngădui.

Cuvintele lui Waxham o smulseră de pe norișorul pe care plutea și o readuse cu picioarele pe pământ. Avea deja răspunsul pe buze, era un „nu” extrem de prompt și răspicat, dar Emmaline reuși să se înfrâneze. Soldații aveau să fie livizi de furie dacă îl vedeau pe Waxham pe teritoriul căpitanului Drake.

- Păi... eu...

Scăpă iar lingura, iar Sebastian îi aruncă o privire dojenitoare.

- Răspunsul cuviincios ar fi: „Ar fi minunat!”, zise el.

Emmaline primi încă un tacâm. Era cuprinsă de panică.

- Chiar așa, Emmaline, nu că ar fi minunat? interveni și mama ei, din capul mesei.

Vedea hotărârea din privirea lui Sebastian. Observa și musttrarea tăcută din ochii mamei ei, precum și expresia plină de speranță a lordului Waxham. Și dintr-odată ghearele panicii și presiunii o sugrumară. Nu mai putea să respire. Întreaga viață îi decursese sub semnul dorințelor și al cerințelor celorlalți. Din clipa în care venise pe lume, viața ei nu fusese despre ea. Dorințele și speranțele ei nu fuseseră luate în calcul. Chiar dacă poate nu își dădeau seama, Sebastian și mama lor continuau să o încarce cu anumite așteptări, inclusiv după ruperea logodnei.

- Ar fi...

Din hol se auziră zgomote. Era agitație. Brusc, strigătul lui Carmichael, majordomul, pătrunse până dincolo de ușa închisă.

- Nu puteți intra! V-am spus că Excelența Sa nu primește vizite.

Ușa se deschise atât de violent că aproape se izbi de perete.

- Nu am venit la Excelența Sa.

La vedere siluetei impozante și virile din prag, Emmaline scăpă iar lingura. De data aceasta, tacâmul căzu pe podea. Ea îngheță și simți că rămâne brusc fără aer.

Sebastian sări în picioare.

— Ce înseamnă asta, Drake?

Mama ei se rezemă de spătarul scaunului, urmărind scena, cu ochi mari.

Drake îl ignoră pe Sebastian și ridică mâna, semn că nu îl interesa ce avea de spus ducele. Apoi privirea lui intensă, în nuanțe de jad, o întâlni pe a ei, iar Emmaline o resimți ca pe o mângâiere fizică.

Uită de toți ceilalți din încăpere. O, Doamne, el era acolo. Era, nu? Sigur nu era un vis? Ca să elimine orice bănuială, își strecură o mână pe sub masă și se ciupi tare de coapsă.

Era aieveau. Cât se poate de aieveau. Expresia posesivă din privirea lui o încingea precum razele soarelui arzător de vară. Tânjise toată viața ca el să o privească astfel, ca și cum ar fi fost singura persoană din lume.

— Îmi datorezi un picnic.

Era ceva ușor acuzator în tonul lui. Trei perechi de ochi se ațintiră asupra ei. Emmaline dădu să spună ceva, dar nu reuși. Încercă din nou, dar în zadar. Clătină din cap.

— Ce înseamnă asta? Despre ce vorbește?

Emmaline ignoră întrebările lui Sebastian, care se întoarse înspre Drake.

— Sora mea nu îți datorează nimic.

Marchizul de Drake părea un zid imobil, o stană de piatră indiferentă la existența și cuvintele ducelui. O privea fix pe Emmaline, care reuși în sfârșit să vorbească.

— Ai mințit. Ai terminat *Glenarvon* înaintea mea, nu-i așa?

— De ce nu mă mir că ți-ai dat seama, Emmaline?

— Nu-i spune surorii mele pe nume! interveni Sebastian.

Drake făcu un pas în față.

— Știi de ce erai una dintre „insignifiante”?

Ea roși, umilită, iar inima i se strânse. Sebastian își trânti scaunul.

— Pentru Dumnezeu, o să te omor!

— Sebastian, nu! strigă mama lor.

Waxham o prinse pe Emmaline de mână și o strânse ușor. Drake lăsa privirea spre mâinile lor împreunate.

— Te-am întrebat ceva, Emmaline.

Fratele ei se îndreptă furios spre el.

— Nu ai dreptul să-i ceri nimic surorii mele!

Emmaline răsă amar.

- Sunt sigură că îmi vei spune, milord.

Drake se apropie de ea.

- Uită-te la mine! Îi ceru el pe tonul cu care le dădea ordine oamenilor când era căpitan.

Emmaline ridică bărbia și privirile li se întâlniră. Drake înghiți în sec.

- Din cauza mea. Din cauza mea stăteai pe margine la fiecare bal. Ești frumoasă. Ești plină de viață. Singurul motiv pentru care gentlemanii nu se înghesuiau în jurul tău eram eu.

Cuvintele lui parcă umpleau camera, rezonând fantastic. Emmaline se îndrăgostise de Drake de două ori în viața ei: prima dată, când salvase o bătrână vânzătoare ambulantă, pe stradă, iar a doua oară, chiar în acele momente, în casa familiei ei. El o sorbea din ochi.

- Ești frumoasă. În toate felurile. Nu te-am meritat niciodată și nici nu te voi merita. Cu toate astea, am venit să te întreb dacă-mi acorzi permisiunea să îți fac curte.

Ea suspină și își luă mâna din mâna lui Waxham.

- Nu! aproape că lătră Sebastian.

Drake ridică un deget, reducându-l la tăcere. Atunci Emmaline văzu buchetul de *Cerastium* din mâna lui Drake. Simți că îi dau lacrimile. Drake văzu încotro se uita.

- Florile sunt pentru tine.

- S-au cam ofilit, bietele, zise ea.

- Mi s-a mai spus, răspunse el ușor încruntat.

- Dar tot frumoase sunt.

Din pieptul lui Sebastian răsună un mârâit animalic care îi întreprinsese momentul pe care-l trăia alături de Drake.

- M-am săturat de farsa asta dramatică. Te voi scoate de aici cu forța. Carmichael, ia doi servitori și aruncați-l pe lordul Drake în stradă, ceru Sebastian.

Majordomul se grăbi să îndeplinească porunca.

Fără să pară afectat de amenințarea lui Sebastian, Drake începu să caute ceva în buzunare. Scoase o coală de hârtie, o scutură și i-o întinse ei.

- Ți-am scris o poezie.

Emmaline privi hârtia, apoi îl privi pe Drake, care roșise vag, își drese vocea și începu să citească.

— Ai ochi și păr de ciocolată

Caldă. Pură. Liniștitoare

Zâmbetul ți-e ca dimineața de Crăciun

Incitant. Neașteptat. Încântător

Mâna ta e...

Sebastian gemu și îl întrerupse. Fratele ei clătină din cap cu milă.

— Pentru Dumnezeu, e oribil. Scutește-te de umilința asta!

— Taci, Sebastian! îi ceru Emmaline cu ochii plini de lacrimi, făcându-i semn lui Drake să continue.

Drake căută unde rămăsese.

— Mâna ta e salvarea mea

Căci m-a salvat.

Lacrimi fierbinți începură să-i curgă lui Emmaline pe obraji. În altă viață, parcă, fusese o copilă alături de un băiat, un prinț care o salvase. Peste ani, prințul placase să lupte în Peninsulă, iar fetița fusese înlocuită de o tânără femeie care visase adesea la momentul pe care îl trăia în acele momente.

Carmichael își făcu apariția însoțit de doi servitori mătăhăloși. Acea era o scenă care nu făcea parte din ce-și imaginase ea de-a lungul timpului.

Emmaline sări în picioare.

— Nu cumva să îl atingeți!

— Dați-l afară! strigă fratele ei.

Drake înfruntase la viața lui soldați care voiau să-i taie beregata. Nu se speria la vederea a trei dintre servitorii lui Mallen. Făcu un pas spre Emmaline.

Acesta era momentul.

Într-o încăpere plină de martori, sinele lui adevărat, care stătuse ascuns într-o cochilie de mai bine de trei ani, avea de gând să se lase dezgolit în fața acestei femei, care ajunsese să conteze pentru el mai mult ca oricine. Îl îngrozea asta. Dar dragostea pe care o văzu în ochii ei îi dădu curajul să continue.

— Ți-am greșit. Nu te-am tratat niciodată cum ai meritat. Am făcut în viață mai multe greșeli decât credeam că e omenește posibil. Dar regretul meu cel mai mare este că m-am purtat oribil.

Căzu în genunchi în fața ei.

– Mi-ai spus că vrei să poți alege. Iată, acum poți să o faci. Și te rog să mă alegi pe mine. Nu pentru că trebuie, nu pentru că asta vor alții de la tine, nu pentru că nu ai altă variantă. Nu pentru că voi moșteni titlul de duce. Alege-mă pentru că ai nevoie de mine la fel de mult cum am și eu nevoie de tine.

Puse buchetul pe masă, lângă supa care probabil se răcise, și îi luă mâinile într-ale lui. Erau atât de delicate și de fine. Și tremurau.

– Ia-ți mâinile de pe sora mea! strigă Mallen.

Drake îl ignoră.

– Nu știi dacă poți să treci peste toate greșelile pe care le-am făcut, dar îmi permiți să îți fac curte?

Îi sărută delicat mâna. Doamne, ce dor îi fusese...

Unul dintre servitori îl apucă și-l trase înapoi. Drake înjură. Trebuia să se fi așteptat la asta.

– Nu-l atinge! strigă Emmaline. Mamă!

Ducesa de Mallen își privi sever fiul.

– Demonstrația asta de forță nu e necesară, Sebastian. Faptul că acest bărbat își pune sufletul pe tavă și recită poezii în fața unui martor ostil cum ești tu dovedește foarte clar cât de mult ține la Emmaline.

– Trădătoare! murmură Mallen și, la semnul lui, servitorii îl eliberară pe Drake.

Drake se întoarse iar spre Emmaline.

– Nu intenționez să vă întrerup cina.

– Dar ce intenționezi? pufni Mallen.

De data asta, Drake îl privi pe Mallen.

– Intenția e să îți curtez sora.

Fratele și sora răspunseră la unison.

– Da!

– Răspunsul e nu!

Capitolul 33

Dragul meu Drake,

Aceasta e ultima scrisoare pe care o scriu. E timpul să ne întâlnim din nou.

*A ta pentru totdeauna,
Emmaline*

După o noapte de odihnă, Emmaline spera că atunci când Sebastian avea să se trezească avea să fie mai îngăduitor în privința picnicului ei cu Drake. Așezată acum în fața biroului fratelui ei, privindu-i chipul distant, realizează că fusese prostesc de optimistă. Sebastian își încrucișă brațele la piept, holbându-se la ea.

– Am zis nu.

Emmaline se forță să zâmbească.

– Acesta pare să fie cuvântul tău preferat în ultima perioadă.

El așează stiloul pe birou. Poate că sarcasmul nu era chiar cea mai bună tactică.

– E doar un picnic, insistă ea. Nu e nimic scandalos la un picnic. Chiar e foarte la modă la...

El pufni, oprind-o din explicația foarte rațională.

– Totul e scandalos la un picnic când... Începu să ridice degetele: Unu, e cu fostul tău pețitor, doi, dai la o parte un domn respectabil, un bărbat adevărat, pentru...

Emmaline suspină și începu să măsoare camera.

– Cum îndrăznești? Nu l-am dat la o parte pe Waxham. Tu ai tot încercat să ne obligi să fim împreună.

Venele de pe tâmpilele lui pulsau puternic, semn că încerca din răspuțeri să se controleze.

– Waxham face cât zece bărbați de teapa lui Drake.

Încercând să mai liniștească apele, Emmaline suspină din nou.

- Nu o să discut despre valoarea lui Drake cu tine. Eu îl iubesc și ce-mi doresc mai mult decât orice acum este să mă duc cu el la picnic. Așa că, te rog frumos să-mi zâmbești, să mă mângâi pe creștet și să-mi spui să mă duc să mă simt bine. Nu mă cere în căsătorie. „Nu încă. Poate în timp.” E doar un picnic. Atât. Nimic mai mult.

Sebastian trecu cu o mână prin părul blond.

- Pot să mă mai gândesc?

- La ce să te mai gândești?

El ridică mâna, făcându-i semn să înceteze.

- Deja îmi folosesc toată influența de duce ca să reduc la tăcere cât mai multe zvonuri și speculații. Eu știu că tu nu ești deloc conștientă de agitația și de nemulțumirile pe care le-ai cauzat în societate, dar eu și mama facem tot ce putem pentru a-ți salva reputația.

Brusc, ea izbucni foarte zgomotos în râs.

- Pe bune, Sebastian. Exagerezi...

El bătu cu pumnul în biroul de mahon, iar zgomotul loviturii răsună puternic în încăpere. Emmaline tresări.

- Ești chiar atât de naivă încât nu-ți dai seama cum ești văzută în societate? Lumea spune că ești foarte capricioasă. Ai întrerupt logodna, apoi i-ai permis lui Waxham să te curteze.

- E vina ta...

- Pentru numele lui Dumnezeu, să nu îndrăznești să mai spui o dată că ce s-a întâmplat cu Waxham e vina mea, tună el, apoi trase aer în piept. Waxham ține la tine cu adevărat, Emmaline.

În tot acest timp, ea presupusese că interesul lui Waxham se datora exclusiv legăturii pe care amândoi o aveau cu Sebastian. Începea să aibă remușcări, știind prea bine că deja avea conștiința încărcată.

Sebastian gemu.

- La naiba! Nu te uita la mine așa, cu privirea asta tristă.

Ei îi tremura bărbia.

- Nu mă uit la tine în nici un...

- Ba da. E aceeași privire pe care te-ai obișnuit să o folosești cu mine de când erai mică. Mă simt neputincios în fața ei.

Ea nici măcar nu știuse că avea o asemenea privire, dar cum el părea foarte afectat, ea decise să o folosească în avantajul ei.

- Te rog permite-mi să mă duc la picnicul cu lordul Drake cu binecuvântarea ta.

Sebastian înjură încet, observând că deja îi făcuse semn cu mâna, aprobând-o. Își trecu ambele mâini peste ochi, agitat.

– Bine. Picnic. Dar să nu te aștepți prea curând să fii de acord și cu altceva mai serios decât un picnic.

Emmaline înaintă către scaunul lui. Aplecându-se, îl sărută pe obraz.

– E doar un picnic, îi zise ea cât de solemn putu.

– Când are loc acest picnic, bolborosi el, vădit inconfortabil de starea emotivă a surorii lui.

– Uh...

Se auzi un ciocănit la ușă.

– Intră, strigă Sebastian, vădit iritat de acea întrerupere.

Majordomul stătea în pragul ușii. Făcu o plecăciune respectuoasă.

– Marchizul de Drake o așteaptă pe Lady Emmaline în foaier pentru a o escorta la, strâmbă din nas, un picnic.

Sebastian o seceră cu privirea. Carmichael se făcu nevăzut.

– Un picnic astăzi. Măi, să fie! Drake cred că are un auz impecabil și o viteză nemaîntâlnită, că m-a și auzit când ți-am oferit permisiunea de a merge.

Emmaline se foi de pe un picior pe altul, fără a scoate o vorbă.

– Deci, ce ai de spus?

Ea încuviință.

– Auzul lui chiar e impresionant. Eu trebuie să plec.

Întorcându-se pe călcâie, porni repede, făcându-i cu mâna peste umăr.

– E doar un picnic, Em. Nu uita la ce am spus da. Nimic altceva.

În ciuda protestelor lui Sebastian, de mai devreme, Emmaline fusese victorioasă – își obținuse mult doritul picnic. Servitoarea ei, Grace, venea în urma ei și a lui Drake în timp ce se plimbau prin Hyde Park. Era un sentiment foarte palpitant să ieși victorios dintr-o discuție, aparent pierdută, cu ducele de Mullen.

– Nu știu ce să cred despre acest zâmbet neastâmpărat, draga mea.

– Poate că sunt fericită, zise Emmaline.

Drake scoase o pătură, pe care Sir Faithful se năpusti să o apuce cu dinții de un colț și să o scuture bine.

– Știi cum e zâmbetul tău de fericire. Nu e așa.

Servitoarea ei, Grace, se grăbi să-i ajute cu pătura, dar Emmaline îi făcu semn să stea liniștită.

– Grace, te asigur că eu și lordul Drake suntem în stare să ne ocupăm și de Sir Faithful, și de pătură. De ce nu faci tu o plimbare?

Era mai mult un ordin decât o rugămintă.

În spatele ei se auzi un zgomot de pânză sfâșiată.

– Încetează, comandă Drake, iar câinele se așează imediat cu capul pe labe.

Grace îi privi sceptică pe Drake și pe Sir Faithful.

– Cum doriți, lady.

Sir Faithful mai făcu o încercare de a trage de unul dintre colțurile păturii, dar Drake bătu cu palma în coapsă, iar câinele ascultător se așează la picioarele stăpânului său, urmărindu-l entuziasmat pe Drake cum așază coșul pe pătură și o ajută pe Emmaline să ia loc.

– E un mic năvălaș, nu-i așa? întrebă ea, scărpinându-l pe nas pe Sir Faithful.

– Nu mai e mic. Drake cercetă cățelul care creștea văzând cu ochii. E însă fidel numelui pe care-l poartă. Am crezut că o să-mi dai un ciobănesc de Shetland, o tachină el.

Emmaline râse.

– Un ciobănesc ar fi fost ceva. Deși, m-am gândit că nu ai oi, așa că am decis că Sir Faithful e perfect.

El ridică din sprâncene.

– Nu încă. Poate că oile o să vină mai târziu. Ce părere ai dacă ai fi soția unui fermier?

Gândul că Drake ar fi alergat la țară cu un câine ciobănesc, mânând oile, era atât de absurd încât ea râse ținându-se cu mâinile de burtă. Apoi, înțelese ce îi spusese. Înclină capul pe spate și închise ochii.

– Visez.

Pătura foșni când el se așează lângă ea.

– Ești atât de frumoasă, îi zise el pe un ton sincer.

Niciodată în viața ei nu se simțise frumoasă – până în acel moment. El o făcea să creadă că e mai mult decât *tolerabil de drăguță*, așa cum o etichetaseră ziarele.

– Știi unde l-am găsit pe Sir Faithful?

Drake îl scărpină pe cățel pe burtă, așteptând răspunsul.

– Merg în vizită la soldații de la spital în fiecare săptămână. Acolo trăiește un câine mare și negru, care bântuie holurile. Nimeni nu

tie sigur ce rasă de câine e. E o femelă. Soldații au numit-o Alice. Du câteva luni în urmă, Alice a dispărut timp de trei zile. Timp de trei zile, soldații și asistentele au fost foarte supărați, nimeni nu știa ce se întâmplase cu câinele. Dar apoi s-a întors și la scurt timp după au realizat că era gravidă. Sir Faithful e unul dintre acei câței.

Sir Faithful o linse pe mână, o dată, de două ori și o a treia oară.

– Nu ar trebui să mă mire că te duci la spital în timpul liber.

Emmaline se foi neliniștită auzindu-l cum o laudă și ridică ușor din umeri.

– Nu e o sarcină, să știi. Îmi aduce multă bucurie să-i văd.

Aștepta mereu cu nerăbdare să stea de vorbă cu soldații care își riscaseră atât de curajos viața, care aleseseră să se pună în calea pericolului pentru o cauză atât de nobilă.

– Cred că și tu le aduci multă bucurie.

Drake deschise coșul din nuiele și scoase o bucată groasă de pâine învelită într-o cârpă, alături de brânză feliată și de căpșuni mari și roșii. Începu să aranjeze o farfurie pentru ea.

Emmaline își așază capul pe genunchii ridicați și îl urmări cu atenție. Era ceva atât de natural și de frumos în acele acțiuni simple. Ea acceptă farfuria, murmurând un mulțumesc. Ridică o bucată de pâine și rozând dintr-un colț, continuă să-l privească.

După ce apăruse neinvitat la petrecerea fratelui ei, ea nu mai înțelegea exact care era relația ei cu Drake. În inima ei, în colțul în care îngropase visul de a-i fi soție, creștea din nou speranță. Un bărbat nu s-ar fi comportat atât de umil ca Drake în fața fratelui ei, a mamei și a lordului Waxham, împărțășind din cele mai tainice gânduri, dacă nu se gândea la căsătorie, nu?

Drake luă o căpșună. Se apucă să o mestece.

– Când te gândești la viitor, mă vezi pe mine ca fiind soția ta?

Timp de câteva clipe, care păruseră nesfârșite, el mestecă aceea căpșună. Întrebarea ei fu întâmpinată de tăcere.

Pe sub cămașa lui elegantă și de bună calitate se vedea clar inelul cu smarald și diamant al mamei lui, frumos agățat la piept. Încă din momentul în care decisese să o ceară de soție pe Emmaline, el își imaginase mai multe scenarii poetice și discursuri potrivite, strâmbându-se când lucrurile nu păreau să iasă așa cum își dorea. Cu toate acestea, toate ideile îi dispăruseră.

Drake se ridică și începu să meargă dintr-o parte în alta.
Emmaline înclină capul.

– Drake?

– Hmm? Își continuă mișcarea. Înainte și înapoi. Fusese atât de aproape să o piardă, iar gândul îl înnebunise, încât se aștepta ca până acum să fi găsit măcar cuvintele potrivite dacă nu cele perfecte.

– Ești bine?

– Uh, eu... da, bine. Brusc se opri în fața ei. Dintr-o mișcare, se aplecă și o ridică în sus pe Emmaline. Ea se împletici și ateriză pe pieptul lui.

– Au!

Emmaline se retrase și îl privi îngrijorată.

– Am terminat picnicul?

Drake ridică privirea la cer. Avea nevoie de intervenția lui Cupidon pentru a salva această cerere în căsătorie atât de stângace.

Sir Faithful își alege exact acel moment pentru a se urca pe burta lui, vârându-se între Drake și Emmaline.

Aparent, Cupidon era ocupat cu altele.

– Luna e pe cer...

Emmaline ridică privirea confuză, acoperindu-și fruntea cu mâna ca să-și ferească ochii de lumina puternică a soarelui care trona pe cerul albastru și senin.

– Chiar? Unde e?

– Ah, nu, nu acum. Adică, nu e pe cer acum. Ce am vrut să spun e că...

O înjurătură urâtă îi ieși din gură. Poate că Sin avea dreptate și că ar fi trebuit să uite de toate prostiile legate de poezie.

Emmaline căscă ochii cât farfuriile.

Cu siguranță nu era cererea secolului. Frustrat de propria lui neputință și de dezastrul pe care tocmai îl cauză, își trecu o mână prin păr.

– Îți cer scuze, murmură el. Ce am vrut să spun e că ...

Doar că acele cuvinte nu voiau să iasă, iar Drake avea iar gura uscată și gândurile împrăștiate. Cine și-ar fi imaginat că el, de altfel neclintitul marchiz de Drake, ar fi putut să se bâlbâie în ultimul hal cu o propunere de căsătorie?

„Trebuie să vorbesc cu tine despre ziua în care a murit tatăl tău.” Se cutremură. Nu era nici pe departe ce și-ar fi dorit să audă

o tânără domnișoară când un bărbat era pe cale să-i ceară mână. Poate că era mai bine să se întoarcă la chestii legate de lună și stele.

– Drake?

Dintr-odată, gândul de a se confrunta cu un batalion de soldați francezi părea cu mult mai puțin înfricoșător decât a-i spune adevărul lui Emmaline și să riște să fie respins.

Emmaline întinse mâna și o cuprinse pe a lui, strângând-o ușor, ceea ce-i oferi putere și curaj.

– Nu vreau să mă gândesc la trecut. Eu...

Oricât de tentant era să îngroape povestea care-l bântuise de când se întorsese din Peninsula, nu ar fi putut să se ierte dacă îi ascundea acest adevăr.

– Nu. Trebuie să spun tot, trase el aer în piept. Veneam la tine. Trebuie să știi asta. Cuvintele erau guturale, smulse de undeva din adâncul lui. Mă obișnuisem cu mersul pe jos în timpul războiului. Când m-am întors, mergeam peste tot. Veneam către casa ta în acea dimineață. S-a întâmplat un accident cu o trăsură. Un ax rupt, cred. Am auzit țipete și strigăte. Ceva mi s-a întâmplat în acel moment. Am uitat unde sunt. Mi-am revenit câteva ore mai târziu, neștiind ce s-a întâmplat. De asta nu am ajuns la tine în ziua în care a murit tatăl tău. Și îmi pare mai rău decât o să știi vreodată.

Singurul indiciu că Emmaline îi auzise mărturisirea era ușoara presiune a mâinii ei peste a lui. Timpul trecea. El aștepta respingerea ei, mila ei, mai mult decât atât, ar fi înțeles dacă nu-l mai voia.

– De ce nu mi-ai spus nimic?

– Cum să-i fi spus asta unei domnișoare pe care abia o cunoșteam? zise el șoptit, vădit emoționat.

Emmaline se roti pe călcăie.

– Am crezut că era din cauza mea. Am crezut că nu vrei să mă vezi. Părea că își spune singură mai degrabă decât lui. Am crezut... Scutură din cap și îi zâmbi trist. Și când te gândești că am perceput absența ta ca pe o ofensă la adresa mea. Am crezut că erai beat de veselie și că nu ai avut chef să vii să-ți prezinți omagiile. Cât e de straniu să știu acum că și tu aveai nevoie de mine la fel de mult pe cât aveam eu de tine.

Drake privea undeva dincolo de părul ei. Îi simți parfumul de lă-mâie, care o însoțea mereu atât de tipic ei. Pentru el, mirosul acesta

însemna puritate și-i umplea simțurile cu afrodisiacul amețitor dat de speranță.

– Cât de mulți „dacă” îmi vin în minte. Ce ar fi fost dacă tu mi-ai fi trimis scrisorile? Ce ar fi fost dacă eu ți-aș fi scris? Ce ar fi fost dacă aș fi ajuns în acea zi și mi-aș fi prezentat omagiile față de tatăl tău în acea zi? Cum ar fi fost viața noastră acum?

Regretele pe care le purta păreau atât de apăsătoare încât ar fi putut să umple toată Tamisa. Dar trebuia să-i spună tot. Nu se putea căsători cu ea dacă erau minciuni între ei. Chiar dacă prin adevăr era posibil să o piardă.

– Eu încă am coșmaruri... și, cum ai văzut și tu, episoade. El se uită o clipă către mâinile lui. Nu mai sunt atât de dese ca atunci când m-am întors din Peninsula, dar sunt încă acolo. Eu... înghiți în sec. Mă tem că războiul m-a făcut nebun. În ziua în care te-am vizitat în grădină la tine, am pus mâinile pe tine și asta aproape că m-a ucis. Nu poți fi soția mea dacă nu știi tot ce e de știut.

Ea ridică mâna tremurândă și îl atinse delicat pe obraz.

– Ți-am scris o scrisoare. Era despre un vis pe care l-am avut. Războiul se terminase... Eu mă plimbam pe un câmp, pierdută. Ți-am scris că dacă ești pierdut...

– O să mă ajuți, continuă el, simțindu-și gâtul mișcându-se sub forța emoțiilor.

Emmaline îl sărută scurt, lipindu-și buzele de buzele lui. Atingerea ușoară era ca fâlfâitul aripilor unui fluture. Avea gust de iubire.

– O să te ajut, îi promise ea și îi așeză o șuviță de păr de pe frunte.

Drake își lipi fruntea de fruntea ei. Era atât de aproape și erau atâtea posibilități și abia aștepta să le descopere cu ea. Dar se abținuse de la atât de multe lucruri, atât de mult timp, încât capitularea era foarte grea acum.

– Nu vreau să te rănesc.

Emmaline se ridică pe vârfuri și îl privi lung.

– Oh, bărbat prostuț ce ești! Nu știi până acum că sunt rănită când nu sunt cu tine? Te iubesc!

Drake privi către mâna ei din mâna lui. Dregându-și glasul, se întinse către partea din față a jachetei și scoase inelul care îi aparținuse mamei lui, un inel dăruit din dragoste de tatăl lui. Și acum, dacă ea nu avea bunul-simț să fugă văzând cu ochii, avea să-i aparțină lui Emmaline.

– Vrei să fii soția mea?

Emmaline suspină.

– E un inel, bolborosi ea.

El îi zâmbi.

– Sper că răspunsul este „da” pentru că sunt destul de sigur că răspunsul fratelui tău o să fie „nu” și mi-ar plăcea măcar un „da” pe ziua de azi.

Drake icni când Emmaline se aruncă în brațele lui. Mișcarea neașteptată îl făcu să se împleticească. Ea ateriză pe pieptul lui. Inelul căzu undeva în apropierea lor. Sir Faithful sări în sus și începu să alerge în cerc în jurul lor, lătrând entuziasmat.

– Da, tu, bărbat prostuț! De un milion de ori, da!

Capitolul 34

Pentru a treia oară în viața lui, Drake intra în biroul ducelui de Mallen pentru o întâlnire care avea să-i schimbe soarta. Observă imediat că Mallen nu se sinchisi să se ridice când Drake intră în cameră. Și nici nu-i oferă vreun salut. În loc de asta, îl urmări pe Drake ca un șoim, ca și cum se temea că era un hoț din Seven Dials¹, care intenționa să fugă cu bijuteriile familiei sale. Ceea ce, dacă se gândea bine, nu era tocmai departe de adevăr. Când însă deveni clar că ducele nu avea nici cea mai mică intenție să-i ofere un scaun, Drake făcu semn către scaunul din piele din fața biroului lui.

– Îmi permiți?

Mallen bătu distras în birou. Era primul semn de neliniște din partea celuiilalt bărbat.

– Cum vrei.

Drake se așeză pe scaun, picior peste picior. Înțelegea cu ușurință că Mallen era foarte protector față de Emmaline. Deși Drake nu avea frați, își imagina că, dacă ar fi avut, ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit ar fi fost ca sora lui să se căsătorească cu un nelegiuit ca el; mai ales după ce fusese și rănită de acel nelegiuit. De fapt, dacă analiza lucrurile mai mult, Mallen fusese cu mult mai mărinos cu el decât ar fi fost Drake. La naiba, Mallen avea tot dreptul să-l ia la rost.

Mallen încetă să se mai joace cu degetele.

– Ai venit aici să stai și să te holbezi la mine toată ziua? îi zise Mallen sarcastic.

Drake se foi în scaun.

– Nu, deloc, Excelența Voastră.

Mallen îl scrută cu privirea.

– Deci, dintr-odată sunt Excelența Voastră?

¹ Cartier londonez faimos, aflat la intersecția a șapte străzi din zona Covent Garden, cunoscută sub numele de „The Seven Dials” (Cele Șapte Cadrane), care în epoca victoriană era un focar de vicii, boli și infracțiuni

Asta nu mergea deloc cum planificase Drake. Poate că era mai bine să dea toate cărțile pe față.

– Am venit ca să vorbesc despre sora ta, zise el calm.

O venă din colțul drept al ochiului ducelui zvâcni. Se aplecă peste birou.

– Oh? Să discuți despre sora mea?

El trase aer în piept, încercând să se îmbărbăteze.

– Vreau să o cer în c...

– Ori ești nebun, ori arogant, ori amândouă. Mallen ridică un deget amenințător în direcția lui Drake. Timp de cincisprezece ani nu ai băgat-o în seamă pe Emmaline. Nu până când ea mi-a cerut să rup aranjamentul. Atunci ai decis să o curtezi, și asta abia după ce toate ziarele i-au târât numele în mocirlă. Spune-mi, de ce aș fi de acord în viața asta să o dau pe mâna ta pe ființa pe care o iubesc mai mult decât orice?

– Pentru că eu...

Drake încerca să găsească răspunsul potrivit, dar cuvintele nu veneau. Asta era problema – Drake nu putea să găsească nici un motiv pentru care Mallen să permită căsătoria lui cu Emmaline. Mallen avea unul dintre cele mai puternice titluri din tot regatul și nu putea fi impresionat de statutul lui Drake de moștenitor al ducatului. Iar lui Drake nu-i venea în minte nici o calitate deosebită pe care o avea pentru a trezi respectul celui alt bărbat. Și nici nu venise aici crezând să avea să șteargă cu buretele cincisprezece ani de neglijență. Știa însă că cea mai mare dorință a lui era să petreacă fiecare minut din restul vieții lui căsătorit cu ea. Gândul îl consuma ca un foc de nestăvilit. O voia. Nu – avea nevoie de ea și chiar dacă asta însemna să fugă, tot era hotărât să se căsătorească cu ea, chiar dacă trebuia să o facă în secret, la Gretna Green¹.

– Aștept, zise Mallen.

Nici un argument nu avea să fie vreodată suficient de bun pentru acel bărbat. Se mulțumi să fie sincer.

– Am nevoie de ea.

– Ai nevoie de ea, pufni Mallen.

Ea devenise hrana lui.

– Da, am nevoie de ea precum am nevoie de apă și aer.

¹ Parohie din Scoția, unde cuplurile de tineri sub 21 de ani din Anglia și Țara Galilor se puteau căsători fără consimțământul părinților.

Ducele icni.

– Scutește-mă de încercările tale patetice de a fi poetic.

Drake simțea că îl strânge gulerul, amintindu-și de încercarea lui de a recita ceva, din noaptea trecută, așa că își slăbi lavaliera. În ciuda cuvintelor veninoase din partea lui Mallen, se forță să continue. Până la urmă nu se așteptase să intre în biroul ducelui, să-i ceară mâna lui Emmaline și celălalt bărbat să-l binecuvânteze. Se îmbărbătă.

– Nu sunt poetic. Eu am nevoie de...

Sebastian trecu cu mâna prin aer, nervos.

– Crezi că mie îmi pasă ce ai tu nevoie? Nu-mi pasă decât de ce are ea nevoie și de ce vrea. Și în calitate de frate al ei, pot să-ți spun cu mare încredere că tu, domnule, nu ești ce vrea ea, zise Mallen ridicând vocea.

Drake rămase tăcut. Din trăsăturile lui Mallen înțelese că bărbatul urmărea să pornească o ceartă. Drake nu avea să-i ofere această satisfacție. Dacă ceda, atunci îl invita pe Mallen să-l dea afară.

Ducele izbi cu pumnul în birou.

– La naiba! Spune ceva!

Drake se aplecă în față. Ridică palmele.

– Ascultă, Mallen. Nu-ți place de mine. Ceea ce e în regulă pentru că nici mie nu-mi place tare de mine. Cu excepția câtorva momente din viața mea, nu sunt foarte mândru de cine sunt. Am o dispoziție ciudată. Am umblat cu mai multe văduve și cântărețe de opera decât îmi pot aduce aminte. Trecu peste privirea întunecată a ducelui. Pot să continui și să tot continui. Dar Emmaline mă face să vreau să fiu un om mai bun. Mai mult decât atât, mă face să vreau să fiu un bărbat mai bun... pentru ea.

Se așternu tăcerea întreruptă doar de ticăitul ceasului de pe șemineu. Mallen își trecu mâinile peste față; părea cu douăzeci de ani mai bătrân.

– La naiba cu tine și cu argumentele tale! Coborî mâinile, continuând să-l privească pe Drake. O iubești?

Drake încremeni. Asta era iar. Întrebarea – o iubea? O iubea? Nu-și putea imagina viața fără ea; știa că ar fi fost o existență pus-tie. Înainte de Emmaline nu reușise să râdă sau să zâmbească sincer. Crescând fără mamă și trăind majoritatea vieții în armată, nu se gândise niciodată la acel sentiment.

— Nu e treaba ta.

Mallen sări în scaun și se ridică în spatele biroului, pregătit să se certe cu Drake pe tema asta.

Drake porni către duce. Erau doar câțiva centimetri între ei.

— Oprește-te, Mallen. Eu vreau să mă însor cu sora ta și te asigur că sora ta vrea să se mărite cu mine. Emmaline vrea binecuvântarea ta și pentru asta te rog să-mi accepți cererea. Dar, ia aminte, o să mă căsătoresc cu ea cu sau fără aprobarea ta. Ai înțeles?

Ușa se deschise și ambii bărbați se întoarseră ca să vadă cine intrase. Ducea era în pragul ușii.

— Cu siguranță, o să-i dai binecuvântarea ta, Sebastian.

— Mamă, mă ocup de asta...

— Nu te descurci deloc bine, interveni ducea de Mallen. Îl prinse pe Drake de mâini. Deci, în final, ți-ai venit în fire.

El încuviință solemn.

— Da, Excelența Voastră. Am fost vrăjit de fica dumneavoastră.

Era adevărat, dar era și lucrul corect de mărturisit. Ducea zâmbi tot așa cum o văzuse zâbind pe Emmaline.

— Mă întrebam când aveai să realizezi asta.

Mallen trecu furios cu o mână prin păr.

— Dacă nu ar fi fost mama și sora mea, răspunsul ar fi fost nu.

Drake se strădui să fie grațios. Știa cât de mult îl costase pe Mallen acea capitulare.

Drake încuviință solemn și întinse mâna.

— Mulțumesc.

În cele din urmă, Mallen acceptă mâna lui Drake.

— Dacă o rănești, te omor.

Emmaline intră în cameră.

— Nu mai fi atât de dramatic, Sebastian.

Văzând-o îmbrăcată într-o rochie de un roz pal, cu dantelă delicată, cu ochii strălucindu-i cu bucurie și iubire, Drake simțea cum îi galopează inima în piept.

Mallen ridică mâinile în aer.

— Ce frumos, ce mă bucur că ai putut să ni te alături! De ce nu-i chemi și pe Carmichael și restul casei la această întâlnire?

Emmaline îl ignoră pe fratele ei și intră în camera, oprindu-se în fața lui Drake. El făcu o plecăciune.

— Milady.

– Milord.

El voia să-i simtă pielea pe pielea lui, avea nevoie de o asigurare că ea era reală și că nu era creatura fantomatică ce-l vizita numai în visele lui liniștite. Îi cuprinse mâinile.

– O să ne căsătorim.

Emmaline se cuibări în brațele lui Drake, ca și cum acolo era singurul loc în care trebuia să fie – și poate că și era. El o strânse tare. Cu o mână tremurândă, Drake îi atinse obrazul. Uitase de Mallen. De ducesă. Războiul era doar o amintire. Uitase de tot, de toți și de toate, concentrându-se doar pe ea și pe trupul ei micuț în brațele lui. Se părea că, până la urmă, toată lumea avusese dreptate. O iubea. Ca să vezi!

– Ia-ți labele de pe sora mea! pufni Mallen.

Drake se trezi la realitate și luă distanța potrivită față de Emmaline.

– Șase luni.

Ar fi trebuit să fie mai atent la ce spunea ducele.

– Poftim? Îmi pare rău, n-a...

– Nu la fel de rău ca mie, bolborosi Mallen. O logodnă de șase luni...

Emmaline suspină.

– Nu fi absurd, zise ducesa de Mallen.

– Trei, zise Drake.

Mallen strânse din dinți, neclintit.

– Șase luni. Ai așteptat cincisprezece ani, ce mai contează șase luni?

Emmaline își puse mâinile pe șolduri.

– Chiar așa, Sebastian?

Privi către mama ei, sperând la o intervenție.

– Trei săptămâni, reiterează Drake peste creștetul lui Emmaline.

– Ești nebun! În nici un caz. Planificarea, pregătirile, scandalul...

Ducesa îl prinse pe fiul ei de mână, strângându-l liniștitor.

– Nu am crezut niciodată că tu ești genul de bărbat care să se lase încurcat în detalii despre pregătiri de nuntă.

– Șase luni e foarte mult, nu? comentă și Emmaline.

Mallen privi de la Emmaline la Drake, apoi la mama lui, ca și cum nu mai avea scăpare.

– Eu... eu...

Capitolul 35

Într-un final, în fața insistentului marchiz de Drake, a unei enervante surori mai mici și a unei mame nemulțumite, ducele de Mallen nu mai avu de ales și fu de acord cu o nuntă rapidă. Trei săptămâni mai târziu, în apropierea reședinței de la țară a familiei, din Leeds, cu un permis special de la arhiepiscopul de Canterbury, Emmaline pășea spre altar la brațul lui Sebastian, în biserica familiei, către bărbatul care îi schimbase lumea.

Ajunseră în fața altarului și Sebastian continua să privească în gol. Ea îl strânse ușor de mână și-i șopti:

– Te iubesc.

El se uită la ea, apoi la marchizul de Drake, care îl privea cu o expresie de nepătruns.

– Te omor dacă o faci să sufere! îi zise, apoi îi puse mâna lui Emmaline într-a lui și se retrase la locul lui.

Emmaline îi zâmbi lui Drake.

– Cred că a făcut față admirabil, șopti ea.

Drake râse, făcându-i pe cei câțiva invitați să murmure nedumeriți.

– Îmi dați voie? zise vicarul pe un ton sec. Își dresе glasul și continuă: O iei în căsătorie pe această femeie, ca să trăiți împreună cu frică de Dumnezeu, în sfânta căsnicie? O vei iubi, o vei alina, o vei onora și o vei păstra, la bine și la rău, până când moartea vă va despărți?

– Da, jură Drake.

Era un singur cuvânt, dar Emmaline îl resimți ca o mângâiere. „Cred că visez”, își zise ea zâmbind.

Nu voia să se uite decât în ochii lui verzi și plini de emoție. Își vedea trecutul în el. O vedea pe fetița de cinci ani, care visa la primul de treisprezece ani, care o ajutase să se ridice după căzătura suferită în biroul tatălui ei. El întrupa speranțele pe care le purtase

în suflet, speranța de a se mărita din dragoste într-o societate unde uniunile se făceau în urma unor calcule reci. Iar acum își vedea viitorul. Al ei și al lor. Ea... (Drake tuși discret. Vicarul se uita la ea încruntat.) Uitase să-și spună jurămintele.

– A, n-am fost atentă.

Dacă nu ar fi fost în biserică alături de familia ei, de preot și de invitații de marcă, i-ar fi scăpat o înjurătură. Se uită iar la Drake. El surâse, abținându-se să nu râdă. Era limpede, nu avea să îi vină în ajutor. Emmaline oftă. La ce se așteptase? Invitații începură să se foiască.

El se aplecă spre ea.

– Te asigur, daga mea, că încă poți spune cuvântul. Nu ai ratat ocazia, șopti el.

– Da, se repezi ea.

Și uite-așa, după cincisprezece ani lungi, deveni marchiza de Drake.

Ropotele de aplauze, semnăturile care li se cerură și micul dejun nupțial, festiv, trecură ca un vis. La încheierea petrecerii, Emmaline și Drake se îndreptară spre trăsură. Drake îi făcu semn valetului că nu are nevoie de ajutor și îi oferî brațul lui Emmaline.

– Mergem?

Ea dădu să-l ia de braț, dar se opri brusc și rămase nemișcată. Printre cei veniți să îi petreacă și să le ureze rămas-bun își croia drum Sebastian. Ajunse până în dreptul lui Emmaline și Drake și se opri.

Cei doi bărbați erau față în față. Soțul ei și fratele ei încleștați într-o tăcută confruntare a voințelor. Emmaline își ținu respirația. Fratele ei le acceptase căsătoria, dar ea își dorea mult mai mult de atât. Își dorea ca între cei doi să se formeze o relație de prietenie. Erau cei mai importanți bărbați din viața ei.

Drake fu cel care detensionă situația. Îi întinse mâna noului său cumnat. Sebastian se crispă și, preț de o clipă, Emmaline crezu că avea să respingă propunerea de pace. Apoi fratele ei acceptă gestul. Două mâini puternice se uniră într-un armistițiu. Poate greu de digerat, dar totuși armistițiu. Emmaline așteaptă ca strângerea de mână să se încheie, apoi se ridică pe vârfuri și își sărută fratele.

– Te iubesc.

Sebastian își frecă distrat bărbia. Era, în mod evident, jenat să își manifeste emoțiile în public. O bătu ușor pe umăr.

— Nu facem asta acum.

Apoi, în stilul deja consacrat, îi aruncă o privire cruntă lui Drake.

— Să știi că vorbeam serios în biserică. Dacă o faci să sufere, o să te...

— Te-am auzit, am înțeles și aș fi primul care să te încurajez să faci asta, îl întrerupse Drake pe un ton solemn.

Sebastian tăcu preț de câteva clipe, derutat de sinceritatea lui Drake. Înclină ușor capul, apoi se întoarse spre Emmaline.

— Poftim, zise el și îi dădu un mic pachet.

Emmaline privi obiectul. Avea o formă tare ciudată.

— E un cadou de nuntă, continuă fratele ei.

Emmaline îl mai sărută o dată pe obraz, apoi Drake îi întinse mâna ca să o conducă la trăsură.

— Și eu te iubesc, zise brusc Sebastian.

— Știu, răspunse ea și-i făcu ștrengărește cu ochiul.

Odată urcată în trăsură și gata de drum, Emmaline le făcu cu mâna invitațiilor până când dispărură din raza vizuală, apoi se întoarse spre Drake, a cărui privire o simțea.

— Ce e?

— Ești așa de frumoasă, murmură el.

Ea roși până la rădăcina părului. Cu toate că se simțea în largul ei alături de Drake, tot rămânea ceva ciudat în turnura dramatică pe care o luaseră lucrurile în ce-i privea. Zâmbi.

— Ce-i cu zâmbetul ăsta viclean, dragostea mea?

— Mă gândeam la dățile când, copilă fiind, îmi combinam numele cu al tău. Iar acum, iată, ești soțul meu.

Emmaline se lipi de el și își întinse picioarele pe bancheta din față, moment în care cadoul de la Sebastian căzu pe podeaua trăsurii. Drake se aplecă și îl ridică, apoi i-l înmână.

— Recunosc că sunt oarecum curios ce cadou ne-a făcut fratele tău.

— Și eu sunt curioasă, zise ea, desfăcând pachetul cu o vagă ezitare.

Sebastian era imprevizibil. Desfăcu ambalajul, ridică încet capacul cutiei și văzu...

Emmaline izbucni în râs.

Drake clătină din cap, consternat. O bonetă? I se părea o foarte ciudată idee de cadou. Dar în acel moment nu voia să se gândească deloc la Mallen și la darurile sale stranii. O privi printre gene pe

Emmaline și se întări brusc cu gândul că urma, în sfârșit, să facă dragoste cu ea. Ea se juca distrată cu panglicile cadoului, fără să pară să își dea seama de tensiunea ce creștea în el. El se aplecă și, fără prea multe amabilități, o trase la el în poală, făcând-o să țipe scurt. Își trecu degetele peste ceafa ei.

– Toată ziua mi-am dorit să fac asta, șopti el și-și lipi buzele de ale ei.

Sărutul nu avea nimic cast. Era fierbinte. Dornic. Iscoditor. Emmaline își trecu brațele pe după gâtul lui și își înclină ușor capul pentru ca sărutul să fie și mai profund. Deschise gura, iar limbile lor se încheștară plină de pasiune. Măinile lui îi explorau trupul, atingând fiecare formă care îl fascinase de când o văzuse sărind în apărarea acelei vânzătoare ambulante. Dorindu-și mai mult, el o trase mai aproape până când centrul feminității ei se lipi de bărbăția lui erectă. Emmaline se retrase un pic. Avea privirea încețoșată de pasiune.

– Vreau să te ating așa cum m-ai atins tu pe mine.

Drake gemu și o sărută din nou. Îi ridică poalele rochiei până deasupra genunchilor, dându-i un aer care îl incita teribil. O privea dureros de intens. Își trecu mâinile peste coapsele ei.

– Pielea ta e atât de fină.

Degetele lui urcară tot mai mult, până când îi atinseră miezul umed și fierbinte de dorință. Era mai fierbinte ca o zi toridă de vară. Emmaline suspină și își undui involuntar șoldurile.

– O, Doamne! gemu ea, arcuindu-se înspre el.

Geamătul se transformă într-un mic țipăt. Își lăsă capul pe spate.

– Drake, te rog! îi imploră ea.

– Asta e, șopti el, iar degetele continuă să o exploreze.

Când le scoase din centrul ei fierbinte, ea gemu în semn de protest. El începu să îi desfacă febril nasturii rochiei, apoi i-o trase în jos și o privi expusă, aproape goală. Îi cuprinse un sân cu mâna.

– Ești perfectă, șopti el cu buzele lipite de ale ei. Îi frecă ușor sfârcul cu degetele, apoi îl cuprinse cu buzele. Ea țipă și își lăsă capul pe spate, iar pletele i se desfăcură în valuri ciocolatii. El continuă să îi sugă sfârcul, făcând-o să geamă incontrollabil.

– Te rog, suspină ea.

Drake își desfăcu pantalonii, eliberându-și penisul erect. Emmaline rămase nemișcată.

– Ești enorm, zise ea plină de pasiune.

El râse, apoi îi luă mâna și o învăță să îl exploreze pe întreaga lungime. Gemu când ea îl cuprinse cu degetele și începu să îl frece.

– E atât de fin... Ca satinul, zise ea.

Drake închise ochii când degetele ei îndrăznește începură să-l atingă. Nu mai putea gândi coerent. Gemu prelung, gutural, primitiv. Stârnită și mai tare de dorința lui, ea începu să se frece de coapsa lui până când rămase nemișcată, cu mâna pe sexul lui, iar plăcerea veni în valuri. Se prăbuși apoi peste el, continuând să îl cuprindă cu degetele.

Drake o sărută în dreptul tâmpiei, unde se formase o peliculă fină de sudoare. Ea ridică privirea. Ochii îi erau încețoșați de dorință.

– Vreau să îți provoc plăcere, zise ea pe un ton senzual, ușor răgușit. Arată-mi cum.

Drake închise ochii. Voise să aștepte. Să aștepte până aveau să fie împreună în pat, el între coapsele ei dulci.

– Uite, așa, îi șopti și îi arătă ritmul potrivit.

Emmaline privi fascinată, cu ochi mari, cum își mișca și ridica șoldurile în întâmpinarea atingerii ei. Îl strânse un pic mai tare, continuând să îl frece în același ritm, iar el trase aer în piept.

– Dumnezeu! Emmaline, îmi dau drumul.

Apoi se crispă și ejaculă, iar ea privi uimită șuvoiul de lichid de culoarea laptelui care ieșea din el.

Epuizat de intensitatea orgasmului, Drake se lăsă moale pe pernele trăsorii, ținând-o pe Emmaline în brațe. Continuă să o țină și după ce ea alunecă într-un somn profund. Îi privi trăsăturile senine, chipul în formă de inimă și începu să-și simtă și el pleoapele grele. Căscă. Avea să închidă și el ochii. Doar un pic.

Capitolul 36

Trăsura se opri brusc, iar Drake deschise ochii. Încercă să se frece la ochi, ca să înlăture ceața somnului, dar mâna îi era blocată. Atunci își aminti...

Își rezemă capul de tapițeria de piele și închise ochii la loc, zâmbind. Probabil arăta ca un cățeluș amorezat. Poate asta și era.

Ajunseseră la noua lor casă. Acasă. Zâmbi.

Drake îi aranjă rochia lui Emmaline. Îi trase corsetul la loc, reușind să se descurce de minune cu nenumărații nasturi, apoi îi lăsă poalele rochiei în jos. Toate astea în timp ce soția lui continua să doarmă, satisfăcută.

Atent să nu o deranjeze, Drake trase perdeaua trăsorii și aruncă o privire spre locuința sa. Când o cumpărase, nu-și îngăduise să își imagineze lucrurile simple pe care toți ceilalți gentlemen le luau drept garantate – o soție, un cămin, copii. Nu credea că avea să aibă parte de așa ceva. Credea, pe atunci, că avea să rămână veșnic singur, ca pedeapsă pentru ce făcuse pe câmpul de luptă.

Lăsă perdeaua neagră să cadă la loc și o privi din nou pe Emmaline. Chiar dacă probabil nu îl iertaseră, zeii îi oferiseră această fericire nemeritată. Îi trimiseseră un înger. Un sunet aspru ieși de pe buzele ei, făcându-l să suradă. Un înger care sforăia.

Genele ei prelungi flutură ușor pe măsură ce se trezea. Urmă un moment când, încă adormită, abia desprinsă din lumea viselor, ea îl recunoscuse, iar chipul i se lumină de bucurie. Apoi întinse brațele și se întinse, arcuindu-se încântată. Căscă tare, cu poftă, apoi închise ochii și se cuibări lângă el. Abia atunci păru să își dea seama că trăsura se opri.

– Am ajuns, iubito, îi confirmă el.

Emmaline sări ca arsă și aproape căzu între banchetele trăsorii.

– Sunt vraiste, zise ea ușor răgușită, adorabil de răgușită. Se uită la rochia șifonată și gemu nemulțumită. Servitorii o să-și dea seama numaidecât cu ce ne-am ocupat în trăsură.

El nu o contrazise. Îi întinse mâna și o ajută să se ridice. Ea își luă capul în mâini și începu să se legene ca un copil.

– Voi muri de rușine. Vreau să rămân toată ziua aici, în trăsură, mormâi ea. Nu mă pot prezenta așa în fața angajaților. Arăt ca... ca...

Drake o așteptă să își termine propoziția.

– Ca? zâmbi el.

– Ești un nesuferit! făcu ea, reușind să îl lovească ușor cu piciorul.

– Iar tu ești o scorpie dimineța, iubito.

– Nu sunt o...

Emmaline îi văzu zâmbetul malițios și se opri.

Lui Drake i se făcu milă de ea, așa că îi veni degrabă în ajutor, aranjându-i părul, rochia, netezind-o pe cât posibil.

– Gata, acum ești bine. Totuși, continuă el și o sărută prelung, îmi place mult mai mult să te văd ciufulită, cu hainele în dezordine, iubită cum trebuie.

– Ești mult prea familiarizat cu treburile intime ale unei femei, îl acuză ea cu cochetărie.

Părea că e doar o tachinare, dar sub acel ton aparent jucăuș se simțea unda de reproș. Drake simți cum i se strânge inima când văzu durerea din ochii ei de culoarea ciocolatei. Îi venea să se blesteme.

Se auzi un ciocănit.

– Am ajuns, milord, zise servitorul aflat de cealaltă parte a trăsurii.

Drake îl ignoră. Îi cuprinse blând chipul în palme și o făcu să îl privească în ochi.

– N-am să te mint. Am fost cu multe, multe alte femei. Emmaline tresări. El îi luă mâinile și le duse la buze, sărutându-le atent, delicat. Dar din clipa în care ți-ai făcut apariția în loja mea, cu atâta îndrăzneală, pentru mine nu a mai existat o alta. Și nici nu va mai exista. Ți-o făgăduiesc.

Ea strânse buzele.

– Cu siguranță nu va mai exista.

El râse și o sărută pe buze. Se auzi încă un ciocănit.

– Milord, am aj...

– La naiba, te-am auzit de prima dată!

– Nu fi așa nesuferit, îl muștră ea. Domnia Sa a vrut să spună că a auzit și că îți mulțumește, îi zise Emmaline bietului servitor.

– Ba nu. Am zis bine de prima dată, o corectă el, pentru urechile celui de-afară.

Ea dădu ochii peste cap și ridică perdeaua. Servitorul își muta greutatea de pe un picior pe celălalt, stânjenit din cale-afară. Emmaline lăsă jos perdeaua și îi aruncă lui Drake o privire muștrătoare.

– Poartă-te frumos.

– O să mă port cât de frumos pot, iubito, șopti el, admirând discretă nuanță de roz din obraji ei.

Bătu în plafonul trăsorii, iar valetul deschise, cu ochii în pământ. Drake coborî și îi oferî lui Emmaline mâna. Ea îi acceptă sprijinul, coborî și se îndreptară împreună spre treptele noii lor locuințe.

Angajații erau aliniați în hol. Majordomul și menajera ieșiră din rând.

– Milord, milady, bine ați venit! Eu sunt doamna Brown, zise menajera durdulie, cu obraji plini, și făcu o mică reverență. Milady, este o onoare.

Emmaline îi oferî un zâmbet plin de căldură, iar menajera se lumineă la față. Da, Emmaline avea acest efect asupra oamenilor.

– Bună ziua, doamnă Brown. Mă bucur să vă cunosc.

Majordomul își dresе vocea, iar Emmaline îi acordă întreaga ei atenție. Era un bărbat mărunt, mai scund decât ea, dar extrem de demn și de rigid.

– Dacă îmi permiteți, am să vă prezint angajații, zise el, iar din ton răzbătea dezaprobarea față de emoția manifestată de doamna Brown.

Menajera îi aruncă o privire reprobatoare.

– Moșneag morocănos! îi șopti ea lui Emmaline, dar cuvintele rezonară în întreg holul.

Emmaline răsе, iar doamna Brown se întoarse spre Drake.

– Îmi place foarte mult, milord.

Drake îi făcu cu ochiul.

– Asta e bine, doamnă Brown, pentru că n-am de gând să o returnez.

Domnul Smith își dresе iar glasul.

– Doamnă Brown.

Răspunsul ei fu să îi arunce încă o privire dezaprobatoare.

– Am auzit, am auzit. Nu te mai crede Napoleon.

În sfârșit, domnul Smith se înfurie. Își puse mâinile în șold și făcu un pas înspre mai înalta doamnă Brown.

— Cum îți permiti, balast impertinent ce ești! Unicul motiv pentru care căpitanul a acceptat să te angajeze a fost că...

Drake bătu din palme.

— Gata, ajunge!

Domnul Smith roși.

— Iertare, dom' căpitan, mormăi el, cu capul plecat.

Drake se aplecă înspre soția sa și îi spuse la ureche, doar pentru ea:

— Angajații sunt, în cea mai mare parte, foști soldați și familiile lor. Sper că nu te deranjează, milady, zise el cu un aer cumva nesigur.

Își dorea ca Emmaline să fie mulțumită, dar știa prea bine că angajații pe care îi avea formau un grup nu tocmai convențional.

Emmaline privi șirul de servitori cu adevărat neobișnuit. Expresia de pe chipul ei era imposibil de descifrat. Insistă un pic mai mult asupra domnului Smith, cu silueta lui bătoasă de militar, apoi asupra dezinvoltei doamne Brown. Într-un final se uită la Drake.

Cred că ai luat o decizie minunată, bărbate.

El răsuflă ușurat.

— Veniți, milady, sigur sunteți gata să urcați, interveni doamna Brown.

— Nu trebuia să intervii! Nu am terminat ce aveam de făcut.

Domnul Smith își cam pierduse controlul, lucru nu tocmai obișnuit. Drept răspuns, menajera îi făcu poznaș cu ochiul și o luă pe Emmaline de braț.

— Hai, scumpo, să te pregătim pentru căpitan.

Obrajii lui Emmaline se colorară succesiv în zece nuanțe de roșu. Se uită peste umăr la Drake, parcă cerându-i ajutorul. El se mulțumi să îi facă cu ochiul.

Emmaline nu avea de ales, așa că se lăsă condusă pe scări până la ea în dormitor. Când intră, nu mică-i fu mirarea să o găsească acolo pe Grace a ei, care îi despacheta hainele din bagaj. Grace îi zâmbi.

— Milady, zise ea și făcu o reverență.

— Grace.

Atunci văzu, în spatele lui Grace, o ținută de noapte extrem de elaborată, din mătase albă, pusă pe pat. Era încrustată cu perle și diamante. Era uimitoare. Doamna Brown și Grace schimbă priviri complice.

– Va fi o noapte plăcută pentru domnia sa, zise menajera. Dar și pentru doamna mea, îndrăznesc să spun, șopti doamna Brown.

Grace râse, iar obrații lui Emmaline se făcură roșii ca focul.

Servitoarea se apropie de ea.

– Haideți, dați-mi voie să vă ajut să vă pregătiți.

Doamna Brown aprobă scurt.

– Sunați dacă e nevoie de ceva, spuse ea și se retrase.

Emmaline se lăsă în mâinile lui Grace, care o ajută să își dea jos rochia de mireasă și să îmbrace ținuta de noapte, din mătase. Materialul delicat îi mângâia pielea ca o petală de trandafir. Își trecu palmele tremurânde peste cămașa de noapte.

Se simțea... goală.

– Sunteți uimitor de frumoasă, milady, murmură Grace.

Scoase agrafele din părul lui Emmaline și începu să-l perie până când buclele castanii îi căzură libere până în dreptul taliei. Emmaline își privea uimită imaginea din oglindă. Aproape pentru prima dată în viața ei se simțea... frumoasă.

– Mai aveți vreo cerință, milady?

Emmaline tresări.

– Nu, nu. Mulțumesc, Grace. Asta e tot.

Grace făcu o reverență scurtă și ieși discret din încăpere.

Emmaline continuă să se privească în oglindă, nevenindu-i să creadă că era chiar ea. Își lăsă capul într-o parte și își atinse buzele cu vârful degetului. Oare el o va considera frumoasă? Gândurile îi fură întrerupte de un zgomot. Cineva bătea la ușă. Emmaline tresări și își duse mâna la piept, ca pentru a potoli bătăile nebu-nești ale inimii.

– Intră, zise ea cu glas pierdut.

În prag apăru Drake, iar Emmaline se simți cuprinsă de un val de nervozitate și neliniște. Dădu să își ștergă palmele umede de cămașa de noapte, dar își aminti cât de specială și de luxoasă era și se abținu.

– Bună, făcu ea ca să elimine tăcerea ciudată dintre ei.

Drake se rezemă de tocul ușii și îi zâmbi.

— Ești uluitor de frumoasă.

Emmaline simți că i se usucă gura. Nu mai reușea să spună nimic. De ce nu putea fi seducătoare și sofisticată, capabilă de un zâmbet obraznic, perfect pentru acele momente? El închise ușa și se apropie de ea.

— Ce e, iubito, te simți brusc timidă în prezența mea?

— Nu, zise ea un pic prea repede. „Minți! Te face să te simți ca atunci, la Almack... și știm ce dezastru a ieșit.” Ea trase aer în piept. Era ceva ciudat, nefiresc în atmosfera dintre ei. Așa că încercă să umple cumva golul care parcă se formase între ei: Nunta a fost minunată. Iar florile din grădină erau atât de frumoase în biserică! Și am avut mare noroc de vreme bună, a fost o zi...

Drake își încrucișă brațele la piept.

— Minunată?

Ea dădu să spună ceva, dar se opri când el se apropie și mai mult de ea. Pieptul său amplu se mișca într-un ritm calm, cadențat. Pielea lui emana un iz vag de lemn de santal.

Se lăsă iar tăcerea. Iar Emmaline decise că se săturase de atâtea cuvinte nespuse.

— Nu ai de gând să mă săruți?

Drake își lăsă brațele pe lângă trup și rămase cu gura căscată. Încurajată de reacția lui, ea trase aer în piept, îl cuprinse cu brațele pe după gât și se ridică pe vârfuri.

— Nu primesc nici un răspuns? În cazul ăsta nu am altă soluție decât să te sărut eu, zise ea cu buzele aproape lipite de ale lui, după care îl sărută.

Drake gemu. O cuprinse de talie și începu să o mângâie febril prin mătasea cămășii de noapte. Fără o vorbă, o luă în brațe și o duse în pat. O întinse cu mare grijă pe salteaua moale, apoi se ridică iar în picioare și, cu mișcări precipitate, începu să se dezbrace. Își scoase haina și o aruncă pe podea. Cu degete experte, desfăcu lavaliera și cămașa, lăsându-le și pe acestea să cadă pe jos. Își scoase degrabă și cizmele și pantalonii, rămânând gol pușcă în fața ei.

Timiditatea feciorelnică a lui Emmaline fu înlocuită de curiozitate îndrăznească și de dorință. Pieptul lui amplu, musculos era presărat cu cârlionți aurii. Ea întinse mâna să îl mângâie, curioasă dacă era atât de fin precum arăta. Era ca mătasea.

Atingerea ei îl incită și mai tare. Emmaline privi mai în jos. Trase cu degetul o linie peste mușchii abdomenului, iar el se crispă.

– O, Doamne! zise ea șoptit.

Cicatrici prelungi și groase îi traversau partea inferioară a abdomenului. O urmă asemănătoare se vedea pe partea superioară a umărului și dispărea undeva în zona spatelui.

Sub privirea ei, Drake trase așternutul ca să se acopere.

– Îmi pare rău, nu trebuia să... Am uitat, se scuză el cu glas tremurat. Era jenat, se simțea umilit. Cum putuse să uite? Hristoase, mare minune că Emmaline nu sărise din pat și nu fugise din dormitor, ținând de groază. Nu mai sunt același de dinainte de război.

Perioada în care se luptase cu soldații lui Napoleon îi lăsase urme și pe trup, dar și în suflet. Când se întorsese în Anglia remarcase că femeile cu care se culca manifestau o fascinație odioasă față de trupul lui măcelărit. Pentru ele era o curiozitate și o sursă de perversă distracție. Faptul că Emmaline îl privea cu îngrijorare, tulburată, îi provocă ceva ce dezgustul celorlalte femei nu reușise niciodată să provoace. Se simți cuprins de un val de oroare și de groază.

Emmaline își trecu degetul și peste cicatricea de pe umărul lui. Se ridică în genunchi și încercă să vadă până unde ajungea cicatricea. Se prelungea până la mijlocul spatelui.

– Ai dreptate, nu ești același. Îl sărută pe umărul drept, apoi coborî cu sărutările până la capătul cicatricii. Ești un bărbat mai bun decât înainte de război.

Emmaline își sprijini capul de pieptul lui. Drake știa prea bine că avusese mare noroc să supraviețuiască și că alți camarazi fuseseră și mai grav răniți, iar mulți chiar muriseră. Cu toate astea, chiar dacă aceasta era o atitudine superficială, îl deranjau urmele de pe trupul și din mintea lui.

– Sunt cumplit de desfigurat, își dresă Drake vocea.

Emmaline se ridică iar în genunchi și se lipi de el.

– Ești perfecțiunea întruchipată, zâmbi ea și îl sărută. Cicatricile sunt parte din tine. Și iubesc fiecare părticică din tine. Fă dragoste cu mine!

Privirea lui Drake deveni fierbinte. Simțea și el că îi ard ochii, dar își spuse că de la pasiune, nu de la lacrimi.

– Cu plăcere, milady.

Începu să îi scoată cămașa de noapte, apoi o întinse pe saltea, cu capul pe perna satinată. Începu să o sărute pe gât, pe umeri, în zona claviculei, până ajunse la sâni. Luă un sfârc între buze și începu să-l sugă și să îl tachineze cu limba. Emmaline își ridică și își lăsa înapoi capul pe pernă, iar părul ei despletit forma un evantai mătăsos.

— Te rog, șopti ea unduindu-și soldurile.

Drake răspunse strecurându-și mâna între coapsele ei și mângâindu-i centrul mătăsos, umed și fierbinte, iar ea se lăsă în voia senzațiilor provocate de atingerea lui. Membrul lui era aproape dureros de erect, aproape implorând să intre în ea. Drake se rezemă pe coate, deasupra ei, și îi depărtă coapsele. Ea se blocă un pic când îi simți sexul apăsându-se de al ei.

— Ușurel, iubito, îi șopti el. Să nu îți fie frică.

Emmaline își împleti degetele în părul lui blond-auriu.

— Nu mi-ar putea fi vreodată frică de tine.

El se mișcă și o pătrunse ușor. Făcu eforturi supraomenești să se miște încet. Era tortură pură. Tânjise la acel moment de când o văzuse înfruntându-l pe Whitmore în plină stradă, cu privirea înflăcărată și buzele senzuale. Tot ce voia era să o pătrundă complet, să fie cât mai adânc în ea. Ea se tensionă din nou, iar Drake puse o mână între ei, mângâind-o. Emmaline gemu și desfăcu și mai mult coapsele, ca o dulce invitație.

— Asta e, iubito, șopti el și cu o mișcare bruscă o pătrunse complet, făcând-o femeie.

Drake închise ochii și suspină adânc. Nu se mai simțise astfel niciodată în toată viața lui. Era atât de strâmtă și pulsa fierbinte în jurul sexului lui. Astfel împreunat cu ea, se simțea... acasă.

Emmaline deschise ochii și scoase un icnet de durere.

— Nu te gânde la nimic, încearcă doar să simți, iubito, îi ceru el, apoi începu să se miște.

Drake își dădu seama când Emmaline se lăsă în voia dorinței, căci o simți cum își ridică soldurile, la început ezitant, apoi tot mai îndrăzneț. El scoase un geamăt aproape animalic, iar ea intră în ritmul impus de el. O pătrunse tot mai adânc până când ea scoase un țipăt de plăcere și își pierdu controlul. Orgasmul ei îl aduse și pe el la limită. Scoase un strigăt aproape triumfător și își vărsă sămânța fierbinte în ea. Gemu adânc și se lăsă moale peste ea, atent însă să

nu o strivească. O sărută pe pleoapele închise. Ea murmură ceva neinteligibil, cu un surâs încântat pe buze.

- Ce ai spus, iubito? întrebă el.

- A fost minunat, repetă ea, apoi adormi.

Drake se lăsă pe o parte și o luă în brațe. O ținu acolo preț de câteva ore. Nu voia să piardă nimic din pacea și împlinirea de care nu avusese parte atâția ani. Își dădu seama că era pe cale să adoarmă și el, așa că se forță să se trezească. Se desprinse de lângă ea și o înveli.

În somn, Emmaline oftă încântată. El o sărută încă o dată, apoi plecă să doarmă în altă parte.

Se opri în pragul ușii. Tentația de a se întoarce lângă ea era uriașă. Drake închise ochii. Nu avea încredere să fie singur cu ea - nu când aveau să apară coșmarurile. Oftă, o mai privi o dată și părăsi încăperea.

Capitolul 37

Emmaline se zgribuli și trase mai bine păturile pe ea, apoi se trase mai spre marginea patului, căutând căldura lui Drake. În curând își dădu seama că el nu mai era în pat cu ea. Căscă și se frecă la ochi, apoi se uită la locul gol de lângă ea.

Se încruntă și își plimbă degetele peste țesătură. Așternuturile erau goale și reci, rectifică ea. Unde Dumnezeu plecase soțul ei?

Emmaline se ridică în coate și se așează la marginea patului. Se înfioră când tălpile goale atinseră covorul de lângă pat, care nu prea reușea să estompeze răcoarea nopții de primăvară.

– Drake?

Făcu roată cu privirea, apoi se duse la fereastră și trase draperiile. Pe cerul nopții, stelele sclipeau ca niște diamante aruncate pe o cuvertură neagră. Se uită la ceasul de pe șemineu, care arăta ora două noaptea. Își găsi cămașa de noapte, apoi își căută halatul. Îl găsi pe jos, îl ridică și îl puse degrabă pe ea.

Emmaline se scufundă din nou pe marginea saltelei și-și purtă degetele în cerc pe suprafața învelitoarei. O șuviță de păr îi căzu pe obraz și o suflă înapoi. La naiba, Drake o abandonase chiar în noaptea nunții. Încercă să își dea seama ce însemna asta. Poate plecase pentru că... pentru că...

Începu să bată din picior. Ei bine, nu găsea nici măcar o scuză, dacă nu un motiv justificabil, pentru ca el să se ducă... oriunde s-o fi dus.

Și cu cât se gândea mai mult, cu atât se înfuria mai tare. Cum îndrăznea să o lase singură în noaptea nunții? Emmaline se ridică și se îndreptă cu pași hotărâți spre șifonier. Căută o cămașă de noapte mai modestă, puse un halat pe deasupra și porni în căutarea lui Drake.

Se opri în dreptul camerei de lângă dormitorul ei. Emmaline apăsă pe clanță și intră. Îi luă ceva timp ca să se învețe cu bezna

din apartamentul lui Drake, iar când o făcu, își dădu seama că patul lui era neatins.

Așadar, soțul ei nu dormise nici în patul ei, nici într-al lui. Închise ușa și o luă din nou la picior pe hol. În mod normal, toate lumânările ar fi fost stinse, numai că în reședința lui Drake situația era diferită. Lumini și umbre aproape nepământene luminau pereții. Se încruntă, simțindu-se tot mai neliniștită.

– Nu fi fricoasă! Își zise cu glas tare, iar propria-i voce avu darul să o liniștească un pic.

Grăbi pasul, fără să știe care era următoarea destinație. Emmaline ajunse într-un punct în care holul îi oferea două direcții. Se opri și își mușcă buza de jos. Ei, bine, dacă stătea pe loc nu avea cum să îl găsească. Așa că alese o direcție și intră în prima încăpere. Era o încăpere lipsită de orice atingere feminină, întunecată și umedă. Avea să se ocupe de asta.

Emmaline încercă ușa următoare și găsi ceea ce părea să fie biroul lui Drake. Și acea încăpere era goală. Reveni pe hol și observă că de sub o ușă se distingeau o geană de lumină, așa că încercă acolo. Apăsă ușor clanța și intră. Așezat într-un fotoliu din piele, cu picioarele întinse pe masa din fața sa, Drake privea în gol înspre rămășițele focului din vatră, cu o carte deschisă și uitată în poală. Sir Faithful se odihnea liniștit lângă fotoliu.

– Drake?

Drake nu dădu nici un semn cum că ar fi fost luat prin surprindere de apariția ei neașteptată. În schimb, Sir Faithful ridică leneș capul, ca să vadă cine l-a trezit din somn, apoi căscă și-și puse botul pe labe.

– Nu e cine știe ce câine de pază, zise ea, în liniștea profundă din încăpere.

El îi aruncă în sfârșit o privire.

– Emmaline, zise el pe un ton plat.

Ea își umezi buzele.

– Ai plecat de lângă mine.

Tresări la auzul tonului deopotrivă rănit și acuzator cu care vorbise.

Drake se uită în altă parte, dar ea apucă să vadă lipsa de expresie din privirea lui.

– Nu mi-era somn.

Era oare același bărbat care făcuse minunat dragoste cu ea cu câteva ceasuri în urmă? Emmaline își dresе glasul.

— Nu e cu puțință. Nu erai obosit după nuntă? După călătorie? „După ce am făcut dragoste?”

— Am dormit în trăsură, răspunse el încordându-și maxilarul.

Emmaline veni mai aproape.

— E trecut de două dimineața.

Flăcările dansau în șemineu, luminând cartea cu coperti aurii din poala lui și atrăgându-i atenția asupra a ce-l făcuse să plece din patul ei.

Tresări, apoi surâse amuzată. *Castelul din Wolfenbach* se numea cartea.

Drake observă și roși, apoi se foi în fotoliu ca un copil poznaș prins când șterpelea dulciuri.

— Drake?

— Da.

— Citești cumva un roman gotic?

Înainte ca ea să îi poată ghici intențiile, Drake se întinse după ea, o trase la el în poală și începu să-i atingă cu buzele zona sensibilă din spatele urechii. Își trecu și vârful limbii peste pielea ei, făcând-o să se înfioare. Degetele lui începură să îi ridice tot mai mult poalele cămășii de noapte, până când îi expuse coapsele goale.

Ea încercă să-i dea mâinile la o parte.

— Nu mi-ai răspuns.

El începu să-i sărute senzual colțurile buzelor.

— Cred că se vede cu ochiul liber că îți răspund, șopti el.

Ea încercă să-i evite atingerea buzelor.

— Nu mai încerca să îmi distragi atenția. Cere-mi scuze.

— Încerc să nu mă simt jignit de lipsa ta de interes față de avansurile mele, iubito, zise el.

— Cere-mi scuze! insistă ea, încercând să nu pice sub vraja zâmbetului lui seducător.

— Îmi pare rău că te-am sărutat..., oftă Drake.

Emmaline râse și-l lovi ușor, în joacă, peste mâini.

— Nu fi mototol! Spune-mi că am avut dreptate și că romanele gotice sunt splendide.

Drake își lăsă capul pe spătarul fotoliului.

— Chiar avem discuția asta acum?

- Da!

- Cred în continuare că romanele astea ale tale gotice sunt excesiv de dramatice, ridicole...

Ea icni surprinsă și îl întrerupse.

- Cum poți să le desconsideri, dar să le citești pe furiș? Este...

- Pot să-mi termin ideea, milady?

Emmaline își încrucișă brațele la piept.

- Bine, termină-ți ideea.

Drake își dresе glasul.

- E adevărat, continuă el. De când ne-am întâlnit din întâmplare la acea librărie și am citit *Glenarvon*, am descoperit, spre marea mea uimire, că în unele momente astfel de cărți sunt o lectură... interesantă. Pe alocuri. Așa că, milady, te rog să îmi accepți scuzele. Ai avut dreptate. Un roman gotic poate fi plăcut.

Emmaline se aplecă și îl sărută prelung. Măinile lui își reluară ocupația de mai devreme, urcând tot mai mult pe coapse, până în zona unde ele se îmbină. Ea îi dădu iar mâna la o parte.

- Da? oftă el.

- Nu ai zis tot ce trebuia să zici, îi reaminti ea.

- Nu am zis? se încruntă el, apoi reîncepu să-i exploreze trupul.

- Nu. Ai plecat de lângă mine. M-ai lăsat singură.

Degetele lui pricepute desfăcură petalele feminității ei și, cu toată strădania ei de a nu se lăsa în voia senzațiilor, trupul ei reacționează prompt la atingerea lui.

Emmaline gemu și se arcui, mișcându-se ritmic și frecându-se de degetele lui.

- Oprește-te, îi ceru, reușind să se retragă și aranjându-și cămașa la loc.

- Chiar trebuie? suspină el.

- Nu e amuzant, Drake.

El ridică o sprânceană.

- Scumpa mea, sunt excitat și tânjesc după tine. Ultimele lucruri pe care vreau să le discut în noaptea nunții sunt preferințele mele în materie de lectură și motivele pentru care te-am lăsat singură în pat.

- Am greșit cu ceva?

- Emmaline, nu cred că ai făcut în viața ta ceva greșit.

- Vai, te asigur că Sebastian ar fi dornic să-ți spună cât de mult te înșeli, pufni Emmaline și dădu ochii peste cap.

- Iar eu te asigur că fratele tău e ultima persoană la care vreau să mă gândesc în timp ce stai la mine în poală, direct pe erecția mea.

- Ai dreptate, râse ea.

Se lăsă tăcerea și, cum el nu părea dornic să zică ceva, ea îi dădu un ghiont în coaste.

- Încă aștept.

- Nu dorm bine noaptea, Emmaline, spuse el trecându-și degetele prin păr. Am coșmaruri despre război. Uneori sunt violent. Nu mă simt bine știind că te-aș putea pune în pericol. Rosti cuvintele pe un ton rece, lipsit de emoție. Apoi râse, un râs uscat și fără pic de veselie în el. Poftim, acum ți-am spus. Mi-e frică să dorm lângă soția mea. Ce-am devenit?

Emmaline îl privea nemișcată, cu un intens sentiment de nepuțință. Nu știa ce să facă. Sau ce să spună. Bărbatul din fața ei nu era acel Drake cu care se obișnuise. Îl cunoștea drept gentlemanul încrezător, netulburat, inteligent, cu limba ascuțită, hotărât până în pânzele albe. Bărbatul din fața ei era rușinat, ezitant și o făcea să se gândească serios la aparența de invincibilitate pe care Drake și-o construise. Îl atinse delicat pe păr și îl mângâie cu blândețe, iar el tresări.

- Trebuie să știi că nu am să-ți îngădui să dormi altundeva decât lângă mine.

Drake suspină și se lăsă în voia mângâierilor.

- Emmaline, nu îmi cere asta, te rog. În ziua aceea, în grădină, când te-am trântit la pământ... Am crezut că înnebunesc. Nu am să mi-o pot ierta vreodată dacă îți mai fac rău.

Ea îi atinse bărbia cu arătătorul.

- Nu înțelegi? Sunt a ta necondiționat. Nu doar la bine. Se așeză în genunchi lângă fotoliul lui. Vreau să fiu aici pentru tine. E timpul să mă lași să fac asta. Să te deschizi în fața mea. Am nevoie de tine. De tine, cu totul. Îi luă fața în mâini, privindu-l cu intensitate. Hai în pat!

În Drake se ducea un adevărat război. Diavolul din el, cel căruia nu îi păsa decât de cum îl făcea Emmaline să se simtă, îl încuraja să o ia în brațe și să o ducă în pat. La naiba cu consecințele!

Coșmarurile, care îi dominau viața de când se întorsese din Peninsula, își făceau apariția de fiecare dată când era vizitat de demonii trecutului, ițiți din amintiri.

„Du-te cu ea!” îi cerea diavolul. Poate că în definitiv era prieten cu diavolul, pentru că Drake alege să asculte doar de el. Fără un cuvânt, se ridică de pe fotoliu, o luă pe Emmaline în brațe și o duse prin casa cufundată în somn. Nu se auzeau decât respirațiile lor precipitate. Și pașii lui Sir Faithful, care îi însoțea pe holuri. După ce intră la ea în dormitor, Drake închise ușa cu piciorul și o duse pe Emmaline în patul desfăcut. O lăsă pe saltea, iar Sir Faithful se puse pe lătrat.

– Șșșșt!

Câinele se așeză, cu limba scoasă, iar Drake redeveni atent la Emmaline.

Ea aruncă o privire spre câine.

– Se uită la noi, șopti ea.

El nu își întrerupse eforturile de a-i da jos halatul și cămașa de noapte, sărutându-i fiecare centimetru pe piele, pe măsură ce o dezgolea.

– Te asigur că nu-ți înțelege cuvintele, așa că nu trebuie să vorbești în șoaptă, murmură el între sărutări.

Apoi își îndreaptă întreaga atenție asupra buzelor ei. Le sărută colțurile, apoi îi luă buza de jos într-ale lui și începu să o sugă. Lumea exterioară încetase să existe. Pentru Drake, cel puțin.

Emmaline aruncă încă o privire agitată spre Sir Faithful, care începuse să scheaune.

– Se uită la noi.

Drake tocmai se pregătea să coboare spre sânii ei și să prindă un sfârc între buze. Se opri și-și lăsă capul pe pieptul ei.

– Tu mi l-ai făcut cadou.

Apoi îi luă sfârcul în gură. Ea scoase un scâncet de protest când el se opri. Drake coborî tot mai mult până ajunsese între coapsele ei. Cărlionții întunecați, fierbințeala, aroma mirosului ei îl înnebuneau. Trebuia să o guste. Chiar atunci, ea își puse mâinile pe creștetul lui, oprindu-l.

– Da, eu ți l-am făcut cadou, numai că...

– Emmaline.

– Da?

– Taci.

Și, într-un final, Emmaline uită cu totul de Sir Faithful. Și, cine știe cum, după ce făcură dragoste, Drake lăsă somnul să îl seducă în brațele soției sale.

Capitolul 38

Emmaline râdea. Ținea o mână în față, parcă pipăind aerul, iar cu cealaltă mână se ținea de brațul lui Drake, care o conducea, legată la ochi, prin casă, către un loc doar de el știut.

- Am ajuns?

- Taci, zise el pe un ton jucăuș.

De când se căsătoriseră, expresia impenetrabilă, chiar cinică a lui Drake se transformase complet, lăsând locul unor mici riduri de expresie ce i se formau în colțurile ochilor atunci când râdea. Uneori, Emmaline se trezea noaptea și se uita la el cum doarme. Avea un aer liniștit, împăcat, în care se regăsea ceva din băiatul de odinioară. În acele clipe furate îl iubea cel mai mult, când crisparea buzelor și liniile prea ferme ale bărbiei parcă dispărea. Chiar dacă era arogant din partea ei, se bucura că ei i se datora fericirea lui.

Emmaline se așteptase ca Drake să continue să iasă serile și să meargă la club. În schimb, el renunțase atât la ieșirile în club, cât și la jocurile de noroc. Mai mult, insistase să refuze numeroasele invitații venite pe numele marchizului și marchizei de Drake. Își petreceau timpul citind romane gotice pe canapeaua din bibliotecă. Adesea făceau și dragoste pe aceeași canapea.

Chiar atunci când se așteptă mai puțin, Drake îi ceru să se oprească. Îi desfăcu cu grijă legătura de la ochi.

- Am ajuns, zise el.

Emmaline clipi des, încercând să se obișnuiască din nou cu lumina. O lumină la care, de altfel, nu se așteptase. Și clipi iar. Grădina, împrejmuită de un zid gros din cărămidă, era un amestec de tufe, flori și buruieni. Printre crengi crescuse iederă. Se răspândise aproape peste tot, sufocând tufele de trandafiri. Locul era cu totul diferit de grădinile imaculate și bine îngrijite ale mamei ei.

Se uită încet de jur împrejur și degetele parcă îi zvâcneau, dornice să se pună pe treabă. Mintea îi lucra febril, găsind fel și fel de soluții de reamenajare a spațiului. Era ca o pânză albă. Și era a ei!

— Am cumpărat casa asta după ce am văzut grădina, zise el. Mi te-am imaginat lucrând aici. Dar dacă nu e ce îți dorești și dacă ți se pare mult de muncă, pot să angajez o mulțime de...

Emmaline se întoarse și îl strânse tare în brațe.

— E cel mai frumos dar pe care l-am primit vreodată!

Drake își lipi buzele de ale ei și o sărută prelung. Apoi, fără să-i pese de ce se cuvenea și ce nu, o luă în brațe și porni cu ea prin grădină, pe hol, pe scări, apoi pe alt hol până ajunseră în dormitorul lui. Dormitorul pe care de ceva timp îl împărțeau. Apăsă clanța și intră cu ea în brațe, închizând ușa cu călcâiul, și o duse în pat. În tot acest timp, buzele nu li se despărțiseră. Păstrară contactul și în timp ce el o așeza cu grijă pe marginea patului.

Emmaline lăsă capul pe spate și gemu dezaprobator când Drake își desprinse buzele de ale ei. Dar el își continuă imediat explorarea spre gâtul ei, în timp ce-i desfăcea rapid nasturii rochiei. Îi trase în jos corsetul și cămășuța, până când îi eliberă sânii. Aerul rece și privirea lui lacomă făcură ca sfârcurile să fie aproape dureros de întărite.

Își ținu răsuflarea când el cuprinse un sfârc cu buzele și simți brusc cum se umezește între coapse. Drake o întinse pe pat și o urmă. Îi ridică poalele rochiei, iar coapsele ei se desfăcură pentru el, chemându-l mai aproape. El dădu să vină deasupra, dar ea se trase pe o parte. Se ridică în genunchi și-și apăsă sânii de haina lui. Contactul dintre sfârcurile ei întărite și materialul aspru o înfierbântă și mai tare. Culoarea ca de smarald a ochilor lui deveni ca de onix. Privirea îi era încețoșată de pasiune.

— Se pare că ai nevoie să te eliberezi, să te dezlănțui, șopti ea și începu să-i frece sexul prin pantaloni.

— Eliberează-mă, Emmaline, ceru el cu glas răgușit, plin de dorință.

— Cu plăcere, milord.

Emmaline îi desfăcu nasturii de la pantaloni și îl împinse pe saltea.

— Vreau să îți provoc plăcere, așa cum mi-ai provocat tu noaptea trecută.

Înainte ca el să-i poată ghici intențiile, Emmaline îi luă sexul în gură. El scoase un suspin prelung și făcu eforturi să țină ochii

deschiși ca să o poată vedea cum se desfășoară. Apoi închise ochii. Doamne, făcea lucruri minunate cu limba.

– Oprește-te! îi ceru el.

Știa că nu va putea rezista mult. Iar strânsoarea buzelor ei pe toată lungimea lui era tortură pură. Drake își ridică șoldurile. Limba ei delicată făcea mici cercuri înnebunitoare, făcându-l să geamă prelung. Apoi ea se opri, își ridică fustele și îl încălecă. Măinile lui o cuprinseseră de șolduri în timp ce ea se lăsă ușor peste sexul lui erect. Emmaline oftă ușor când el o pătrunse complet. Începu să se miște deasupra lui într-un ritm lent care se transformă apoi într-unul absolut frenetic.

Drake îi cuprinse fesele cu mâinile și o simți cum rămâne o clipă nemișcată, apoi își dă drumul în valuri prelungi și, cu un mic geamăt, se lasă moale peste el. Și chiar atunci, cu un geamăt gutural, ejaculă și el adânc, în ea.

Rămaseră în continuare înlănțuiți. În încăpere nu se auzea decât zgomotul ceasului de pe șemineu. Părul ei îi acoperea pe amândoi, ca un așternut fin din satin castaniu.

Drake începu să-și recapete suflarea.

– Nu cred că mă mai pot mișca vreodată.

Emmaline ridică capul de pe pieptul lui și îl privi languros.

– A fost...

– Nici să nu întrebi, zise el și o sărută, apoi zâmbi văzând expresia încântată cu care ea reacționează la cuvintele lui. Să nu-ți iei nasul la purtare, iubito.

Emmaline se cuibări lângă el și-și rezemă bărbia de pieptul lui, iar el îi simți zâmbetul pe piele.

– A fost cumplit de plictisitor să trec prin viață fiind doar adecvată în tot ce am făcut. Acum e plăcut să știu că excelez la ceva. Chiar dacă, oftă ea cu prefăcută tristețe, din nefericire, nu pot afla și alții cât de talentată sunt.

Drake o ciupi de fund, iar ea țipă.

– Nu cumva să-ți treacă prin gând să-ți arăți talentele și altora!

Ea remarcă nota de posesivitate din tonul lui. Ideea ca Emmaline să fie cu alt bărbat îl înfuria într-atât încât voia să îi spargă fața nemernicului inexistent.

– Nu face fața asta.

– Ce față?

Emmaline își trecu degetele prin părul lui.

– Ca și cum ai fi în stare să ucizi o fantomă. Cum aș putea dori pe altcineva?

Fără un cuvânt, se întoarse peste ea, îi ridică brațele deasupra capului și le blocă cu ale lui. Ea îi văzu sexul erect și făcu ochii mari.

– Iar?

– Iar.

Și începu să îi arate de ce nu va putea nicicând dori un alt bărbat.

Capitolul 39

Somnul adânc al lui Emmaline fu întrerupt de un sunet ciudat, ca un fel de mieunat. Ea deschise ochii și încercă să identifice sursa sunetului. Era lipită de pieptul puternic al lui Drake și detesta că trebuie să se desprindă din căldura și siguranța brațelor lui. Sunetul, care începea să semene cu un scâncet, creștea în intensitate.

Emmaline se uită în jur după Sir Faithful, încercând să își obișnuiască ochii cu bezna. Sir Faithful lătră. Era la marginea patului, pe partea ei și scotea un scheunat slab.

– Ce e, băiete?

Răspunsul fu un strigăt scurt – unul omenesc, care îi făcu pielea ca de găină și îi atrase atenția de cealaltă parte a patului. Drake își mișcă frenetic capul pe pernă. Șuvițele lui aurii luceau de transpirație, ca sub o ploaie torențială.

– Nu! Nu! Nu!

Trăsăturile chipului transmiteau groază și disperare. Emmaline simți aproape fizic disperarea lui.

– Șșșș! Drake, sunt aici. Îi luă fața în mâini și se aplecă deasupra lui. Mă auzi? Sunt aici.

Își dorea fierbinte ca vorbele ei să îl smulgă din iadul care îl ținea captiv, din acel tărâm al ororii. Numai că iadul se încăpățâna să îl țină prizonier. Trupul lui Drake încremeni. Ea oftă ușurată.

– O, slavă Cerului, Drake! Eu...

– Pentru Dumnezeu, omule, nu face asta! urlă Drake în noapte, zvârcolindu-se sub pătură, fapt ce părea că îi sporește panica.

– Te rog, Drake! Te rog!

Emmaline îl apucă de braț și îl scutură ușor, la început, apoi ceva mai tare. Lacrimile îi curgeau pe obraji și aterizau pe chipul lui, unde se amestecau cu sudoarea provocată de groază și disperare.

Își șterse obraji. Tristețea ei nu avea cum să îl ajute. Emmaline găsi puterea în furie. Cum îndrăzneau acei demoni să îl smulgă de

lângă ea? În nici un caz nu avea să îngăduie ca acel coșmar să i-l răpească. Erau doar amintiri. Cumplite, hidoase, îngrozitoare. Însă ea, una, era cât se putea de reală. Era acolo. Era prezentă. Nu avea de gând să-l lase în ghearele visului. Dacă el ar simți-o, dacă i-ar simți gustul, poate l-ar putea salva de acele amintiri pe care ea nu avea cum să le vadă.

– Drake, nu te las! Întoarce-te la mine. Acum!

El deschise ochii și o privi fără pic de expresie. Emmaline înghiți în sec. El era încă departe. Drake, strigă iar și iar, iar pereții încăperii făcură sunetele să reverbereze.

Ea auzi atunci pașii grăbiți de pe holuri. O ușă se deschise, apoi se închise cu zgomot.

Emmaline privi spre ușa de la intrare chiar când Drake răcni, își scoase o mână de sub pătură și o lovi cu cotul în bărbie. Forța loviturii o făcu să cadă și, în cădere, se lovi de noptieră și ateriză apoi pe podea. Emmaline văzu stele verzi și era pe care să leșine când Sir Faithful veni scâncind lângă ea și, lingând-o pe obraz, o readuse în fire.

– Milady, sunteți bine?

Emmaline auzi întrebarea valetului de parcă ar fi venit de la mare depărtare. Nu putu nici să se adune suficient cât să se rușineze de ridicolul situației în care se afla, și anume că James o vedea în ținuta de noapte. Nu se gândea decât la Drake.

Arată cu degetul înspre el.

– Ajută-mă, îi ceru valetului.

Valetul se grăbi să vină lângă ea, încercând să nu se uite la cămașa ei de noapte și la așternutul care aproape o imobiliza. Emmaline clătină din cap. „Nu, nu pe mine! Ajută-l! Ajută-l!”

– Ajută-l pe el! ceru ea poticnindu-se la fiecare cuvânt.

James păru să ezite câteva clipe, nefiind sigur care dintre ei avea mai mare nevoie de ajutor, apoi își îndreptă atenția către Drake.

Corpul acestuia redeveni inert. Emmaline nu își dădea seama dacă se terminase coșmarul sau dacă soțul ei reacționa în prezența familiară a lui James. Respirația precipitată începuse să se liniștească.

James trase cuvertura peste Drake.

– Pot să vă fiu de folos cu ceva, milady? întrebă el, evitând însă să o privească și rămânând cu privirea fixată asupra lui Drake.

- Asta e tot, îl asigură ea. O durea capul, dar parcă mai puțin intens ca la început. Și nu îi mai pulsa la fel de tare. Mulțumesc, James, adăugă Emmaline.

El plecă ușor capul și se pregăti să plece. Se opri însă în pragul ușii și vorbi cu spatele la ea.

- Milady, să știți că e un om bun.

- Nu e nevoie să fiu convinsă cu privire la caracterul lui, zise ea pe un ton blând. Știa mai multe despre Drake decât bănuia oricine. Știa despre Valiant și despre cei pe care îi salvase. Chiar știu că e un om bun.

James ezită o clipă, ca și când ar fi vrut să adauge ceva, după care făcu o plecăciune.

- Milady.

Ieși și închise ușa în urma lui.

Ieșirea lui James păru să aibă asupra lui Drake mai mult efect decât rugămintele ei de mai devreme. Soțul ei sări ca împins de un arc și se ridică în capul oaselor.

- Emmaline?

Drake avea nevoie să-i transmită creierului său că era acasă, la el în dormitor, în siguranță, și nu se afla pe câmpul de bătălie din Peninsula, luptându-se pentru viața sa.

Privi în jur și se încruntă. Cedase în fața dorinței lui Emmaline și căzuse de acord să doarmă cu ea. Unde era ea însă?

Ca și cum i-ar fi auzit întrebarea, vocea ei se auzi de undeva de pe podea.

- Aici sunt.

El o căută cu privirea, complet confuz, cu mintea în ceață. De ce Dumnezeu era pe... pe... Brusc, simți cum secreția biliară îi urcă în gât și îl sufocă. Intui imediat ce avea să găsească pe podea. Se aplecă peste marginea patului și strânse salteaua în mâini, ca și cum acel obiect ar fi fost singura lui șansă de a nu cădea în mrejele demenței. Îi era greață, cumplit de greață. „Ce-am făcut?”

Drake închise ochii și strânse pleoapele. Voia să urle, să răcnească precum un animal, căci asta era, o bestie. Temerea lui cea mai mare se concretizase și îl privea în ochi, de pe podea.

- Iisuse! șuieră el.

- Sunt bine, Drake, șopti ea, dar glasul îi era tremurat.

El o scrută cu privirea și observă cucuiul din dreptul tâmplei. Pielea ei fină începuse deja să se coloreze în nuanțe vineții identice cu cele ale vânătaii care i se forma în partea de jos a obrazului, aproape de bărbie. Drake se lăsă să alunece din pat și se lăsă în genunchi lângă ea.

— Ce-am făcut?!

Cu mâini tremurânde, îi atinse cucuiul. Ea tresări, iar el își lăsă brațele inerte pe lângă corp. Era un monstru. O, Doamne, își îngăduise să creadă, în săptămânile de după căsătorie, că lucrurile începeau să meargă spre bine. Se convinsese că episoadele erau mai rare și somnul îi era mai legat. Erau lucruri pe care i le datora ei. Era salvarea lui, stânca lui. Îi dădea putere.

Dar Drake își dădea acum seama că se autoiluzionase. Iar prin asta o pusese pe Emmaline în pericol. Pentru Dumnezeu, ar fi putut să o omoare. Se lăsă pe coate, în spate, punând distanță între el și Emmaline. Distanță fizică și emoțională deopotrivă. Apoi, așezat pe podea, își luă capul în mâini.

— Uită-te la mine! îi ceru ea. Uită-te la mine, repetă când văzu că el nu reacționează.

El se forță să o privească și i se strânse inima la vederea chipului ei rănit.

— Mă ierți? o imploră el.

Lui Emmaline începură să îi tremure buzele. Întinse o mână înspre el, iar el se uită lung la degetele-i tremurânde.

— Nu e nimic de iertat, Drake.

El râse, un râs aspru, aproape nepământeian.

— Ba e, totul. Te-am rănit. Nu trebuia să mă însor cu tine.

Ea tresări.

— Te iubesc.

— Iubirea nu e de ajuns, Emmaline, scrâșni el.

Ea gemu, iar el simți că nu-și dorește decât să o ia în brațe și să o strângă la piept. Se înfrână cu mare greutate și ridică un zid de indiferență și lipsă de emoție.

Drake se ridică și o ajută și pe ea să se ridice și să se așeze pe marginea patului. Buzele ei pline și roșii care aveau să-l bântuie toată viața se întredeschiseră, ca și cum ea ar fi intenționat să spună ceva.

- O vorbă să nu-mi spui, ceru el. Măine punem capăt acestui aranjament. Acum voi suna să aducă cele trebuincioase pentru... pentru...

Nu reuși să ducă fraza la bun sfârșit.

- Drake...

Drake se întoarse pe călcâie și sună după un servitor. Câteva clipe mai târziu, cineva bătuse la ușă, iar el deschise.

- Îmi trebuie apă și bucăți de pânză.

Servitorul făcu o plecăciune și plecă degrabă. Drake trase aer în piept și se întoarse înspre soția sa. Tresări brusc, ca și cum ar fi primit un glonț în umăr. Dacă Mallen ar fi văzut-o cum arăta, Drake ar fi fost un om mort. Izbucni într-un râs sinistru, care-i îi sună și lui ciudat.

- La ce te gândești? șopti Emmaline.

Drake o ignoră. Poate asta trebuia să facă. Să îl cheme pe ducele de Mallen să își vadă sora și apoi... Gândurile îi fură întrerupte de o bătaie în ușă. Drake făcu trei pași și deschise.

Acceptă obiectele aduse de James și, fără să mulțumească, închise ușa. Apoi închise ochii. Când îi deschise, privi țintă lemnul ușii. Vremea lașității se încheiase. Ca să îi poată obloji rănile, trebuia să fie față în față cu ea.

Inspiră adânc și se întoarse. Se apropie încet de pat și puse vasul cu apă pe noptieră. Apoi se așeză lângă ea pe pat. Înmuie compresa în apă, apoi i-o puse ușor pe obraz. O văzu cum se străduia să nu dea de gol că o doare și se simți copleșit de vinovăție.

- Îmi pare atât de rău!

Emmaline își mușcă buza de jos.

- Sunt bine.

El râse iar.

- Da, vânătaia și cucuiul arată numai bine.

Înmuie din nou compresa în vasul cu apă. De data asta mișcarea fu bruscă, iar o parte din apă dădu pe afară și se scurse pe podea.

- Nu e nevoie să fii așa un cavaler.

El aruncă compresa în peretele opus, iar Emmaline tresări. Materialul ud lăsă dăre prelungi pe tencuiala de un albastru-deschis.

- Cavaler, zici? Se ridică în picioare, copleșit de deznădejde și de faptul că nimic nu avea rost. A fost o greșeală îngrozitoare. Tot ce a fost până acum a fost o greșeală, zise el.

Ochii ei căprui scânteiară de furie.

– Înțeleg că te simți vinovat, dar este impardonabil să spui ce ai spus adineauri. Furia o făcea să se înroșească la față și să respire mai rapid. Se ridică și ea de pe pat și se postă în fața lui. Cum îndrăznești să spui așa ceva? făcu ea și îl împunse în piept cu degetul arătător.

Drake își trecu degetele prin păr și privi fix undeva deasupra umărului ei, căci nu putea să se uite în ochii ei acuzatori. Emmaline avea tot dreptul să fie furioasă..., însă din cauza faptului că o expusese unei vieți pline de nesiguranță și de pericol.

– Nu discutăm despre asta în noaptea asta, mârâi el.

Încercă să o ocolească și să se îndrepte spre ușă, dar ea îl urmă îndeaproape.

– Nu poți să fugi și să eviți discuția asta! spuse ea.

El se opri atât de brusc că ea aproape se împiedică de el. Apoi se întoarse și o prinse cu brațele, ca să nu cadă, după care lăsă brațele jos. Nu era vrednic să o atingă.

Drake își înghiți nodul de disperare ce i se formase în gât.

– Noapte bună, milady.

Făcu o plecăciune extrem de formală, aproape până în pământ, și plecă.

Capitolul 40

A doua zi dimineată, Emmaline stătea pe canapeaua din catifea neagră din biroul lui Drake. Citea și recitea de ceva timp aceeași frază din cartea pe care o ținea în mână. Oftă, apoi lăsă deoparte exemplarul lui din *Castelul din Wolfenbach*.

Printre perdele se strecura o rază de soare. Emmaline se frecă la ochi. Nu se putea gândi decât la momentul în care Drake plecase din cameră noaptea trecută. Își dorise să fugă după el, însă nu voise să insiste în acele clipe în care el era atât de vulnerabil. Așa că zăcuse în pat, numărând minutele, apoi căzuse într-un somn agitat.

Pentru a suta oară de când intrase la el în birou, de dimineată, Emmaline se uită la ceas. Era ora 10. Unde Dumnezeu era Drake? În Hyde Park, oare? De ce nu se gândise la asta mai devreme? Ar fi trebuit să plece în căutarea lui. Și ce să facă oare, să cutreiere orașul după proaspătul ei soț? Ce le-ar mai plăcea bârfitorilor!

Pe fondul acestor gânduri, își dădu seama că și cea mai mică sămânță de scandal între ea și Drake ar avea drept urmare apariția mult prea protectorului ei fratelui. Așadar, era în interesul ei să afle unde se afla Drake înainte ca gura lumii să afle. Își presă ușor fruntea cu degetele și tresări de durere când atinse, fără să vrea, una dintre dureroasele urme ale nopții precedente.

El îi spusese că aveau să discute de dimineată. Și ce făcuse? Plecase. Ea încercă să se scuture de durerea pe care o simțea în suflet și să se alimenteze cu furia sănătoasă pe care, de asemenea, o resimțea. Cum de îndrăznise să o mintă? Nu era o copilă. Era soția lui. Drake îi datora acea discuție.

Emmaline se ridică și sună, apoi umblă de colo colo prin încăpere până când apăru o servitoare.

– Milady?

– O poți chema pe doamna Brown la mine?

– Desigur, milady, răspunse fata și făcu o reverență.

Emmaline se duse la fereastră și trase draperiile, uitându-se distrată la vânzoleala de pe stradă. Îi atrase atenția un cuplu îmbrăcat foarte modern. Mergeau la braț pe trotuar și păreau că nu sunt conștienți de tumultul din jur și de ceilalți trecători. Aveau aceeași expresie de adorație pe chipuri, iar Emmaline simți o împunsătură de invidie. Cât de mult își dorea și ea așa ceva! Nu doar pentru ea, ci pentru ea și Drake.

— Milady! zise doamna Brown, iar vocea ei plină o smulse din visare.

Emmaline tresări și se întoarse.

— Bună dimineața, doamnă Brown. Mă întrebam dacă azi l-ați văzut cumva pe domnia sa.

Doamna Brown făcu ochii mari.

— Sigur că l-am văzut, milady.

Ochii femeii erau plini de lacrimi care începeau să îi alunece pe obraji, în ciuda eforturilor de a și le șterge.

Emmaline intră în panică. Strânse pumnii până când unghiile i se înfipseră în carne.

— Ce s-a întâmplat, doamnă Brown? Nu se simte bine?

Menajera nu spuse nimic, lucru care o îngrozi și mai tare pe Emmaline. Se apropie de doamna Brown și o apucă de braț cu blândete, dar ferm.

— E în camerele dumneavoastră, milady.

Emmaline îi lăsă mâna și clipi nedumerită. Drake fusese în casă în tot acel răstimp? Cum de nu își dăduse seama? Înainte ca menajera să apuce să mai spună ceva, Emmaline ieși aproape în fugă, urcă scările și ajunse în apartamentul ei. Intră în cameră și aproape că pică din picioare când își văzu cuferele în mijlocul încăperii. Drake stătea în dormitor, cu mâinile prinse la spate și le dădea indicații servitoarelor care îi făceau bagajele.

— Unde plecăm? făcu Emmaline.

Drake nici nu se uită la ea. Îi șopti ceva lui Grace, care făcu o reverență și se retrase, evitând să se uite în ochii ei.

Emmaline simți un fior de groază pe șira spinării. După ce Grace ieși și închise ușa, se apropie de Drake, care îi privi vânătaia din obraz.

— Drake, uită-te la mine!

— Asta fac, zise el atât de încet că abia îl auzi.

- Te-am întrebat unde plecăm.

O frică inexplicabilă aproape că o îngheța. Îi era teamă și să se miște.

- Nu plecăm nicăieri. Doar tu pleci.

Cuvintele lui pătrunseră ca niște pumnale în carne vie. Își aminti de cuplul fericit pe care îl văzuse ceva mai devreme pe stradă. Cât de bucuroși erau! Cum contrasta fericirea lor cu purtarea detașată a lui Drake. Doamne, îi urâse pe acei doi îndrăgostiți și îi ura acum și mai abitir. Cum de reușiseră să cunoască o asemenea fericire când viața ei se prăbușea?

Ridică bărbia și îl înfruntă.

- Nu plec nicăieri, Drake. Emmaline își urî tremurul din voce. Să-l ia naiba că era atât de indiferent când ea se puna cu totul pe tavă. Cum îndrăznești să stai în fața mea și să pari complet neafectat? Crezi că te poți debarasa de mine cum cureți niște firimituri de pe fața de masă?

Singurul indiciu că era afectat de cuvintele ei fu o zvâcnire a maxilarului.

- Nu încapă loc de discuții. Nu am de gând să riști să fi rănită. Cum spuneam noaptea trecută, a fost o greșală. Ți-am riscat siguranța...

- Și cum spuneam și eu, ești un laș nenorocit, bărbate!

Aproape că scuipă cuvintele și savură clipa în care îl văzu că se crispează și tresare. Apoi el își recăpătă calmul.

- În orice caz, nu poți rămâne aici.

Emmaline clătină trist din cap și închise ochii. Bietul Drake! Se gândi la toate lucrurile pe care le aflase despre el de la soldații din spital, la toți oamenii pe care îi considerase prieteni și de care se pierduse. Se gândi la câinele lui, Valiant. Trase aer în piept.

- Nu.

El se încruntă, complet neobișnuit să îi fie nesocotite deciziile.

- Nu?

Ea ridică iar bărbia și clătină din cap.

- Corect. Nu, adică nu o să...

El dădu cu pumnul în perete atât de tare că sticlutele cu parfum de pe măsuta de toaletă începură să se clatine.

- Pentru Dumnezeu, Emmaline! De ce faci asta? E cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată...

- Atunci nu-l face.

Cuvintele lui Emmaline nu erau menite să îl provoace. Nu erau nici o cerință. Dacă ar fi fost rostite cu furie, cu implicare emoțională, l-ar fi făcut doar să fie și mai hotărât. Dar nu fusese pregătit pentru tonul ei calm și rațional. Ea se apropie de el pe nesimțite, până când ajunse atât de aproape că îl atinse blând pe braț.

Nu se putea uita la chipul ei delicat și învinețit. Nu se putea uita la ce dezastru provocase cu mâinile lui monstruoase.

- De când te cunosc, ai fugit mereu de mine. Te rog, nu fugi și acum.

În cuvintele ei era o pledoarie blândă, un apel plin de gingășie.

Drake își acoperi ochii cu mâinile. Cum să îi îngăduie să rămână? Partea egoistă din el dorea să își vadă de viață cu ea alături. Rațiunea și logica îl îndemneau să o trimită departe de el. Însă ea era mai ispititoare ca diavolul în persoană.

- Nu ești singur, Drake. Nu trebuie să fii, nu e nevoie. Sunt aici. Lasă-mă în sufletul tău. Te voi ajuta.

Cu câtă disperare tânjise după prezența unei alte persoane alături de el, luptând cot la cot cu el împotriva demonilor care îl posedau. De fapt, nu era vorba de o altă persoană, pur și simplu. Tânjise după ea. Această luptătoare curajoasă care nu ezita să își riște siguranța pentru a-i ajuta pe alții. Întâi o salvase pe vânzătoarea ambulantă. Acum încerca să îl salveze pe el. Însă dacă apela la ea, ce fel de nemernic ar fi fost?

Uitându-se în gol, vrând să nu mai vadă absolut nimic, își făcu curaj să înfrunte demonii care îl torturau și treaz, și în somn. Spectrele îi apăreau atât de des în fața ochilor încât începuse să piardă contactul cu sine și cu realitatea. Încercase atât de mult să împingă acele fantome în ungherele ascunse ale minții, iar ele refuzaseră să se lase ascunse. De data asta, nu mai blocă amintirile. Își aminti clar de anumiți oameni, apoi de aceia fără de nume, care îl vizitau noapte de noapte, defilând prin mintea lui.

Și atunci își dădu seama.

Povara pe care o purta pe umeri era vinovăția. Un mare sentiment de vină că el supraviețuise în vreme ce atâția alții muriseră. La care se adăuga sentimentul că oamenii fuseseră uciși pentru că el îi condusesese la moarte.

Confruntarea cu propriile sentimente îi tăie parcă picioarele. Se lăsă să alunece pe jos, sprijinindu-se cu spatele de perete. Și în plină zi, în fața lui Emmaline a lui, făcu ceea ce tânjea să facă de șapte ani. Plânse.

Plânse amarnic, cu hohote izbucnite de undeva din profunzimile ființei lui.

Simți apoi fluturarea rochiei ei când ea se lăsă în genunchi lângă el. Emmaline îi luă fața în mâini și îi sărută lacrimile, îi sărută genele ude. Îl mângâie tremurat pe frunte, iar el se sprijini de ea, de atingerea ei. Fără o vorbă, ea i se așeză în poală și i se cuibări la piept.

Drake o sărută pe frunte.

– Cum de-am avut atâta noroc să fiu logodit cu tine? șopti el cu glas răgușit.

Ea ridică ușor capul și îi surâse.

– Cred că trebuie să le mulțumim taților noștri.

Drake clătină din cap amintindu-și acea zi predestinată în care se semnase contractul de logodnă. Iar de undeva din adâncul memoriei izvorî o amintire anume. Era un băiat care ajuta o copilă să se ridice în picioare.

Luă între degete o șuviță din părul ei castaniu, mătăsos.

– Te prinde bine castaniul.

Ea zâmbi cu buze tremurânde.

– Nu credeam că mai ții minte.

– Țin minte tot, o mângâie el pe obraz.

– Vreau să te rog ceva, Drake. El înclină capul. Aș vrea să mergi în vizită la spital. Soldații s-ar bucura mult să te vadă. Și cred că și ție ți-ar face bine.

Aceasta era adevărata motivație din spatele rugăminții ei. Cumva, ea își dăduse seama instinctiv de ceva ce lui îi luase șapte ani să înțeleagă. Și anume că, pentru a se elibera de război, trebuia să îl confrunte. Câtă vreme fugea de acele amintiri, ele aveau să îl bântuie în continuare.

Gândul de a-i revedea pe oamenii alături de care trăise iadul pe pământ îi făcea rău fizic. Îi mângâie chipul frumos și plin de dragoste. Era sigur că ei nu putea să îi refuze nimic. Nici măcar asta.

– Am să îi vizitez... pe camarazi.

Expresia de pe chipul lui Emmaline se încălzi. Își împleti degetele în părul lui și îl trase înspre ea. Sărutul lor era dulce, blând, prelung. Și avea gustul... viitorului.

Capitolul 41

Nervozitatea își spunea cuvântul. Drake o simțea urcându-i pe șira spinării, apoi în zona gâtului, copleșindu-l aproape ca o panică cleioasă. Trase un pic de lavalieră. Nu îl ajuta.

Unde era sora medicală care trebuia să îl întâmpine? Trecuse mult timp de când ajunsese, la ora unsprezece. Se uită la ceas. Era unsprezece și cinci minute.

Poate era mai bine să plece. Avea să îi explice lui Emmaline că așteptase... toate cele cinci minute și că nu venise nimeni să îl conducă la salonul cu pricina. Putea chiar să exagereze un pic cu privire la timpul cât așteptase. Da, asta avea să facă. Avea să...

O soră medicală îmbrăcată în alb își făcu apariția pe holul principal al spitalului.

– Milord, este o onoare să vă avem aici, zise ea și schiță o reverență. Sunt sora Maitland.

El se ridică brusc, își dresе glasul și înclină capul.

– Soră Maitland.

Drake își aminti că tot ce făcea era să viziteze niște oameni care văzuseră și făcuseră lucruri care nu erau prea diferite de propria lui experiență de pe front.

Își scoase pălăria și o lovi distrat de coapsă.

– Îmi dați voie să vă conduc în aripa spitalului unde vine în vizită domnia sa?

El ar fi preferat să îl conducă spre cea mai apropiată ieșire, dar nu mai avea încotro.

– Da, prea bine.

– Domnia sa este o femeie minunată, cu un suflet nobil, spuse femeia, care fie nu își dădea seama, fie ignora faptul că Drake nu avea nici un chef de conversație. Mereu da dovadă de bunătate și generozitate față de pacienți. Iar ei se bucură nespuse de vizitele sale.

Drake nu avea nici o îndoială. Emmaline nu avea cum să semene decât bucurie în jur. Avea o bunătate și o căldură nemaiîntâlnite.

– Înțeleg că vine des în vizită, murmură el.

– O, da.

Sora medicală tăcu. Nu se mai auzeau decât zgomotele pașilor lor. Dar acum, că femeia tăcuse, Drake își dădu seama că își dorea mai multe informații de la ea. Descoperi că tânjea să afle mai multe despre Emmaline.

Își dresе glasul.

– Și ce... ce face marchiza în timpul vizitelor?

Văzu cu coada ochiului că sora Maitland surâdea.

– Ei bine, le citește soldaților, le povestește fel și fel de întâmplări. Le aduce flori și coșuri cu bunătăți. Lady Emmaline vine în fiecare săptămână, și asta de ani buni. Nu am cunoscut o persoană cu inimă mai mare.

Nici el nu cunoscuse. În tot acest timp, el umblase cu femei, jucase jocuri de noroc. Iar ea dusese o viață mult mai cinstită și nobilă.

– Am ajuns.

Sora deschise o ușă dublă, iar Drake păși în salon.

Își imaginase mereu spitalele pentru soldați în culori sumbre – niște clădiri cu încăperi întunecate, cu rânduri de paturi în care oamenii de arme zăceau într-o tăcere absolută. Cu excepția rândurilor de paturi însă, nici una dintre imaginile pe care le fabricase în mintea lui nu era adevărată.

Salonul, mult mai luminos decât și-l imaginase, răsuna de voci. Foștii soldați povesteau, glumeau și râdeau. Pe noptierele de lângă multe paturi erau vase din porțelan, pline cu flori proaspete.

Sora Maitland observă încotro se uita.

– Lady Emmaline se ocupă de ele, explică ea. Florile sunt din grădinile ei. Înveslesc încăperea, nu credeți?

– Chiar așa.

Brusc, toți bărbații din salon părură să își dea seama că li s-a alăturat cineva. Nenumărate perechi de ochi îl priviră, curioase și bănuitoare deopotrivă. Drake crezuse că nu se va simți în largul lui printre soldații internați și că acel sentiment al eșecului, pe care îl purta pe umeri, avea să facă întâlnirile cel puțin ciudate. Nu i-ar fi învinuit pe cei care serviseră sub comanda lui dacă l-ar fi urât. Sentimentul ar fi fost justificat.

În loc de asta, Drake simți că aparține aceluși loc, că era omul potrivit la locul potrivit, lucru care nu se întâmplase la nici un club și la nici o serată.

— Capitanu' Drake! făcu unul dintre bărbați, fără să se sinchi-sească de statutul lui de lord.

Sora Maitland dădu să intervină și să îi ceară să i se adreseze conform etichetei, dar Drake o opri.

— Mulțumesc că m-ați condus. Sunt sigur că aveți lucruri mai importante de făcut acum, îi zise el.

Femeia înclină capul.

— Vă rog să mă chemați dacă mai aveți nevoie de ceva.

Drake o salută, apoi își îndreptă atenția spre bărbatul care îl strigase pe nume. Străbătu salonul și îi salută pe soldații pe lângă care trecea. Unii îl priveau cu mare curiozitate. Alții, care nu știau că luptase în același război blestemat, îl priveau cu scepticism, crezându-l încă unul dintre lorzii care bifau o faptă bună, venind în vizită. La vederea unui soldat slab ca un țâr și cu păr roșcat, Drake se opri brusc.

— MacGregor! exclamă el surprins.

Tânărul luptase sub comanda lui în Regimentul 31.

— Căpitane, ce mă bucur să vă văd!

Drake îi întinse mâna, apoi și-o retrase uluit. MacGregor clătină din cap.

— Nu vă faceți griji, dom' căpitan. Și mie mi se întâmplă să uit.

Drake rămase fără cuvinte. Nu își putea imagina cum ar putea să se trezească și să funcționeze zi de zi uitând că își pierduse nu o mână, ci ambele mâini pe câmpul de luptă.

— Ce mai faci, MacGregor?

Întrebarea i se păru stupidă, dar soldatul îi zâmbi știrb, dar cu gura până la urechi.

— Sunt așa ocupat, dom' căpitan! Toate trec prin mâinile mele!

Râse tare, amuzat de propria sa glumă. Drake râse și el. Senti-mentul era plăcut. Mai mult decât plăcut, de fapt.

— Luați un loc, dom' căpitan, zise MacGregor și făcu semn cu capul înspre un scaun.

Drake se așeză. I se amintea faptul că pe front, în miezul bătă-liei sau în lungile marșuri, diferențele sociale se estompau, dacă nu chiar dispăreau. În război nu avea importanță dacă tatăl îți era

duce sau servitor sau dacă familia cuiva era una de renume. După ce se întorsese din Peninsulă, Drake revenise în înalta societate și pierduse toate acele relații firești, lipsite de formalisme, pe care le formase în război. Când revenise în Anglia, își reluase viața pe care o lăsase în urmă și se întrebese uneori dacă își imaginase cumva apropierea pe care o simțise față de soldați. Vizita la spital era dovada că legătura de atunci avea să rămână veșnic vie.

- Am auzit despre aventurile dumitale la Londra, dom' căpitan.

Drake tresări amintindu-și de reputația sa de crai și petrecăreț. Se simțea cuprins de rușine. Își dresе glasul.

- Eu... Am renunțat, între timp, la activitățile acelea nu tocmai onorante.

MacGregor începu să îi pună întrebări. Vorbiră atât de mult că Drake pierdu noțiunea timpului. Se aplecă apoi în față, punând în sfârșit întrebarea pe care dorea să o pună de când se așezase lângă fostul lui tovarăș de arme.

- Spune-mi, MacGregor, pe tine te-a vizitat soția mea, Lady Emmaline, pe care înainte o chema...

MacGregor rămase cu gura căscată.

- Sunteți însurat cu Lady Emmaline? întrebă el cu o undă de uimire.

- Nu e nevoie să fii așa surprins, zise Drake cu un surâs trist.

MacGregor ignoră tentativa lui Drake de a fi glumeț.

- Milady e un înger! Ea...

Pentru prima dată, chipul soldatului voios și glumeț se întunecă. Avea și el ungherele lui întunecate, își dădu seama Drake. Normal că avea. Cu toții aveau.

MacGregor privi în gol.

- Știți, dom' căpitan, mi-am pierdut al doilea braț abia după ce m-am întors.

- Nu știam, clătină Drake din cap.

Ar fi trebuit să știe. Atâția oameni serviseră sub comanda lui sau alături de el. Le datora măcar să știe în ce situație se aflau. MacGregor continuă.

- Când m-am întors, m-am dus la mama și la tata. Tata ține un han. L-am ajutat și eu cât am putut cu un singur braț. La început a fost greu. Am început să am dureri la dreptul, dureri mari. Am făcut o infecție. Am fost la un pas să mor. Pare-se că aveam fragmente din

glonțul primit în braț. Clătină din cap, uimit, de parcă nici acum nu i-ar fi venit să creadă. Așa am ajuns aici. M-am rugat de doctor să îmi cruțe brațul și să lase glonțul acolo. I-am zis că mai bine mor.

Imaginile descrise de MacGregor îl purtară pe Drake în vremurile desprinse din iad de după ce se întorsese din Peninsula. Pe atunci păruse că se înhamă într-o disperată căutare a normalității, dorindu-și fierbinte să fie același gentleman lipsit de griji care plecase la război. Dar acea normalitate se încăpătâna să îl ocolească. Războiul devenise o prezență constantă. Îi ocupa fiecare clipă, fiecare gând, îi domina fiecare mișcare. Însă bărbați precum MacGregor se întorseseră nu doar cu amintiri cumplite, ci și cu pierderi fizice. Drake își puse mâinile în poală și le privi cu un aer spășit.

– Ce te-a făcut să iei decizia de a accepta operația?

Oare acea întrebare șoptită, ezitantă, chiar fusese a lui?

MacGregor înghiți în sec și răspunse tot în șoaptă.

– Milady. Era la prima ei vizită la spital. Venise cu ducele de Mallen. Era așa de tânără. Eu abia aflasem că vor să îmi taie brațul. M-a văzut certându-mă cu cei care tăiau și a venit degrabă, zise el cu un zâmbet, reținând clipa. A țipat la doctor, l-a înjurat chiar. Omul își făcea doar datoria. Acum știu asta. Dar niciodată în viața mea nu auzisem o lady strigând și făcând scandal pentru mine. Așa că mi-am ținut gura și i-am lăsat să mă taie.

Drake și-o imaginea pe Emmaline la acea vârstă. Avea probabil cam șaptesprezece ani, era o fată pe punctul de a deveni femeie. Era încă de pe atunci un înger războinic, sărind în apărarea celor fără apărare.

– Sunteți un bărbat norocos, dom' căpitan, zise MacGregor.

– Da, cu siguranță.

Din cine știe ce motiv, Dumnezeu îl considerase vrednic de Emmaline. Drake nu înțelegea. Se luptase din răspuțeri cu planul de a fi cu ea. Dar era conștient de norocul de care avusese parte.

MacGregor făcu un semn cu capul.

– Și Jones, de colo, a servit sub comanda dumată, dom' căpitan.

Lady Emmaline e foarte drăguță cu Jones.

Drake se ridică și îl bătu pe MacGregor pe umăr.

– Mă bucur că te-am văzut, MacGregor.

Surprinzător, cuvintele sale erau chiar sincere.

– Și eu, dom' căpitan.

Drake porni din nou prin salon, salutându-i pe soldați. De acum nu îl mai priveau cu bănuială. Auzea murmure de jur împrejur.

– E capitanu' Drake!

Unele șoapte păreau de-a dreptul pline de respect. Drake ar fi vrut să strige tare că nu le merita respectul, admirația și laudele. Nu era un erou. De fapt, ei toți fuseseră mai curajoși, mai bravi, mai demni, iar o dovadă era și faptul că zăceau în spital, mutilați pe viață.

Se opri în dreptul ultimul pat din salon, amplasat lângă un rând de geamuri. Bărbatul aflat în pat, locotenentul Jones, privea pe geam la trecătorii de pe stradă. Fără doar și poate, Jones nu avea cum să fie apăsător de amintirea lucrurilor care îl țineau departe de lumea de dincolo de acel geam. Drake se gândi că el, unul, ar fi preferat să aibă patul cât mai departe de ferestre, dacă ar fi fost în locul lui Jones.

Locotenentul îi aruncă o privire.

– Deci v-ați însurat în sfârșit cu ea.

Drake fu luat prin surprindere de reproșul evident din cuvintele lui Jones. Emmaline nu ducea lipsă de protectori, era limpede. Câștigase respectul, admirația și loialitatea acelor oameni.

– Da, din nefericire pentru milady.

Celălalt râse, un râs ciudat, care suna ruginit, și îi făcu semn să ia loc pe scaunul de lângă pat. Drake făcu întocmai.

– I-am tot spus să vă aducă în vizită, zise Jones.

– Chiar așa?

Emmaline nu-i pomenise de asta. Îi spusese doar că i-ar prinde bine să îi revadă pe câțiva dintre cei alături de care se luptase cu armata lui Boney. Și descoperirea că, la fel ca în multe alte privințe, Emmaline avusese dreptate. Jones îi întinse mâna.

– Mă bucur de revedere, căpitane.

Drake se uită câteva clipe la mâna întinsă, apoi o prinse într-a lui. De ce și-ar dori Jones, MacGregor sau oricare altul să îl revadă? Nu fusese cu nimic diferit față de altul de pe câmpul de luptă, cu excepția faptului că la un moment dat fusese făcut căpitan. Așa că purta o responsabilitate pentru că mulți dintre ei se aflau în acel loc nenorocit. Jones văzu, probabil, ceva în Drake, ceva ce recunoștea pentru că trăise pe propria sa piele.

– Nu e vina dumitale, căpitane.

Drake simți că rămâne fără aer și, pentru câteva momente, parcă i se lăsă o cortină peste ochi. Văzuse prea multe. Luase prea multe vieți. Îi costase viața pe prea mulți dintre oamenii lui. Când reuși să vorbească, glasul îi suna răgușit.

— Cum de poți să mă ierți? Făcu un gest spre zona unde ar fi trebuit să fie brațul lui Jones. Cum să nu fie vina mea?

— Nu e vina dumitale că un dement afurisit și-a pus în cap să încerce să cucerească lumea. Nu ai fost altfel decât cei mai mulți dintre noi, căpitane. Ai vrut să lupți pentru țară. Unii dintre noi am avut mai mult noroc ca alții.

Drake râse. Era un râs încărcat de vinovăție.

— Oare e vreunul dintre noi cu adevărat norocos, Jones?

Întrebarea îi ardea sufletul. Jones clătină încet din cap.

— Nu, e mult spus norocoși. Cu toții am fost afectați de război și bănuiesc că-l vom purta mereu cu noi.

Drake se duse cu gândul la coșmarurile care nu îi dădeau pace. Se gândi la Emmaline, pe care o lovise cu mâna lui. Și văzu cu ochii minții lacrimile șiroind pe obrajii altfel impasibili ai tatălui său. Avea să vină o vreme când amintirile cumplite ale acelor ani nu îl vor mai bântui? Sperase că va începe să uite odată cu trecerea timpului. Și în prezent erau zile în care amintirile nu reveneau. Sau erau mai puțin vii. Și dintr-odată se întâmpla ceva. Fie vedea un chip care îi amintea de un soldat, fie auzea un zgomot anume... Și atunci iadul din peninsulă se declanșa din nou.

— Ai vreodată coșmaruri, Jones?

— În fiecare zi. Uneori se întâmplă în creierii nopții. Alteori se întâmplă ziua în amiaza mare, când sunt treaz.

Drake simți un val de ușurare. Găsea pace în a ști că nu era singur, că și alții se luptau cu ce se lupta el. Începuse să creadă despre el că era un dement bun de dus la ospiciul Bedlam.

— Cum trăiești cu asta? șopti Drake.

Jones își desprinsе privirea dintr-a lui Drake și reîncepu să se uite pe fereastră.

— M-am întors de la război fără un braț. Când am ajuns acasă, am aflat că între timp nevasta și băiatul mi-au murit. Am vrut să mor și eu. Dar știi ce m-a ținut în viață? făcu el, uitându-se brusc la Drake.

Drake îl așteptă să continue. Încerca să își imagineze cum ar fi să te întorci de pe front, fără un braț, și să afli că familia ta nu mai

este. Jones era mult mai curajos decât el. Drake știa prea bine că nu ar fi supraviețuit gravelor pierderi suferite de Jones.

- Soția ta m-a ținut în viață. Timp de trei ani, în fiecare săptămână, a stat lângă patul meu. Într-o săptămână nu mi-am luat viața pentru că eram curios dacă va veni și săptămâna următoare. Îmi spuneam că nu era decât o lady plictisită, care nu avea ceva mai bun de făcut. Dar ea s-a întors. Pe urmă am pus pariuri cu mine însumi, încercând să ghicesc cât o să-i ia până va dispărea. Așa treceau săptămânile... până când am uitat de planul cu luatul vieții.

Drake își ținu răsufierea când realizează că și bărbatul din fața lui era unul dintre cei pe care Emmaline îi salvase. Îl susținuse pe Jones prin simpla ei prezență. Îl smulsese din ghearele întunericii și îi redase viața. Drake nu era foarte diferit față de Jones. Diferența era că o avea pe Emmaline. Zâmbetul ei, râsetul ei umpluseră și viața lui Jones, și pe a lui, iar pentru aceasta amândoi o respectau. Însă doar lui Drake îi revenea dreptul să o țină în brațe, să o prețuiască, să o iubească.

Să o iubească.

Dumnezeule, de ce nu își îngăduise să recunoască asta până în acel moment? Ea, care era atât de liberă cu dragostea ei, cu fiecare emoție a ei, merita mult mai mult. Merita să i se spună mereu cât de specială era.

- E o femeie remarcabilă, reuși Drake să spună, încercând să se concentreze iar asupra lui Jones.

Jones îl aprobă tăcut.

- Știi, căpitane, au am pierdut totul și pe toți pe care îi iubeam. Dumneata ai pentru ce să trăiești, crede-mă. Ai coșmaruri, ca noi toți. Le vom avea mereu. Dar câtă vreme o ai pe ea, ai pentru ce trăi.

Drake simți că i se pune un nod în gât. Chiar avea pentru ce trăi. Avea, de fapt, pentru cine trăi. O persoană pe care tânjea să o vadă chiar atunci. Se ridică degrabă în picioare.

- Ce-ai zice să lași toate astea în urmă și să vii să lucrezi pentru mine?

În ochii lui Jones licări o undă de speranță, înlocuită rapid de conștientizarea durei realități.

- Nu prea cred că am cu ce să fiu de folos, zise el pe un ton amar.

— Te contrazic, Jones. Am nevoie de angajați acasă. Îmi amintesc cât erai de priceput cu caii. Sunt sigur că te vei adapta și noilor circumstanțe.

Licărirea de speranță reapăru în ochii lui Jones. Ideea de a se ocupa de cai îl încânta. Se simțise mereu în largul lui la grajduri. Îi întinse mâna lui Drake.

— Ar fi o onoare, căpitane. O adevărată onoare.

Drake îi acceptă mâna și o strânse ferm.

— Am să fac aranjamentele necesare și am să trimit să te cheme. Își drese glasul, copleșit dintr-odată de dorința de a-și vedea soția. Te rog să mă scuzi, Jones.

— Căpitane, spuse Jones.

Drake plecă. Trebuia să își vadă soția. Emmaline merita să audă cuvintele pe care nu i le spusese până atunci. Merita de asemenea, să îi mulțumească pentru că îl convinsese să își viziteze foștii camarazi.

Gândurile îi fură întrerupte de apariția unei siluete care îi ieși brusc în cale. Drake se opri.

Ducele de Mallen ridică din sprânceană, cu o expresie împietrită.

— Ce vânt te-aduce? târăgană Mallen cuvintele.

Drake se crispă. Al naibii să fie dacă avea să împărtășească ceva atât de personal tocmai cu Mallen. Chiar dacă era fratele lui Emmaline, nu era și prietenul lui și chiar nu merita să i se destăinuie. Își imagina deja ce ar spune marele și atotputernicul duce dacă el i-ar spune adevărul.

„A, vezi tu, am deseori coșmaruri și amintiri din război. Iar din când în când îmi pierd controlul și atunci...”

— Nu e treaba ta, Mallen, se răsti el. Dar tu ce cauți aici?

Ducele își drese glasul.

— Am avut mereu un fel de regret că nu m-am putut înrola. M-am simțit vinovat că atâția oameni și-au pierdut viețile, sau membre, sau mințile în vreme ce eu am fost acasă, în siguranță. După ce a murit tata, m-am alăturat consiliului de administrație al spitalului.

Drake își dădu seama că pentru Mallen nu fusese ușor să mărturisească toate acele lucruri. Se pare că își cunoștea cumnatul mult mai puțin decât crezuse. Nu își imaginase că Mallen și alți lorzi, cine știe, s-ar fi putut simți vinovați pentru că nu luptaseră. Îl privi în ochi.

- Crede-mă, e mai bine că nu ai fost acolo.
- Poate, zise Mallen frecându-și bărbia.
- Emmaline avea nevoie de tine, mai spuse Drake.
- Avea nevoie și de tine.

Iată, subtilul joc al înțepăturilor. Ar fi fost ușor să îi displacă Mallen... dacă ducele nu i-ar fi fost atât de loial surorii lui. Bărbatul din fața lui o iubea pe Emmaline și îl detesta pe Drake pentru că o abandonase atâția ani. Era cam greu să îi fie antipatic cineva care simțea astfel față de soția lui.

- Sunt aici acum, Mallen, zise Drake și făcu o plecăciune respectuoasă. Să mă scuzi, dar trebuie să mă întorc acasă.

„Mi-e dor de soția mea.”

Drake aproape că ajunsese în dreptul ieșirii când Mallen îl strigă.

- Drake!

Se întoarse și așteaptă.

- Spune-i lui Emmaline să arunce pălăria pe care i-am făcut-o cadou. Spune-i că cea pe care o are e numai bună.

Drake înclină capul. La naiba, nu îl putea descifra pe individ.

- Desigur, Mallen, zise el și ieși din spital.

Avea ceva ce voia neapărat să îi spună soției sale. Ceva ce ar fi trebuit să îi spună cu mult timp în urmă. Și nu avea legătură cu acea pălărie.

Capitolul 42

Emmaline se ghemui și studie tufele de merișor care crescuseră necontrolat. Își mușcă buza de jos, concentrându-se asupra varianțelor de lucru. De pe frunte i se prelingea o dără subțire de transpirație. Își scoase pălăria și se șterse. Apoi scoase din buzunarul din față al șorțului câteva unelte de grădinărit. Tocmai atunci simți o limbă udă pe mână.

– Bună, băiat loial ce ești! Lăsa un pic lucrul și îi oferi lui Sir Faithful atenția și tandrețea pe care le merita din plin. El scânci fericit și se lăsa pe spate. Emmaline râse și îl scărpină temeinic pe burtă. Ce crezi că face stăpânul tău la ora asta? Sir Faithful lătră scurt. Face bine, zici? răspunse ea în locul lui.

Se încruntă. Spera că timpul pe care Drake îl petrecea la spital nu avea să îi facă mai mult rău decât bine. Emmaline crezuse că Drake va găsi spirite înrudite în unii dintre acei oameni care ajunseseră să însemne atât de mult pentru ea. Se rugase ca Drake să găsească ce nu reușise timp de aproape patru ani. Pacea interioară.

Emmaline nu se autoiluziona că acea vizită va provoca o transformare miraculoasă. Dar își făcea griji că el nu va vrea să revină acolo. Și nu îi putea cere mai mult de atât. Nu pretindea că știe cum fusese perioada petrecută în Peninsula, așa că ar fi fost nedrept să îi ceară lucruri care mai mult l-ar fi tulburat.

Îl mai alintă un pic pe Sir Faithful și se concentrează din nou asupra plantelor.

– Sărăcuțele de voi, ați fost complet lăsate de izbeliște, le zise ea. Dar să știți că pentru mine sunteți perfecte. Nu ați auzit asta prea des, nu-i așa?

– Asta se poate spune și despre tine, milady.

Emmaline privi peste umăr. Drake stătea în picioare lângă băncuța din fier forjat, cu o cravașă în mână, pe care o bătea ușor de coapsă.

Ea puse uneltele înapoi în șorț și dădu să se ridice. Din trei pași, el ajunsese lângă ea ca să o ajute.

Ea își umezi buzele. Expresia lui impenetrabilă nu-i îngăduia să ghicească ce părere avea despre vizita la spital.

– Drake, cum a fost...

Nu apucă să termine întrebarea, căci el o luă în brațe. Buzele lor se aflau la câțiva milimetri unele de celelalte. Răsuflarea lui avea iz de cafea.

– Te iubesc, murmură el, atingându-i buzele în cel mai blând și dulce sărut.

Emmaline simți că i se înmoaie genunchii. El îi desfăcu panglicile din satin ale pălăriei. O scoase și o aruncă pe jos. O pală de vânt o luă și o duse până într-una dintre tufe. Emmaline simți că îi bătea inima mai repede, de bucurie. Știuse că Drake ajunsese să țină mult la ea. Altfel nu ar fi ajuns să îi recite și să se umilească în fața unor străini?

Simți că i se umplu ochii de lacrimi. Degetele lui Drake îi mângâiară buza de jos, atent să nu îi atingă și obrazul învinețit.

– M-ai auzit? Te iubesc, zise el, punctând fiecare cuvânt cu un sărut.

– Și eu te iubesc, zise ea. Te iubesc atât de mult. Cred că te-am iubit dintotdeauna.

Îl iubise toată viața. Întâi fusese copila curioasă de cinci ani, care îl iubea pe băiatul de treisprezece ani, care o ajutase să se ridice. Îl iubise și pe bărbatul căruia îi păsase atât de mult de soldații lui și de un cățel pe nume Valiant.

Drake o trase mai aproape de el și își sprijini obrazul de creștetul ei.

– N-am meritat niciodată dragostea ta.

Emmaline îl cuprinse cu brațele pe după mijloc și îl strânse cu putere.

Drake îi ridică bărbia.

– Știi când m-am îndrăgostit de tine? o întrebă.

Ea clătină din cap.

– M-am gândit la asta tot drumul de la spital până acasă. Și știi ce mi-am dat seama?

– Ce ți-ai dat seama?

— Că nu a fost un singur moment, ci un ansamblu de amintiri, atât de multe amintiri și momente cu tine. Când te-am văzut înfruntându-i pe Whitmore și pe acolitul lui. Seara când ai venit la mine în lojă, la operă. Apoi a doua zi, când mi-ai trimis acel bilet scandalos. Sau ziua în care te-am spionat și te-am văzut cumpărând un roman controversat. Înghiți cu greu nodul din gât și privi fix undeva pe deasupra umărului ei. Ziua în care... mi-am pierdut controlul la tine în grădină, iar tu m-ai ținut în brațe, pur și simplu. Atunci a fost prima oară de la întoarcerea din Peninsulă... prima oară când nu m-am simțit singur.

Emmaline îi mângâie mica gropiță din bărbie. El închise ochii.

— Emmaline, când am vorbit azi cu Jones, am simțit o pace pe care nu am mai simțit-o de mulți ani. Am simțit că ești acolo cu mine. Prezența ta se simte în întreg salonul. M-am îndrăgostit de tine când ți-am văzut florile pe care le-ai cules pentru soldați, când am văzut cât de devotată le ești acelor oameni care s-au luptat în război și au pierdut atât de mult. Se uită la ea cu ochii lui verzi. Meriți să ai parte de acel moment spectaculos în care m-am îndrăgostit până peste cap de tine, Emmaline. Dar nu pot să îți ofer asta. Pot să îți ofer, în schimb, o dragoste care s-a format, apoi s-a amplificat, atent cultivată, la fel ca florile de care te îngrijești. Nu pot să...

Ea își apăsă degetele de buzele lui, reducându-l la tăcere.

— Crezi că mă interesează cum anume te-ai îndrăgostit de mine? E îndeajuns că mă iubești. Te iubesc, zise ea și se ridică pe vârfuri ca să îl sărute.

Sir Faithful lătră scurt și-și puse labele din față pe picioarele lui Drake. Acesta se uită lung la el. Cățelul crescuse semnificativ de când Emmaline îl adusese în viața lui. Cu toate că mânca precum un câpcăun, tot arăta slab.

— Da, băiete, amândoi te iubim.

Drake îl mângâie, iar Emmaline zâmbi, se aplecă și îl mângâie, la rândul ei. Apoi Drake redeveni atent la ea.

— Ții minte ce m-ai întrebat în ziua în care tații noștri au semnat contractul de logodnă?

Emmaline își lăsă mintea să colinde pe drumuri neumblate de cincisprezece ani. Multe detalii din acea zi se pierduseră, dar pe altele le ținea minte. În definitiv, avea doar cinci ani. Încercă să se gândească... și brusc își aminti.

- Te-am întrebat dacă vrei să fii soțul meu.

Drake îi luă mâinile într-ale lui și le duse la buze.

- Emmaline, vreau să știi că, mai mult decât orice, îmi doresc să fiu soțul tău.

Ea zâmbi.

- Iar eu vreau să fiu soția ta.

Era tot ce își dorise vreodată. El era tot ce-și dorise.

El își sprijini fruntea de a ei.

- Tu ești tot ce mi-am dorit, murmură Drake.

Iar după o logodnă aproape nesfârșită, Emmaline avea parte, în sfârșit, de ceea ce își dorise... o căsnicie pentru totdeauna.

Epilog

Drake se uită la baldachinul patului și zâmbi la auzul zgomotelor ce-și făceau simțită prezența în noapte. Sforăitul soției îi făcea părul de pe piept să fluture ușor și se amesteca cu răsuflarea grea a lui Sir Faithful, care dormea cu botul pe glezna stăpânului.

De data asta nu coșmarurile îl țineau treaz pe Drake. Nici sforăitul nevestei și al câinelui. Nu. Acum se bucura doar de senzația de a o avea pe Emmaline în brațele sale. Se bucura de viață.

Erau căsătoriți de aproape un an.

În lunile de când se însurase, coșmarurile se răriseră. Sigur, tot apăreau din când în când. Exact când se aștepta mai puțin. Bănuia că Jones avusese dreptate când îi spusese că amintirile vor rămâne veșnic cu ei. Cu toate astea, de la o zi la alta păreau să slăbească în intensitate.

Drake considera că tot meritul îi revenea dragostei lui Emmaline.

Sușinerii de care avea parte de la soldații pe care continuase să îi viziteze la spital.

Și, bineînțeles, sușinerii pe care i-o oferea un câine încăpățânat, negru și slăbănog care nu părea să știe unde-i e locul.

Sfârșit

Mulțumiri

Mii de mulțumiri extraordinarilor mei parteneri de critică, ce m-au luat sub aripa lor ocrotitoare cu ani în urmă. Mi-ați aclamat nu numai realizările scriitoricești, ci și pe cele din viața personală. O mulțumire specială lui Aileen Fish și Samanthei Grace. Nimic din toate acestea nu s-ar fi putut întâmpla fără sprijinul vostru.